849

Penny McCusker

SPAIMA DE SINGURĂTATE

THE BEST

Cu modul lui arogant de a fi și a vorbi, pictorul Jake Garrani zădărnicește speranțele Emmei de a găsi un refugiu în casa unchiului ei, în ținutul izolat din Dartmoor. Dar aceasta hotărăște să nu se lase intimidată și, când Jake îi propune să pozeze pentru el, acceptă provocarea, deși umbrele trecutului încă o chinuiau.

PRET: 10 LEI

Titlu original (eng.): Fate Of Happiness

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
McCUSKER, PENNY
Spaima de singurătate / Penny McCusker
Traducător: Ioana Patrichi
București: Alcris, 2011.
ISBN 978-973-580-643-9
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecția „ ROMANTIC "

PENNY McCUSKER

Spaima de singurătate

Traducerea și adaptarea în limba română de:
IOANA PATRICHI

ALCRIS

În colecția
"ROMANTIC" au mai apărut:

Alice Brooke	*Întâlnire la Cannes*	*820*
Mary Pearson	*O situație disperată*	*821*
Sophia Nardin	*Creatoarea de modă*	*822*
Christina Dodd	*Un vis frumos*	*823*
Shannon Anderson	*Suflet de nomad*	*824*
Linda Cornwall	*O soluție neașteptată*	*825*
Sherry Lewis	*Furtuni emoționale*	*826*
Patti Beckman	*Aterizare forțată*	*827*
Romy Hawthorne	*Floarea fără parfum*	*828*
Margie Valborg	*Decizie pe termen lung*	*829*
Darcy Lowell	*Drumul păcatului*	*830*
Deb Stover	*Fantezii împlinite*	*831*
Marsha Clark	*Momente de cumpănă*	*832*
Margaret Maddocks	*Cântec de sirenă*	*833*
Jane Woods	*Suflet prizonier*	*834*
Ruth Owen	*Nisipuri de vis*	*835*
Marjorie Warby	*Primul pas spre iubire*	*836*

Capitolul 1

Tot timpul drumului fusese ceață, dar când Emma ieși din Exeter, devenise și mai deasă. În oraș, unde străzile erau luminate, păruse destul de acceptabil, deși trecători întârziați, grăbindu-se spre casă, cu gulerele ridicate, dădeau o imagine destul de sumbră, dar acum șoseaua devenise o panglică întunecată, apărată de vârtejuri de negură care rămâneau de nepătruns pentru farurile mașinii.

Îi trecu vag prin minte că nu era deloc locul potrivit să rămână în pană, dar se linisti imediat la gândul că mașina ei fusese la reparat abia cu două zile în urmă. Știuse bine ce intenții avea, fusese foarte conștientă că avea să fugă, deși chiar dimineață își mai spusese că putea face față.

Ce minciună! Acum simțea că nu era-n stare să facă față la nimic. Era convinsă că dacă mai apărea o singură problemă, s-ar fi contractat sub povara acesteia până ar fi ajuns ea însăși un punct înghițit de ceață. Ei bine, ce era afară era mai mult decât o simplă ceață. Simțea nevoia să se aplece tot mai mult în față, dar efortul era inutil, căci în loc să-i crească vizibilitatea, nu făcea decât să-i sporească tensiunea nervoasă care se acumulase de câteva săptămâni.

Dacă n-ar fi fost acel accident, poate ar fi reușit.

Se simțise în siguranță cu Gareth, mai în siguranță decât cu oricare alt bărbat, iar acum trebuia să fugă. Încă îi venea greu să creadă că era căsătorit și-i era imposibil să-i împărtășească mentalitatea. Ei nu-i putea fi indiferent faptul că avea soție și copii.

Se enervase când îi spusese că refuza să se mai vadă cu el, ba chiar îi spusese că va continua să vină la ea și nu va înceta niciodată s-o preseze cu insistențele lui. Să fugă fusese singura soluție pentru ea, dar dacă ar fi fost mai chibzuită, ar fi plecat mai devreme și s-ar fi oprit undeva pe timpul nopții, căci nu era deloc momentul să continue drumul spre Dartmoor.

Deodată, o siluetă întunecată se contură pe șosea chiar în fața ei și câteva clipe Emma simți fiorii reci ai groazei strecurându-i-se în suflet. Apoi, bărbatul aprinse o lanternă și la lumina acesteia, se văzu că era însoțit de încă unul, îmbrăcat în uniformă: un polițist. Liniștindu-se, Emma opri mașina în dreptul lor și lăsă în jos geamul, lângă care unul din ei veni să-i vorbească.

– Sunteți singură, domnișoară?

– Da, după cum vedeți...

– Cât mai aveți de mers?

– Nu știu sigur... Poate încă o jumătate de oră, chiar mai puțin. Merg la Credlestone Hall.

Tonul grav cu care îi vorbeau o speria. Din câte își dădea seama, nu făcuse nimic care să contravină legii.

– Credlestone Hall? repetă polițistul, întorcându-se spre colegul lui.

– Este chiar în ținutul mlăștinos, un loc izolat. Eric Shaw locuiește acolo, din câte îmi amintesc.

– Este unchiul meu.

Acum că se mai liniștise, Emma se întreba, amuzată, de ce recursese individul la acea șiretenie: era imposibil să nu știe foarte bine cine

locuia la conac, dacă era de prin partea locului, după cum îl trăda accentul, căci Eric Shaw era faimos.

– E-n regulă, îl auzi ea pe unul din ei spunând, ca și cum ar fi confirmat că tocmai trecuse testul la care o supuseseră.

– De-acum, nu vă mai opriți și nu luați autostopiști. Aveți suficientă benzină?

– Da, îl asigură ea, deși individul își îndreptase deja lanterna spre indicatorul de combustibil de la bord, în timp ce polițistul se dusese spre spatele mașinii, se uitase la bancheta din spate și ridicase capota portbagajului. Stați puțin, despre ce e vorba, totuși? Cred că vă dați seama că mă speriați foarte tare.

– Un deținut a fugit din închisoare și se află în libertate, asta-i tot. Nu trebuie să vă îngrijorați, dar nu vă opriți până la destinație.

Nu trebuie să se îngrijoreze! Era atât de speriată, încât se lovi cu mâna de schimbătorul de viteze la prima mișcare pe care o făcu. Poate că în alte condiții n-ar fi fost atât de speriată, dar acum era atât de întuneric și atâta ceață, încât abia dacă putea distinge ceva. Era aproape pe punctul de a izbucni într-un râs isteric. Nu scăpa bine dintr-o încurcătură și iată că intra în alta. Îi părea rău că nu-și folosise micile economii ca să rămână peste noapte în Exeter; ar fi fost mai înțelept să plece spre Dartmoor pe lumină de zi. Gareth o făcuse să se simtă ca un animal hăituit și iată că acum chiar așa se comporta.

Ceața devenise o pătură cenușie, iar efortul de a o pătrunde cu privirea îi provocase o durere cumplită de cap. Se aștepta din clipă-n clipă ca o siluetă întunecată să-i sară în fața mașinii și s-o oprească. Dar dacă lucrul acesta chiar se întâmpla?! Ce-avea să facă? Să treacă peste el? Dar indivizii aceia doi îi spuseseră să nu oprească. Mai verifică o dată dacă toate portierele erau încuiate și răsuci până la refuz maneta geamului. Nu erau decât măsuri minore de precauție, dar era tot ce putea face.

În mintea ei porni același vârtej de gânduri care nu mai conteneau de câteva zile, învârtindu-se în jurul apartamentului din care fusese atât de bucuroasă să plece.

– Nu e vorba că nu înțeleg, Emma, dar cred sincer că va trebui să accepți oferta unchiului tău.

Chipul lui Sue Bright luase acea expresie hotărâtă care îi devenise atât de familiară Emmei în ultimele zile.

– Pot spune că nici nu-l cunosc pe unchiul Eric. Îi scria regulat tatălui meu, dar l-am văzut o singură dată.

– Ce importanță are? Ți-a oferit un cămin, nu-i așa? Iar tu, acum, nu ești sub nicio formă în măsură să-ți faci meseria. Stai la el măcar o vreme, până când... te vei simți mai bine... Apoi, mai e și Gareth... Zău așa, cum să fii atât de naivă, încât să nu-ți dai seama că e însurat! Eu îi recunosc de la un kilometru. Oricum, te-ar putea păstra în continuare, n-ar fi nicio problemă pentru el și știu sigur că ești nebună după el. Pesemne că și el ține la tine, altfel n-ar mai umbla după tine și acum, când ești șchioapă.

– Nu sunt șchioapă.

Replica ei rostită pe un ton tăios nu îndulci cu nimic liniile de pe chipul înăsprit al lui Sue. Când acceptase să locuiască împreună cu Sue în acel apartament, situația fusese alta. Făcea practică la spital, hotărâtă să-și urmeze cariera de pshihoterapeut. Sue se pregătea să devină asistentă medicală și insistase mult să se mute împreună, ca să împartă cheltuielile de întreținere. Totul funcționase bine până apăruse pe scenă prietenul acesteia.

De la bun început, individul o sâcâise pe Emma; deși se arăta plin de umor, era în privirea lui ceva prea grav și îngrijorător. La început, nu dăduse prea mare importanță faptului, mai ales că se simțea protejată de Gareth. De altfel, în puținele ocazii când venise s-o ia de-acasă, de față cu el, Roy Duncan își schimba mult atitudinea. Gareth

era mai în vârstă, mai puternic, bogat.

– Am să-i scriu unchiului Eric, să-l mai întreb o dată.

În definitiv, nu era o idee chiar atât de rea.

– Nu poți să pleci, pur și simplu? Nu e la capătul lumii, e vorba doar de Devon! Nu te mai reține nimic aici. De la accident ești șchioapă, punctă ea cu o cruzime deliberată. Oricum, Roy intenționează să se mute cu mine și știi bine că nu ți-ar plăcea una ca asta. De fapt, nici lui. Te consideră cam înțepată și are impresia că nu prea ești de acord cu o astfel de relație.

Acesta nu era decât un aspect, căci dacă Roy se muta acolo, ea nu s-ar mai fi simțit nicio clipă în siguranță. De când avusese accidentul, fusese aproape obligată să rămână în casă de câte ori venea el și-i era groază la gândul de a-l avea în permanență acolo.

– Ai dreptate, ar trebui să merg direct acolo. Mă descurc destul de bine, de-acum. Am programare la medicul consultant mâine, dar aș putea pleca poimâine la Devon, dacă și el e de acord.

De ce nu? Trebuia să plece undeva departe de Gareth. Avea aproape patruzeci de ani, putea aproape să-i fie tată, cum el însuși spusese de câteva ori, dar s-ar fi căsătorit cu el, cu siguranță. Nu o speria, așa cum majoritatea bărbaților o făceau. După accident, se purtase minunat cu ea. Abia mai târziu recunoscuse că era deja căsătorit, ceea ce pentru ea fusese încă o lovitură.

În acest moment, apartamentul era singurul ei colț liniștit din lume, dar venirea lui Roy l-ar transforma într-un iad, mai ales că știa de la Sue că ea pusese capăt relației cu Gareth.

– Voi pleca! hotărî ea brusc.

Cântărind bine situația, era singura modalitate de evadare. Și chiar dacă locuința unchiului Eric era în Dartmoor, nu era neapărat ca zona să fie întunecată și ploioasă. Poate că acum, spre sfârșitul lui martie, era vreme frumoasă și se putea plimba ceva mai mult în fiecare zi. În orice

caz, pentru ea ar fi o ieșire din situația în care se afla și așa putea scăpa definitiv si de Gareth.

Gândul acesta îi dădu un strop de speranță. Întotdeauna se întrebase cum arăta casa unchiului Eric. Singura dată când îl văzuse fusese când acesta venise la înmormântarea tatălui ei și-l plăcuse imediat. Îi oferise căminul lui oricând se hotăra să meargă la el.

Pe atunci ea lucra la spital, era foarte interesată să se pregătească profesional și, într-adevăr, absorbită de muncă, trecuse mai ușor peste pierderea suferită. Dar nu durase mult. După câteva luni, fusese accidentată de o mașină care trecea în viteză și acum, după două operații și săptămâni de chin, șchiopătatul era încă pronunțat și durerile destul de frecvente.

Apoi, mai era și problema banilor care nu puteau să-i ajungă o veșnicie. Nu fusese găsit șoferul care o accidentase, așa că suportase toate cheltuielile de spitalizare. Ideea de a merge să locuiască la unchiul Eric părea foarte bună, dacă-și putea aduna curajul s-o pună în practică! Își dădu seama că Sue o privea intens și zâmbetul i se șterse de pe buze.

– E o idee bună. Mă bucur că ai insistat. Voi face planul mâine, imediat după ce vin de la domnul Skelton.

– Te voi ajuta să-ți faci bagajul mâine după-amiază, când vin de la serviciu. Întotdeauna lucrurile se rezolvă dacă discuți. Chiar spunea Roy că ai slăbit în ultimul timp.

Nu asta-i spusese Roy când Sue ieșise din cameră. În definitiv, Sue avea dreptate; trebuia să plece de acolo.

La spital, domnul Skelton fusese de acord că o călătorie la Devon avea să-i facă bine. Desigur, Emma nu-i spusese că era vorba despre zona Dartmoor, doar îl cunoștea bine și lucrase și ea de multe ori cu pacienții lui în timpul cursului de pregătire.

– Numai nu uita că trebuie să fii încă prudentă. Poți merge acum,

ceea ce e mare lucru și situația se va îmbunătăți, cu condiția să faci exercițiu în mod moderat și să nu te aventurezi în cine știe ce nesăbuință. Cicatricea a devenit acum doar o linie subțire, așa că nu e cazul să suporți încă o intervenție chirurgicală. Mai ai dureri?

– Nu! Doar o ușoară jenă uneori.

Era o minciună de care și el era conștient, după cum o dovedea zâmbetul abia schițat, dincolo de care se vedea întreaga lui admirație. După accidente de acel tip, durerile persistau mult timp.

– Atunci, ia o vacanță. Ne vedem în două săptămâni.

Cuvintele lui îi înlocuiră orice urmă de îngrijorare cu un val de speranță. Era chiar entuziasmată de ideea mutării și zâmbea, cum n-o mai făcuse de luni de zile.

Acum, zâmbetul o părăsise din nou. Trecea prin sat, dar casele, învăluite în acea pâclă deasă, erau aproape invizibile. Doar faptul că studiase cu atenție itinerarul înainte de plecare o ajuta acum să-și dea seama că nu putea fi departe de destinație. Tocmai trecu de un indicator: "Credlestone" – cea mai apropiată localitate de locuința unchiului ei. Se simțea deja amorțită, dar curând totul avea să se termine. Era oare nepoliticos din partea ei că venise fără să anunțe? O ușoară îndoială i se strecură în minte, dar se încăpățână să n-o ia în seamă. Fugise pur și simplu, de parc-ar fi fost hăituită și acum nimeni nu știa unde se află, nimeni n-o aștepta. Dacă avea un accident, nici măcar n-ar fi căutat-o nimeni.

Își masă ușor piciorul care începuse s-o doară și-și încordă privirea în încercarea de a pătrunde ceața. Își dădea seama că și la lumina zilei ar fi avut o ușoară reținere să treacă printr-un asemenea loc izolat, dar acum cu atât mai mult i se părea înspăimântător. Îi era foame și frig și era obosită, dar casa trebuia să fie foarte aproape, deși de acum, nu mai avea niciun indiciu sigur.

După săptămâni de inactivitate când nu făcuse decât să exerseze

moderat pentru recuperare, această călătorie o solicitase mai mult decât se așteptase. Parcă revenise la starea în care ieșise din spital: simțea o arsură puternică în piciorul stâng, durerea reverberând în tot corpul încordat.

Ceața era și mai deasă deasupra mlaștinii, accentuând nota dezolantă a peisajului. Acum, fapta ei i se părea o nesăbuință inexplicabilă. Din zona însorită în care crescuse, îi fusese greu să se obișnuiască până și cu Londra, ori această regiune avea să fie la fel de sumbră, pustie și neprimitoare chiar și în lumina soarelui.

Oricum, nu mai conta; important era să ajungă odată la unchiul ei. Era foarte aproape de destinație și-și repeta că totul avea să fie bine.

Deocamdată, însă, nu era. Drumul continua de-a lungul unor maluri abrupte și, deodată, farurile se stinseră. Nici ei nu-i venea să creadă. Frânarea se făcea automat și, din fericire, nu se afla chiar la marginea șoselei. După câteva încercări nereușite de a repune luminile în funcțiune, opri motorul, dar când vru să-l repornească, nici aprinderea nu mai funcționa.

Era așadar blocată în plină regiune mlăștinoasă. Nu putea să nu se gândească la avertismentul celor doi polițiști. Nu știa să repare mașina și, chiar dacă ar fi știut, n-ar fi îndrăznit să facă niciun pas afară din mașină. N-avea de ales decât să aștepte să se facă dimineață și să apară cineva care s-o ajute.

Era din ce în ce mai frig, ceea ce-i acutiza durerea din picior; nu putea nici măcar să-și ia calmantele, căci erau greu accesibile, așa că, după câteva încercări nereușite în acea beznă totală, renunță.

Deodată, o lumină puternică o luă prin surprindere. I-au fost necesare câteva secunde pentru a-și da seama că erau niște faruri, pe care le asocia vag cu zgomotul de mașină pe care își dădea seama că-l auzise cu puțin timp înainte.

Auzi un scârțâit de frâne și, trecător, simți o ușoară ușurare; cel

puțin, nu mai era singură și, indiferent cine-ar fi fost, avea să primească ajutor. Întinse chiar mâna să deschidă portiera, când își aminti de cei doi polițiști și de faptul că se afla în plin câmp. În definitiv, individul căutat putea foarte bine să fi furat și o mașină.

Așadar, rămase nemișcată, deși avea nevoie disperată de ajutor. Poate era o prostie din partea ei, dar învățase de timpuriu, de la tatăl ei, că lucrul cel mai important în viață era instinctul de autoconservare.

Se auzi zgomotul unei portiere trântite și al pașilor apăsați care se apropiau de ea, după care se trezi privind, din mica ei oază de relativă siguranță, chipul întunecat al unui individ aplecat spre geamul mașinii ei, în care bătea nervos.

– Deschide geamul!

Emma își mușcă buza, rămânând nemișcată, neștiind ce să facă: dacă individul era unul oarecare, ajutorul lui i-ar fi prins bine; dacă însă era cel semnalat de poliție, era mai prudent din partea ei să nu reacționeze în niciun fel. Vedea doar că era voba de un bărbat înalt și puternic, iar ea nu avea la îndemână niciun obiect pe care să-l poată folosi ca armă. Dar dacă avea să-i spargă geamul?

– Deschide geamul! o somă necunoscutul, cu voce tunătoare.

Lăsă geamul doar puțin în jos, gândindu-se că bărbatul nu-și va putea strecura degetele prin acea mică deschizătură.

– Ce dorești?

– Ce doresc?! Asta-i culmea! Vreau să știu de ce stai aici, de parcă ar fi o după-amiază însorită de vară. Vreau să știu de ce blochezi drumul în porțiunea cea mai îngustă, în curbă. Vreau să știu de ce nu ai lumini. Nu m-ar deranja nici să văd dacă ai un certificat medical că ești în toate mințile.

– Nu mai am.

– Te cred.

– Vreau să spun... lumini

– Bine. Deschide.

Cuvintele îi ieșiseră ca un șuierat printre dinții încleștați, după care începu să zgâlțâie mânerul portierei, oprindu-se și îndreptându-și spatele, apoi așteptând să fie ascultat imediat. Abia atunci își putu da seama Emma cât de înalt și de masiv era. N-avea nicio șansă în fața unui astfel de bărbat și nici n-ar fi avut unde fugi, dacă și-ar fi imaginat că putea fi o soluție.

Mai deschise puțin geamul și încercă să adopte un ton cât mai ferm, pentru a-i da de înțeles că nu era o victimă ușoară.

– Regret, dar nu pot face acest lucru. În definitiv, nici nu știu cine ești.

Individul se aplecă din nou și o privi prin geam cu o furie abia stăpânită.

– Ce-ai spus?

– Am spus că nu pot să deschid. E întuneric, suntem într-o pustietate și cred că nu e greu să înțeleg ce simt. Nu te cunosc.

– Cum să nu mă cunoști! Sunt cel pe care era să-l omori. Sunt cel care are frâne bune. Deschide odată portiera asta nenorocită!

Dădea impresia că dacă mai întârzia mult, era hotărât să smulgă portiera pur și simplu. Ceea ce era totuși oarecum liniștitor, era că individul nu încerca să se ascundă, căci altfel ar fi stins farurile. Așadar, Emma se hazardă să deschidă, deși încă reținută.

– Fă-mi loc!

În graba de a trece mai repede pe locul pasagerului, Emma se lovi la genunchi atât de rău, încât nu-și putu înăbusi un geamăt de durere care, sunând mai mult a disperare, îi atrase din partea lui o expresie plină de dezgust.

– Ce-ai făcut, ai fugit de custode? întrebă el sarcastic, străduindu-se să încapă, masiv cum era, în Mini-ul ei.

Emmei i se păru mai înțelept să nu răspundă. Tăcu și când îl văzu

că verifică aprinderea, ar fi fi vrut să-i spună că și ea încercase, dar se gândi că s-ar fi expus unui nou acces de furie din partea lui, așa că se mulțumi să-l studieze în continuare.

Individul coborî, deschise capota, apoi merse la propria lui mașină și reveni în câteva secunde cu o lanternă. O privire i-a fost de-ajuns: mormăind nemulțumit, închise la loc capota și se-ntoarse în dreptul portierei deschise.

– Instalația electrică e arsă. Dumnezeu știe cum a mers mașina asta.

– Bine, dar am dus-o la service, pentru revizie.

– Vrei să spui că a dus-o custodele tău? Nu-i de mirare că ai fugit de la el. În sfârșit, unde mergi?

În ciuda fricii de care încă era stăpânită, Emma îl înfruntă cu o privire enervată.

– Merg la Credlestone Hall. De fapt, cred că aproape am ajuns.

Pentru o clipă, bărbatul se încordă și, aplecându-se, păru să fie pentru prima oară atent când o privește, iar furia lui dădea impresia că se domolise.

– Chiar ai ajuns. În condiții normale, casa ar deveni vizibilă după a doua curbă, dar n-ai cum să ajungi decât dacă te duc eu. Mașina nu poate fi lăsată aici. Nu se circulă mult pe această șosea și nimeni nu se așteaptă să dea de o mașină fără faruri care blochează drumul. Dacă nu te iau de aici, e foarte probabil să se întâmple un accident.

– Mergeai cu viteză mare.

Replica îi aduse o nouă privire plină de dispreț din partea lui.

– Ar trebui să fii recunoscătoare că nu conduceam un tractor, sau un tanc. Treci la volan.

Era nepoliticos și dur. Nu era totuși un evadat dintr-o închisoare, căci era bine îmbrăcat. Jacheta de piele cu care era îmbrăcat avea o croială impecabilă și prin toată înfățișarea lui avea un aer înstărit, după cum putea aprecia Emma, privindu-l venind de la mașina lui cu o

frânghie și îngenunchind pentru a o lega de a ei.

– Am să te tractez, anunță el după ce termină operația. Lasă frâna de mână liberă, mașina în poziție neutră și direcționează volanul urmând întocmai semnalizările mele.

Aspru, la obiect și fără maniere. Nici măcar nu asteptase un semn de încuviințare din partea ei. O durea piciorul îngrozitor, ar fi urlat și de durere și la el, dar gândul că avea să ajungă curând la Credlestone Hall îi dădea puterea să reziste. Încă puțin și va ajunge la unchiul ei, iar acest individ nervos își va vedea de drumul lui.

Simți că mașina începe să se deplaseze și manevră volanul cu mare atenție. O singură greșeală și necunoscutul acela, care se credea îndreptățit să i se adreseze cum avea chef, ar fi fost în stare să coboare și s-o zgâlțâie bine. Cu cât acțiunea se termina mai repede și pleca odată pentru totdeauna, cu atât mai bine. Toată povestea avusese și o parte bună: prezența și atitudinea lui o enervaseră atât de mult, încât nu mai avusese timp să se teamă de el ca bărbat.

Spera ca unchiul ei să nu se supere că venise fără să anunțe. Trecuse mai mult de un an de când îi oferise căminul lui. Poate o spusese doar din politețe, știind că era singura lui rudă, fără să dorească de fapt, și fără să se aștepte să accepte invitația lui? Poate și uitase de atunci? N-ar fi trebuit să vină înainte de a-i scrie mai întâi.

Nu-i scrisese nici cât a fost în spital, după aceea cu atât mai puțin, temându-se să nu se interpreteze ca fiind un gest de slăbiciune din partea ei. Dar dacă n-o voia acolo, acasă la el? Dacă prezența ei, mai ales în condiția ei fizică precară, i-ar fi o povară?

Deodată, văzu casa, înaltă și amenințătoare, cenușie ca ceața ce-i estompa conturul. Și totuși, părea să se detașeze și din acele rotocoale groase de ceață, ca și cum ar fi avut o atmosferă a ei proprie. Era așezată pe o pantă domoală și părea să aibă o grădină mare, cu câțiva copaci. O alee ducea spre fațadă, iar o poartă de lemn și un zid de

piatră erau tot ce o despărțea de pustietatea drumului.

Credlestone Hall! La orice se așteptase, numai la o astfel de casă izolată, parcă tăinuită, nu! Putea să renunțe la orice speranță de cămin plin de căldură. Se simțea o străină într-un loc străin.

I se păru că zărește o lumină la una din ferestre. Trebuia să fie cineva acasă, pentru că, indiferent de modul în care avea să fie primită, nu putea merge mai departe. Era la limita rezistenței, își dădea seama că abuzase, în starea în care se afla.

Individul o adusese în partea din spate a casei. Acum, unchiul ei îi va auzi și va ieși să discute cu bărbatul înalt, brunet care o adusese, iar ea va fi în siguranță. Va fi uimit s-o vadă, desigur, dar totul putea fi lămurit a doua zi dimineață.

Nu apăru nimeni. Emma coborî din mașină și, pătrunsă de aerul rece, înțepător, se chinui să-și scoată bagajele. Era destul de mult de mers până la intrarea în casă, dar n-avea de gând să-l mai roage pe necunoscut s-o ajute. Totuși, de ce nu apărea unchiul ei? Nu se putea să nu fi auzit motorul mașinii.

Ridică valizele și, după câțiva pași nesiguri, își dădu seama cât de grele erau. Pe lângă durerea groaznică din picior, pietrele aleii, pe care le simțea prin talpa subțire a pantofilor, o făceau să înainteze și mai greu.

Se simțea îngrozitor de vulnerabilă. Încercă să se grăbească, împiedicându-se de pietre. Înăbuși repede o amintire de demult. Totul avea să fie bine; unchiul Eric era, ca și tatăl ei, o persoană de încredere, pe care se putea baza; ca și domnul Skelton, de altfel. Nu i se putea întâmpla nimic rău.

– Prostuțo! Dă-mi mie astea!

O mână puternică o opri și necunoscutul aproape îi smulse valizele.

– Mă... mă descurc... mulțumesc.

– Pe naiba! Ia-o înainte și deschide ușa.

Individul credea că ea locuia acolo. Trebuia să scape de el înainte de a se întâlni cu unchiul ei, ca să nu fie nevoită să-i explice acestuia, de față cu el, de ce venise. Poate era mai bine să intre, să-i mulțumească, să-l roage să lase valizele pe prag și apoi să aștepte să plece.

Ușa se deschise imediat ce atinse clanța, dar nu avu timp să-și pună nicio variantă de plan în aplicare, căci necunoscutul intră imediat după ea. Avea un aer atât de amenințător, încât, fără să-i mai pese de faptul că va fi martor la unele explicații penibile, Emma începu să-l strige pe unchiul ei.

– Am venit! Sunt eu, Emma! Sunt atât de ușurată că mă aflu, în sfârșit, aici! Domnul acesta m-a ajutat, pentru că...

Râsul lui o făcu să se oprească, înfiorată.

– Chiar nu ești în toate mințile, după cum văd. Ciudat... Sau repeți cumva un rol?

– Îl anunț că am venit.

Nu reușise decât să șoptească, timorată din nou de silueta lui înaltă, cu umeri atât de lați.

– Nu e nimeni în această casă, în afară de noi.

Tonul lui calm trăda satisfacția unei amenințări. Emma se trase spre perete, cu o atitudine defensivă, dar hotărâtă să lupte, să nu se lase intimidată.

– Minți. Am văzut o lumină.

Deodată, un gând groaznic îi trecu prin minte.

– Sau... înseamnă că nu m-ai adus la Credlestone Hall!

– Ba da, chiar acolo.

– În cazul acesta, mulțumesc. De acum mă descurc singură. Unchiul meu locuiește aici.

– Nu, eu locuiesc aici.

– Dacă este Credlestone Hall, cum spui, înseamnă că nu locuiești aici. Cine ești?

– Mult mai îndreptățit aș fi eu să te întreb cine ești. Cred că e momentul să aflu!

Frânturi de imagini pe care le reprimase de multă vreme îi reveniră în minte. Cuprinsă de o transpirație rece, intră în panică și se întoarse rapid, vrând să fugă, deși știa că o astfel de încercare era o nebunie.

Își pierdu imediat echilibrul pe treapta umedă, fiind pe punctul să cadă, spre disperarea ei, căci știa ce ar fi însemnat o nouă lovitură pentru genunchiul ei incomplet vindecat, dar brațul lui îi înconjură rapid talia și, ridicând-o, o aduse în vestibul.

– Nu! Te rog!

Era înnebunită de frică și, în timp ce el o ținea suspendată la pieptul lui, păru să uite tot ce învățase .

Bărbatul aprinse lumina fără să-i dea drumul, privind-o cu o expresie sardonică.

– Te rog ...!

– O nebună din mlaștini! Ei, cel puțin, așa ești mai interesantă. Încetează! spuse el iritat, în timp ce ea încerca zadarnic să se desprindă din brațele lui. Acum, că te-am prins, am să mă uit mai bine la tine. Este exclus să fugi, așa că nu te mai obosi degeaba. Oricum, chiar dacă ai reuși, te-aș prinde în câteva secunde. Îmi datorezi o explicație.

Emma nu înțelegea bine ce voia să spună, dar era suficient că era bărbat și foarte puternic. În plus, durerea ascuțită din genunchi îi dădu lovitura de grație după acea călătorie cu final de coșmar. Leșină.

Capitolul 2

Emma abia deschise ochii, dar simți nevoia să-i închidă din nou, speriată de privirea celor doi ochi, adânci și întunecați, care o priveau.

Era întinsă pe o canapea confortabilă, în fața unui foc care trosnea în șemineu, într-o încăpere luminată blând. Bărbatul stătea ghemuit lângă ea.

Era foarte aproape și o privea atent, ușor încruntat. Avea o figură frumoasă, deși neobișnuită, ale cărei trăsături bine conturate păreau marcate de o ușoară stare de iritare. Era bronzat, dar chiar și așa se ghicea tenta măslinie a obrazului. Avea părul aproape tot atât de negru ca al ei, cam lung, presărat cu câteva fire de păr argintiu, deși nu putea avea mai mult de treizeci și patru sau treizeci și cinci de ani. Nu spunea nimic, niciun cuvânt cu care să încerce s-o liniștească. Tăcut, o privea cu aceeași intensitate.

Frica o cuprinse din nou, citindu-i-se în ochii larg deschiși și-n tresărirea cu care încercă să se depărteze de el, ceea ce declanșă o ușoară reacție de exasperare din partea lui.

– Nu aici te-așteptai să fii? Dacă mai ai de gând să leșini, aș putea să pregătesc un decor diferit pentru revenirea în starea de conștiență; sunt aici destule paturi, sau aș putea să te țin eu în brațe, nu ești deloc

grea.

Emma încercă să se ridice.

– Nu începe iar! Deocamdată, ești blocată aici; ar trebui să treci de mine, să ajungi până la ușă și să alergi pe alee până la mașina care nu funcționează. Nici măcar unul din aceste lucruri nu este posibil de realizat, așa că renunță.

Emma simți un val de rău în stomac. Casa era izolată într-o zonă de mlaștini, ușa încuiată probabil și era evident că unchiul ei nu era acolo. Poate nu se afla la Credlestone Hall, sau dacă era, poate că bărbatul intrase prin efracție în timpul absenței unchiului Eric.

– De... ce... de ce vrei să mă ții aici? Nu vei scăpa nepedepsit.

Simțea că nu avea niciun motiv să fie chiar atât de înspăimântată: încăperea era caldă și avea o atmosferă plăcută, iar individul acela nu-i făcuse încă niciun rău. Cu toate acestea, logica nu reușea să treacă de bariera atâtor imagini ale trecutului, acumulate adânc în memoria ei.

– Să scap nepedepsit? Mi se pare normal să fiu pedepsit pentru fărădelegile comise, dar mi-ar fi de ajutor să-mi spui tu care sunt acelea. În ceea ce privește prezența ta aici, nu te vreau deloc. Tot ce doresc, este să-mi spui cine naiba ești.

O privea lung, atent la silueta ei fragilă, la părul încă umed și la ochii albaștri enormi, care păreau să-i ocupe în întregime chipul palid. Îi examina fiecare trăsătură cu un fel de furie care-o paraliza, pur și simplu, mai ales după reacția lui la încercarea ei dinainte de a se ridica.

– Ai de gând să mă lămurești? mormăi el iritat, ridicând din sprâncene. Dacă ai de gând să te uiți la mine toată noaptea, m-aș așeza mai comod. Avem tot timpul, cel puțin toată noaptea.

– Ce vrei să spui?

Nu-și lua privirea de la el, atentă la fiecare mișcare, ca o pisică la pândă.

– Ești blocată aici, ca să nu fiu nepoliticos și să spun că am rămas cu tine pe cap. Ai o mașină care nu poate fi deplasată, e o ceață îngrozitoare care nu dă semne că se va ridica prea curând, ești înfrigurată, probabil ți-e foame și ai ceva de sălbăticiune. Nu înțeleg de ce mă suspectezi, doar te-am adus la destinație, cu bagaje cu tot. Ori intenționai într-adevăr să ajungi aici, dintr-un anumit motiv, ori ai fugit cu două valize dintr-un azil de nebuni.

Emma roși, atât de jenată, și uită o clipă de spaima ei.

– Mă întreb dacă nu cumva tu ești lunaticul! N-ai făcut nici cel mai mic efort ca să mă liniștești.

Individul îi privi îndelung obrajii îmbujorați, într-o tăcere stânjenitoare.

– Aș vrea să mă ridic, spuse ea. Tu ești cel care trebuie să dai explicații, pentru că dacă este într-adevăr, Credlestone Hall, e casa unchiului meu și n-ai ce căuta aici.

– Sigur, ridică-te.

O privi ironic, retrăgându-se să-i facă loc să-și coboare picioarele de pe canapea. Emma își mușcă buzele de durere, dar nu-ndrăznea să-i ceară un pahar cu apă, ca să-și ia pastilele.

După cum o privea în continuare, era clar că individul nu avea de gând să dea nicio explicație.

– Încerci să mă sperii! Ai făcut tot posibilul să mă sperii când ai venit.

– Am reușit.

– Firește că m-ai șocat. Ai făcut-o intenționat.

– N-ai vrea să vedem mai bine cine pe cine a șocat? Să ne amintim: dau de tine ghemuită într-o mașină oprită în mijlocul drumului, fără niciun semn de avertizare, măcar o lanternă; când am ajuns aici, te-ai repezit în casă și ai început să strigi pe cineva, deși nu era nimeni în afară de noi doi; apoi încerci să fugi Dumnezeu știe unde, leșini și,

Imediat ce-ți revii, îmi ceri mie explicații. Poate așa ceva e normal pentru tine, dar mie mi se pare extrem de ciudat!

Bărbatul tăcu, dar arăta de parcă s-ar fi gândit foarte serios s-o dea afară și să-ncuie ușa în urma ei, ori ei îi era frică de întuneric și de zona aceea pustie, chiar mai frică decât îi era de el.

– Mă numesc Emma Shaw. Ai spus că aici e Credlestone Hall, așadar trebuie să fie casa unchiului meu Eric. L-am strigat imediat ce am ajuns, pentru că mă așteptam să fie aici. Presupun că ești un fel de musafir ciudat, adăugă ea, dându-și seama că bărbatul se simțea acolo ca acasă. Unde e unchiul meu?

Individul nu răspunse imediat, ci se ridică încet și o privi, încordat, ca și cum ceea ce aflase nu-i plăcea deloc.

– Eric e în America. I-am spus că voi locui eu aici și exact asta fac, temporar.

– Cum adică... temporar?

Orice rază de speranță se stinse. Dacă Eric închiriase casa acelui bărbat, unde se va duce? Și cum, din moment ce mașina era stricată?

– Un an, începând de luna trecută.

Un an! Ce naiba va face? Iar el continua s-o privească, înalt și puternic, singur cu ea în toată casa. Își duse automat mâna la nasturii rochiei, să verifice dacă totul era în regulă cu ținuta ei.

– Firește, voi pleca! N-am știut că unchiul Eric a închiriat casa.

– N-a închiriat-o. În cercul nostru, nu ne închiriem casa unul altuia, ne-o împrumutăm, sublinie el, făcând-o să se simtă îngrozitor de mercantilă, sau stupidă, nici ea nu știa cum.

– Da... sigur... Oricum... voi pleca.

– Mergi pe jos, pe ceața asta, cărându-ți valizele până în sat, unde vei aștepta autobuzul de mâine, care să te ducă la un tren; presupun că ăsta e planul, spuse el sarcastic. Dacă ești nepoata lui Eric, firește că poți rămâne aici.

– Nu vreau, mulțumesc. Din moment ce vei locui aici un an, n-are rost să mai rămân; și așa te-am deranjat. Ar fi trebuit să-i scriu, sau să telefonez.

– Și de ce n-ai făcut-o?

Întrebarea lui, deși pusă cu blândețe, o făcu să roșească și să-și întoarcă privirea.

– A fost o hotărâre luată sub impulsul momentului. M-a... invitat acum un an, când tatăl meu a murit si...

– Și-acum ești într-o încurcătură și te-ai hotărât să-i accepți invitația, cu o întârziere de un an.

– Nu e treaba ta!

Privi prin cameră, încercând să repereze unde-i era geanta, întrebându-se cum va ajunge până la ușă fără să-și trădeze șchiopătatul, ca el să nu aibă un avantaj asupra ei. Oricum, n-avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ce ar fi putut face, ajunsă dincolo de acea ușă.

– De ce anume te temi, în afară de bărbați, desigur?

Individul se rezemase acum de șemineu, cu mâinile în buzunare, părând absolut copleșitor.

– Nu mă tem deloc.

Emma hotărî să se ridice, dar piciorul ei avea alte planuri: o durere cumplită îi umplu ochii de lacrimi, făcând-o să cadă la loc pe canapea, cu un geamăt abia înăbușit.

Într-o clipă, bărbatul veni lângă ea.

– Te-ai lovit pe treapta aceea? De ce naiba nu mi-ai spus, în loc să stăm aici, să discutăm prostește?

– Nu, nu m-am lovit! Tu ai provocat acea discuție... Nu mă atinge! rosti ea cu răsuflarea tăiată, văzând că întinde mâna spre genunchiul ei.

– Dumnezeule, chiar ai o problemă gravă în legătură cu bărbații... remarcă el retrăgându-se imediat și rămânând în picioare, cu privirea

ațintită spre ea. Hai să lămurim această situație nebunească. Spui că ești Emma Shaw și presupun că așa este. Casa este a unchiului tău și mi-a împrumutat-o pe timp de un an. Nu te vreau aici, dar din moment ce ești nepoata lui Eric, nu văd altă soluție. Poți sta aici câteva zile, până găsesc o soluție. Presupun că lui Eric nu i-ar plăcea să audă că te-am aruncat afară, într-o noapte cu ceață. Desigur, dacă într-adevăr s-a oferit să te lase să locuiești la el.

Privirea lui arăta clar că nu o credea, ceea ce o făcea să fie sigură că n-o voia acolo, lângă el. Asta îi dădea mai multă siguranță, însemnând că amândoi aveau un punct comun: fiecare voia să stea cât se poate de departe de celălalt, desigur dacă era sincer.

– Cum știu sigur că...?

Se agăța cu o insistență bolnăvicioasă de suspiciunea ei.

– Va trebui să reziști noaptea aceasta. Mâine dimineață, vine menajera lui Eric. Locuiește în sat, nu aici, dar e în serviciul lui de mulți ani; așadar, dacă ești într-adevăr cine spui, presupun că va putea confirma. Dacă nu, pot să te dau afară foarte bine și mâine dimineață.

– Te rog să mă scuzi... Voi rămâne.

– Mă temeam că vei spune asta, zise el caustic. Îți duc valizele sus, îți arăt camera, apoi vom mânca.

Emma rămase pe loc, căci nu vroia s-o vadă cum merge.

– Evident, iar am spus ceva ce nu trebuia. Totuși... mănânci, da?

– Ăă... da... Te ajut.

– Nu e nevoie. Doamna Teal îmi lasă întotdeauna provizii. Mă descurc să servesc masa pentru două persoane.

Ei bine, categoric n-o voia acolo, ceea ce îi convenea de minune. Așteptă până ieși cu valizele, apoi se ridică încet și reuși să-l urmeze. O durea capul îngrozitor, iar durerea din picior devenise insuportabilă, așa că nu-i mai trebuia și umilința de a se expune privirii sardonice a unui necunoscut în starea în care se afla.

Subterfugiul nu-i reusi. Individul o aștepta în vestibul, privindu-i atent mișcările inegale. Puse valizele jos, apoi aprinse lumina.

– De ce ești atât de încăpățânată? Te-ai lovit. Ce-ai făcut, o entorsă?

– Ăă... da... Cred că mâine va fi totul în regulă.

– Vrei să te ajut să urci?

Vorbise pe un ton mai blând, dar ea scutură din cap. Părea mai înalt ca niciodată și, îmbrăcat cu un pulover negru pe gât și blugi, cu ochii aceia ciudați, dezaprobatori și foarte atenți, avea în el ceva diabolic.

– Nu, mulțumesc. Sunt obișnuită să mă descurc.

Se îmbujoră, dându-și seama de gafa făcută, dar el ridică din umeri, luă din nou valizele și porni înainte.

– Să înțeleg că-ți scrântești în mod regulat piciorul, aruncă el pe un ton nepăsător, peste umăr. Pesemne din cauza deselor încercări de evadare.

Emma hotărî să nu-i răspundă, urmându-l încet pe scări până în fața camerei în dreptul căreia el se opri, deschizând ușa și aprinzând lumina.

– Iată camera ta. Lenjeria de pat este în dulapul de la capătul coridorului. Fă-ți patul până pregătesc eu masa. Arăți de parcă mai ai puțin și te prăbușești. Nu întârzia; se răcește mâncarea și mi-e prea foame ca să aștept prea mult.

Apoi ieși din cameră, închizând ușa în urma lui, iar Emma se așeză pe pat, să se odihnească. Urcatul scărilor o epuizase. Situația era complet neașteptată și era foarte probabil să fie dată afară a doua zi. Ce putea să facă? Poate că unchiul ei avea să se-ntoarcă în câteva zile. Faptul că lăsase pe cineva să locuiască în casa lui n-ar fi fost un impediment, din moment ce erau prieteni. Gândul acesta, așa puțin probabil cum era, o mai liniști puțin și se mobiliză, încercând să ignore durerea de cap și din picior, să-și ia lenjeria din dulap și să-și facă patul.

Figura întunecată a necunoscutului îi persista în minte, generând

tot felul de speculații. Nu-i plăcuseră niciodată tinerii de vârsta ei, poate pentru că fusese atât de apropiată de tatăl său, după moartea mamei.

Tatăl ei o crescuse aproape singur, deși, în calitate de preot, avea o responsabilitate foarte mare. Cu toate acestea, nimeni din parohie nu fusese neglijat pentru că rămăsese văduv, cu o fetiță. De asemenea, funcția de preot în St. Jude nu-i adusese o situație materială prea bună și în plus, după moartea lui, Emma rămăsese fără casă. Pentru ea, fusese cel mai minunat bărbat cu putință, un exemplu prea greu de urmat. Și Gareth păruse a fi la fel, numai că, în final, își arătase adevărata față.

Pe când acest necunoscut era înspăimântător, total diferit de oricare altul. Era misterios, puternic, ciudat. Gareth nu fusese așa; de fapt, fusese singurul bărbat în compania căruia se simțise bine, în afara tatălui ei. Se purtase cu ea foarte atent, o făcuse să se simtă bine, în siguranță, în timp ce acest individ îi provoca o furie atipică pentru ea.

Abia reușise să pună teancul de lenjerie pe pat, și-i auzi vocea. Era, evident, la baza scării.

– Domnișoară Shaw? Masa e servită. Coboară.

O deranja tonul lui iritat, chiar și când o chema la masă. O deranja și faptul că o considera cam ciudată, când de fapt el era cel ieșit din comun, frizând bizarul. Ieși din cameră și, spre ușurarea ei, el nu mai era jos, să-i privească efortul la care coborârea scărilor urma s-o supună din nou. Ghidată de mirosul delicios, Emma ajunse în bucătărie chiar când punea porțiile în farfurie.

– Am renunțat la etichetă pentru cina din seara aceasta, anunță el scurt, aruncându-i o privire. Cu siguranță, mâine vei vrea să vezi toată casa și vei descoperi sufrageria pe care o folosesc rareori. Acum, vom mânca aici.

O surprinse venind să-i țină scaunul. Categoric, era un bărbat bine

educat, atâta doar că era rece și sardonic, pe lângă neospitalier și înspăimântător.

De asemenea, avea o voce încântătoare, dar repetatele lui obiecții erau descurajante. Nu pentru că ar fi vrut să fie prietenos cu ea. Dimpotrivă, era bucuroasă că n-o plăcea; îi dădea mai multă siguranță.

Deodată, îl surprinse privind-o și avu impresia că-i citise gândurile.

– Doamna Teal a lăsat o caserolă cu mâncare, iar eu n-am făcut decât s-o încălzesc. Din fericire, lasă întotdeauna mult, așa că sosirea ta neașteptată nu constituie o problemă.

Bărbatul începu să mănânce, iar Emma încercă să găsească un subiect de conversație. Nu mai avea rost să continue o ostilitate fățișă, din moment ce urma să rămână acolo un timp.

– Nu... știu cum te cheamă... începu ea cu oarecare speranță de a găsi un teren neutru care să detensioneze situația.

– Jake.

Părea finalul conversației lor.

– N-ai si un nume de familie? continuă ea, pe un ton ezitant.

O privi din nou, scurt, cu sprâncenele negre încruntate, ca de obicei.

– Contează?

– Mă gândeam că, din moment ce ne aflăm amândoi în aceeași casă...

– Nu ca urmare a voinței mele și nu pentru mult timp. Garrani. Jake Garrani.

Dură câteva clipe până Emma își dădu seama, apoi întrebă, cu respirația tăiată, privindu-l fascinată.

– Pictorul? Acel Garrani?

– Acel Garrani. Te pricepi la pictură, domnișoară Shaw?

Tonul lui ironic o făcu să se îmbujoreze.

– Nu, nu mă pricep. Am văzut întâmplător la televizor un reportaj

despre tine, de fapt despre pictura "Extaz" vândută la licitație.

Tăcu brusc și începu să mănânce. De fapt, se gândea la acea pictură superbă, dar cu o tentă erotică și, indiferent cine fusese modelul, era categoric cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Își amintea că existaseră câteva comentarii în legătură cu motivul pentru care o vânduse, cu siguranță nu pentru bani, deși îi adusese o sumă fabuloasă.

Se părea că acest pictor făcuse avere din portretele unor personalități. Celebritățile își așteptau rândul în ordine pentru a ajunge la el. Tabloul intitulat "Extaz" nu era chiar un portret, ci un nud, absolut uluitor, superb, dar...

Modul în care o trata era oarecum explicabil; el, care manifesta un dispreț voalat pentru prințese străine n-avea cum să fie delicat cu Emma Shaw. Și totuși, nu-și explica prietenia cu unchiul ei.

Și unchiul ei era artist plastic, dar făcea ilustrație de carte, iar reprezentările lui de animale erau renumite pentru finețea și precizia fiecărei linii.

În schimb, Jake Garrani era un uriaș în lumea artelor. Cu atât mai ciudat era faptul că se afla acolo. Spuseseră la televizor că avea ateliere la New York și în Italia. Tatăl lui fusese italian, ceea ce explica numele și înfățișarea de bărbat frumos, brunet. Nu se prea potrivea cu atitudinea lui irascibilă, căci italienii sunt, în general oameni solari. Emma nu înțelegea nici cum de era prieten cu unchiul Eric, căci acesta părea exact ca tatăl ei, liniștit și bun.

– Când trebuie să se-ntoarcă unchiul meu, domnule Garrani?

– Numele meu e Jake și ți-aș fi îndatorat să-l folosești în timpul scurtei tale șederi aici. Eric este momentan în America și urmează să plece în Africa luna următoare, din câte îmi amintesc.

– Africa?

Se simți cuprinsă de deznădejde. Așadar, unchiul ei nu se întorcea

așa curând, cum sperase ea. Ce-avea să facă, în cazul acesta?

– De ce te miră atât de mult că pleacă în Africa? Pictează animale și are un contract pentru a ilustra un album despre ghepard. Sau... nu știai că e un ilustrator celebru?

Din nou, aluzia plină de dispreț cum că ar fi o impostoare.

– Sigur că știam!

Privirile lor se întâlniră câteva clipe, dar el își plecă primul ochii. Era cât se poate de clar că exista ceva în legătură cu ea ce-l irita nefiresc.

– Mă întrebam doar dacă te-ai hotărât să-l recunoști ca rudă doar când dai de un necaz, sau poate nici nu-i ești rudă... Evident, e prima oară când vii aici, din moment ce nici acum nu ești sigură că nu te-am dus în altă parte, pentru cine știe ce motiv dubios. Sper să nu-ți vină vreo idee și să crezi că eu as fi el: are șaizeci și cinci de ani, e scund și rotund ca un butoi, iar eu am aproape doi metri.

– Știu perfect cum arată unchiul meu.

Ajunsese deja la limita suportabilului și se ridică, enervată, hotărâtă să părăsească încăperea.

– Stai jos și mănâncă!

Pe deasupra mesei, o prinse de încheietura mâinii, ținând-o strâns.

– Scuză-mă, n-am niciun drept să-ți vorbesc așa. Nu e treaba mea. Să spunem doar că m-ai prins într-un moment prost.

Poate el considera asta o scuză, dar ea nu, doar își dădea seama că nu putea să se lupte cu el și nici n-ar fi găsit o modalitate să iasă, pur și simplu din cameră, așa că se așeză din nou.

– Ai putea... te rog, să-mi dai un pahar cu apă? îl întrebă încet, ignorându-i scuzele.

– Nu bei vin, sau ești atât de speriată, încât n-ai observat că ți-am pus în pahar?

– Am observat, mulțumesc. Nu sunt deloc speriată. Trebuie... să iau o tabletă. Fără alt comentariu, Jake se ridică si-i aduse paharul cu apă,

dar când ea își scotea tabletele din geantă, îi prinse din nou încheietura mâinii.

– Ce sunt astea? Tonul lui era sever și suspicios, de parcă ar fi bănuit că se droghează.

– Mă doare rău capul.

Îi luă flaconul din mână și citi cu atenție, încruntat.

– Cam tari pentru o durere de cap. De unde le ai?

– De la doctor. Ești și farmacist, domnule Garrani, nu numai pictor? Nici măcar nu se obosi să-i răspundă la ironie, dar îndepărtă paharul cu vin din fața ei, ca și cum ar fi crezut-o în stare să înghită cu alcool analgezice atât de puternice.

– Aș vrea să subliniez faptul că nu sunt un copil.

– Nu te tratez ca pe un copil! Vreau să fiu sigur că nu rămân cu un cadavru pe cap!

Era oribil. Spusese asta fără măcar s-o privească, iar ea hotărî să continue să mănânce în liniște, fără să-i mai adreseze vreun cuvânt.

Spre surprinderea ei, după masă Jake făcu o cafea și, luând tava, o invită să-l urmeze în living. Emma acceptă invitația, obosită de starea aceea de tensiune. Nu-și mai dorea decât să facă o baie și să doarmă.

– Neagră, sau cu lapte?

– Cu lapte, te rog.

Era mirată de politețea lui. De fapt, situația era ridicolă: stătea la o cafea cu un bărbat care-i displăcea și care, la rândul lui, voia să scape de ea cât mai repede. De asemenea, era o prostie să mai fie speriată; de altfel, panica ei începea să dispară.

– Presupun că... ai venit aici să lucrezi... tatonă ea, când liniștea începu să devină supărătoare.

Se părea, însă, că niciun subiect nu-l interesa.

– Nu, răspunse el scurt, aducându-i cafeaua, înainte să se așeze din nou lângă măsuță. Mă gândesc să lucrez, dar nu acesta e motivul

pentru care mă aflu aici. Amândoi am fugit şi căutăm un refugiu, domnişoară Shaw.

– Eu, nu ... De ce anume fugi, domnule Garrani?

– Jake. Fug de prea multe lucrări comerciale, acesta ar fi un motiv. Celălalt este... personal.

– Te rog să mă scuzi, n-am vrut să fiu indiscretă, dar tu ai abordat subiectul.

– Oare? Poate pentru că pari hotărâtă să-mi vorbeşti.

Îi vorbise privind-o fix pe deasupra ceştii, iar ochii aceia ca două bucăţi de marmură neagră, bine şlefuită, îi dădeau o stare de nelinişte îngrozitoare. Faptul că acest bărbat o antipatiza ar fi trebuit să fie o uşurare pentru ea, dar simţea totuşi o uşoară enervare.

– Nu contează. Oricum, plec mâine.

– Ce idee minunată! Şi ce-o să faci? Fugi înapoi la casa parohială?

Cel puţin, asta dovedea că individul îl cunoştea pe unchiul ei, căci n-ar fi putut detine această informaţie de la altcineva. Sau... poate era încă un sarcasm la adresa înfăţişării ei. Se ridică, furioasă din cauza cruzimii lui.

– Eşti faimos şi talentat, domnule Garrani, dar eşti şi cel mai nepoliticos şi răutăcios om pe care l-am cunoscut vreodată.

– Te vei obişnui. După ce vei dormi bine, vei fi suficient de refăcută pentru a mă ignora.

– Cred că majoritatea oamenilor preferă să te ignore. Trebuie să fii un om foarte singur.

– Dar tu? Unde-ţi sunt prietenii, domnişoară Shaw? Eu ştiu de ce anume fug. Dar tu? Sau poate fugi de tine însăţi?

Individul acesta avea un dar nefiresc de a-i citi gândurile. N-ar fi vrut să se expună privirii lui necruţătoare, dar nu avea de ales, aşa că se ridică şi şchiopătă până la uşă, apoi traversă vestibului. N-avea de gând să lase un străin s-o rănească. Hotărâse să nu mai sufere.

Scările păreau ca un munte, dar mușcându-și buza, începu să urce. Piciorul era și mai rigid din cauza durerii, calmantul nu-și făcuse încă efectul, iar mâna cu care strângea balustrada se albise de efortul pe care-l făcea pentru a se susține.

Nu-l auzise venind în spatele ei, dar se simți ridicată de două brațe de fier. Panica o cuprinse din nou și în clipa aceea uită și de faptul că n-o plăcea deloc și că trebuia să se stăpânească, și începu să se zbată, furioasă.

– Încetează! spuse el, privind-o furios. Ce naiba-ți imaginezi că am de gând să fac? Te chinuiai prea rău să urci scările. Crezi că sunt total lipsit de inimă? Te scutesc de acest drum, domnișoară Shaw. Crede-mă, aș face-o pentru oricine, fără să aștept nicio recompensă. Poate te va ajuta să te calmezi aflând că nu există niciun fel de recompensă ce mi-ai putea oferi care să mă intereseze.

Emma renunță să se mai zbată; dar inima îi bătea nebunește. Brațele lui posesive, ca și cum ar fi ținut-o prizonieră, liniștea casei, izolarea, aparenta cruzime a acestui bărbat, toate amenințau s-o facă să-și piardă din nou cunoștința. Nu putu decât să scoată un geamăt ușor care nu putea fi interpretat decât fiind de spaimă.

Jake o privi exasperat și continuă să urce scările.

– Mă întreb dacă Eric știe că nepoata lui suferă de psihoză. Ar trebui să faci ceva să-ți stăpânești nervii... dacă nu cumva te manifești așa doar din cauza mea.

Da, sigur că era doar din cauza lui, se gândi ea, temându-se deja de momentul când o va lăsa jos și va avea brațele libere.

O duse până în dreptul ușii, care era larg deschisă.

– Văd că nu prea te pricepi să ai grijă de tine, mormăi el, privind teancul de lenjerie de pat. Baia este la capătul culoarului, nu chiar ca la un apartament de lux. Du-te și dă drumul la apă până fac eu patul.

– Nu, nu trebuie, pot să-l fac și eu, dar m-ai strigat la masă înainte

să am timp să ...

– Pregătește-ți baia, continuă el înainte de a-i da răgazul să spună că acel exces de amabilitate nu va compensa impolitețea de până atunci și nici spaima pe care i-o provocase. De mâine, doamna Teal va face lucrul acesta. Să ne spunem "noapte bună" deocamdată, domnișoară Shaw. Cred că deja ne-am cam plictisit unul de celălalt.

După care, ignorând-o complet, începu să-i facă patul, iar ea își luă lucrurile necesare și merse la baie.

Mâine avea să fie mult mai bine, se gândi Emma. Va fi acolo și doamna Teal și, indiferent cum era femeia aceea, nu putea fi mai groaznică decât Jake Garrani. Va sta în baie până îl va auzi plecând, după care se va încuia în dormitor. Trebuia să găsească totuși o modalitate de comunicare cu el. Era un bărbat puternic, iar ea trebuia să rămână acolo până când își va face un plan. Baia nu numai că-i calmă durerea, dar o și liniști. Reuși chiar să zâmbească la gândul figurii contrariate a domnului Skelton dacă ar fi știut de excesele ei. În orice caz, va avea un aliat în femeia care avusese grijă de unchiul Eric; în caz contrar, va trebui să plece și să meargă în altă parte, deși n-avea nici cea mai vagă idee unde. Ascultă atent și, cum nu se auzea niciun zgomot, merse repede la camera ei, recunoscătoare că, așa cum promisese, individul făcuse patul și plecase. Răsuflă ușurată, dar când vru să încuie ușa, o cuprinse un nou acces de panică: nu exista cheie.

Făcu eforturi disperate pentru a se calma. În definitiv, de ce să existe chei? Doar nu era hotel! De fapt, nici la casa parohială nu existaseră încuietori la dormitoare. Da, era firesc să nu fie, numai că avea nervii întinși la maximum. Se urcă în pat și, după ce privi mult timp spre ușă, cu atenția încordată, se lăsă cuprinsă de-un somn adânc, învăluită în tăcerea deplină a casei și purtând în minte chipul întunecat și sardonic al necunoscutului.

Capitolul 3

Primul lucru pe care Emma îl simți când se trezi a doua zi dimineață, fu o imensă uimire: supraviețuise nopții!

Acum, odihnită și la lumina zilei, evenimentele din seara trecută păreau să-și fi pierdut caracterul traumatizant și să se fi distanțat mult. Rămase câteva clipe privind în jur cu un zâmbet. Era o încăpere plăcută, de modă veche, dar cu o atmosferă reconfortantă. Îi amintea de casa parohială: cu aceeași mobilă veche, masivă, bine lustruită și îngrijită. Avusese grijă de asta mama ei, deși nici nu prea avusese timp la St. Jude să-și aranjeze cu adevărat un cămin, căci se stinsese mult prea devreme.

Privirea i se adumbri gândindu-se la tatăl ei. Viața îi fusese distrusă mai mult decât a ei, deși nimeni nu știuse vreodată cât de mult. Ea era la vremea aceea prea mică pentru a conștientiza pe deplin situația, dar el o înfruntase în toată grozăvia ei. Copil fiind, nu simțise decât o teamă instinctivă, iar mai târziu, când începuse să-și dea seama, încuiase ușile, închisese ferestrele și devenise foarte atentă, cum o învățase tatăl ei. Învățase să ia atitudine dacă s-ar fi întâmplat vreodată să se afle singură într-o situație neplăcută cu un bărbat.

Împinse amintirile undeva într-un ungher al minții și se ridică,

începând, așa cum făcea de mult timp, cu exercitiile de gimnastică pentru picior. Erau dure, uneori chiar dureroase, dar le făcea cu conștiinciozitate. Nu avea chiar atât de mult de suferit de pe urma aventurii din ziua dinainte pe cât se temuse. Articulația nu mai era rigidă, patul era cald și confortabil, iar Jake Garrani n-avea pentru ea nici cea mai vagă simpatie, așadar nu constituia un pericol. Putea face față unui chip permanent încruntat; zâmbetele ar fi fost mai îngrijorătoare.

De jos se auzea zgomot și venea un miros plăcut de la bucătărie, care anunța pregătirea micului dejun și o mobiliză să se grăbească să-și facă toaleta și să coboare.

Îmbrăcată cu blugi și un pulover roșu, avea un aer oarecum sfidător, adică exact ce-i trebuia pentru o întâlnire cu Jake Garrani. De altfel, acesta nu mai era singur, căci se auzea deja vocea menajerei, ceea ce-i dădu Emmei curajul să intre în bucătărie.

Jake era deja la masă și mânca și, văzând-o, se ridică imediat și-i trase un scaun.

– Ai dormit bine?

După privirea lui ironică, era clar că întrebarea politicoasă fusese pusă doar pentru femeia scundă și dolofană care pregătea șuncă și ouă, privind-o curios.

– Da, mulțumesc, veni răspunsul ei tot atât de formal, după care se adresă imediat femeii. Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Teal, care aveți grijă de casa unchiului meu.

Era foarte mândră de remarca ei, menită să-l pună pe acel individ la locul lui, de simplu musafir în acea casă.

– Exact, scumpa mea. Știu că ești nepoata domnului Shaw, Emma. Mi-a spus cu mult timp în urmă că s-ar putea să vii, dar oricum domnul Garrani mi-a povestit cum ai sosit aseară.

Emma aruncă o privire rapidă spre Jake. Oare cât îi povestise?

Inclusiv despre spaima și leșinul ei? N-avea cum să știe. Apoi, o privi și el pe sub sprâncenele negre și Emma se relaxă; nu, în niciun caz nu s-ar fi obosit să dea astfel de explicații. Probabil menționase despre ea doar pentru că, altminteri, doamna Teal s-ar fi speriat și n-ar fi știut ce să creadă.

– Domnul Garrani spune că te-ai lovit la picior aseară, scumpa mea. E mai bine? Vrei să mă uit să văd ce-ai pățit?

– Nu, mulțumesc, doamnă Teal. E mult mai bine azi.

Se îmbujoră ușor, căci minciuna o făcea să se simtă îngrozitor. Jake se ridică, o privi o clipă, apoi ieși fără un cuvânt.

– Cred că lucrurile nu merg prea bine, șopti doamna Teal. E cam tăcut în această dimineață. E pictor.

– Da; e renumit.

– Da? Sigur, noi fiind cam izolați aici, nu știm lucrurile acestea. În orice caz, faimos sau nu, e un om minunat. Dar, cum spuneam, am impresia că ceva nu merge bine momentan. Poate nu-i place ce pictează.

– Ăă ... unde lucrează?

Era interesată să afle, pentru a se feri de acel loc.

– În același loc ca unchiul tău, în atelierul din spatele casei. Unchiul tău l-a construit acum mulți ani. Din cauza ceții, lumina nu e prea bună; poate asta îl deranjează pe domnul Garrani.

Emma știa, însă, că îl deranja. Prezența ei îl irita și dacă în plus, nici nu putea lucra bine, avea să devină și mai nervos. Dar parcă spusese că nu începuse încă să lucreze. Sau... poate că înțelesese greșit?

În atmosfera aceea atât de plăcută, la căldura focului și învăluită în arome apetisante, în compania acelei femei simpatice și îndatoritoare, teama îi dispăruse complet și începea chiar să fie optimistă. Până își aminti din nou de situația în care se afla.

Ce era de făcut? Nu putea insista să rămână acolo; în primul rând,

categoric, prezența ei îl enerva îngrozitor, iar în al doilea rând, ce va crede doamna Teal? Pentru o noapte, mai ales că venise pe neașteptate, neștiind că unchiul ei era plecat, fie, dar mai mult... Partea proastă era că n-avea unde să meargă.

Nu-și permitea să închirieze singură un apartament și nici nu-și putea relua cursurile deocamdată, căci efortul ar fi fost prea mare și nici nu putea să stea în picioare prea mult. Apoi, mai era și Gareth. Dacă se întorcea la Londra, oare ar fi găsit-o? Era o situație imposibilă, dar trebuia să găsească o soluție.

– Nu v-ați gândit niciodată să locuiți aici, doamnă Teal?

– În niciun caz, doar am casa mea. Nu e deloc departe; vin aici pe bicicletă. Locuiesc în una din casele de la începutul aleii care duce spre mlaștini. Domnul Garrani a spus că ți s-a defectat mașina. Pe aici nu e nimeni care s-o poată repara, deși nu cred că are importanță. Domnul Garrani are mașină din fericire, râse ea, căci am uitat să cumpăr câteva lucruri când a venit băiatul de la băcănie, așa că merge el să le ia. Ai putea merge cu el și să vezi și satul, cu ocazia aceasta; e foarte frumos.

Tocmai atunci intră Jake, cu o expresie la fel de sumbră pe chip, dar doamna Teal nu se lăsă descurajată.

– Tocmai îi spuneam domnișoarei Shaw că ar trebui să meargă cu dumneavoastră în sat. Probabil că ieri, când a venit, n-a reușit să vadă nimic din cauza ceții.

– Și acum e ceață, dar dacă vrei să mergi...

În niciun caz, în condițiile în care se arătase atât de puțin entuziasmat de idee! Sau poate își închipuia că ea sugerase lucrul acesta, pentru a obține îngăduința să rămână mai mult acolo.

– Nu, pot să merg singură, după ce mi se va repara mașina. Voi telefona chiar în această dimineață.

– Ce idee bună! Totuși, trebuie să-ți spun că nu există un service în sat. Va costa mult reparația, din cât am putut să-mi dau seama aseară.

Se taxează și deplasarea până aici, aproximativ treizeci de lire.

După cum o privea și după tonul cu care o informase, era clar că bănuia că nu prea avea bani.

Așa și era; treizeci de lire doar pentru deplasare! Asta va însemna să intre serios în puținul pe care-l avea. Își mușcă buza îngrijorată și, când ridică privirea și-și dădu seama că el o observa atent, roși, jenată, dar încercă să pareze, politicos.

– Pare o sumă rezonabilă, având în vedere cât de izolat e locul. Îi voi suna după ce voi termina masa. Sunt în cartea de telefon, da?

Jake încuviință din cap, iar ea constată că-i pierise pofta de mâncare.

– Plec acum. Vino, dacă vrei.

Se obișnuise să-i vorbească peste umăr, mai degrabă să arunce cuvinte la întâmplare, ca și cum nici nu-i păsa dacă ea era sau nu acolo. Emma se ridică și-l urmă în vestibul, pentru a-i putea vorbi fără să fie auzită de doamna Teal.

– Nu este nevoie să-mi faci concesii. De fapt, nu vreau să vin cu tine.

Jake îmbrăcă nepăsător jacheta de piele, apoi porni cu pași mari spre ușă.

– Cum dorești. Poate e mai bine să rămâi și să dai telefon la service. Dacă vin să-ți repare mașina, vei putea pleca mâine.

Așadar, individul era hotărât să n-o lase să stea acolo. Rămase nemișcată în vestibul, după ce el ieși, trântind ușa. Dacă nu și-ar fi exersat stăpânirea de sine, cu siguranță ochii i s-ar fi umplut de lacrimi. Ce va face? Dacă n-ar fi fost și problema piciorului ...

Soarele apăru deodată, inundând vestibulul cu o lumină promițătoare. Se hotărî să iasă puțin la aer, în speranța că-i va veni o idee, dar mai întâi se duse în cameră să-și ia o jachetă groasă și un fular.

Devenise prea sensibilă; era timpul să lase lucrurile să-și urmeze

cursul, să nu mai fie permanent speriată. În definitiv, majoritatea oamenilor erau buni, chiar și bărbații. Gareth fusese minunat.

Deodată, chipul lui Jake, cu veșnica expresie sardonică, îi apăru în minte făcând-o să tresară. Ar fi trebuit să se gândească la ce va face mâine, dar iritarea pe care o simțea față de acesta persista ca amenințarea unei furtuni. Față de oricine altcineva ar fi fost cinstită și ar fi spus adevărul, și anume cât de mult contase că va putea rămâne la unchiul Eric măcar o vreme, până se simțea mai bine. Lui, însă, nu-i putea mărturisi nimic. Existase de la bun început o stare de animozitate între ei, iar acum, îi spusese direct să plece, așadar trebuia să plece mâine.

Deși soarele strălucea, era un frig înțepător și cum ieși în grădina casei, soarele parcă devenise un corp difuz lipsit de putere. În schimb, vântul îi biciuia obrajii, transformându-i în culoare obișnuita paloare.

Își reaminti zilele în care era sănătoasă și energică. Atunci, nu-i era atât de teamă, pentru că se baza că, la nevoie, putea oricând fugi. În același timp, amintirea acelor zile o făcu și mai hotărâtă să revină la acea condiție fizică. Apoi, își va relua cursul de pregătire și se va putea muta oriunde, căci peste tot era nevoie de un fizioterapeut.

Desigur, nu-i fusese ușor să-și accepte noua situație. Accidentul fusese un șoc, în afara faptului că venise atât de curând după moartea tatălui ei. Gândind retrospectiv, își dădea seama că Gareth o făcuse dependentă de el. Fusese atent și insistent, iar interesul pe care i-l acorda i se păruse minunat, după singurătatea care-i marcase copilăria și adolescența. Avusese din ce în ce mai multă încredere în el și, când aflase de existența soției lui, fusese zdrobită. Avea să treacă mult timp până își va putea reveni complet după acea seară.

Deodată, își dădu seama că, de când venise aici, nu se mai gândise la Gareth. Motivul era clar: acest Jake Garrani, cu personalitatea lui copleșitoare și cu virilitatea lui agresivă. În prezența lui, era ca o luptă

permanentă de supraviețuire. Totuși, era mulțumită de felul cum se descurcase până acum; părea o luptă pe care o putea duce și, ciudat, dar pustietatea aceea îi dădea impresia de siguranță, de spațiu în care și-ar fi găsit un refugiu.

În final, sigur că Jake va ieși învingător din această încleștare, căci ea nu putea rămâne împotriva voinței lui. Nici măcar n-ar fi avut îndrăzneala să insiste. Rămânea întrebarea fără răspuns unde să se ducă. Era exclus să se întoarcă la apartamentul din Londra. Jake era mai bun decât Roy Duncan, căci cel puțin era ostil fățiș, fără gânduri ascunse. În al doilea rând, Gareth n-avea cum s-o găsească acolo.

Era atât de absorbită în gânduri, încât își dădu seama abia într-un târziu că mergea de multă vreme. Se întoarse să se uite înapoi la casă, dar constată că aceasta fusese înghițită de ceața care coborâse din nou. Hotărâtă să nu intre în panică și să-și păstreze sângele-rece, porni înapoi.

Nu era atât de simplu, căci se abătuse de la poteca principală și mergea de câtva timp pe iarbă moale, așa că n-avea cum să-și dea seama dacă în linie dreaptă sau nu. Păstrându-și calmul, se întoarse, totuși, rugându-se ca aceea să fie direcția bună. Chiar și în acea situație, grija cea mai mare era să nu-i dea lui Jake încă un motiv s-o dispețuiască.

Cu atât mai mare fu bucuria când zări conturul casei profilându-se în apropiere, într-o victorie efemeră asupra pâclei dese. Se gândi că ar trebui să aibă mai multă încredere în ea însăși.

Numai că imediat ce zări silueta lui Jake apărând din ceață, odată cu conturul casei, încrederea ei, puțină câtă era, dispăru cu totul.

– Ce naiba ai făcut? țipă el furios, privind-o cu mânie de la înălțimea lui intimidantă. N-ai niciun pic de rațiune? Pleci fără să spui un cuvânt! Cum voiai să te găsesc?! Dartmoor nu este o bucățică de pajiște. Nici măcar n-am știut că ai plecat până nu mi-a spus doamna Teal.

– Nu mă așteptam să vii după mine, nu e treaba ta. Mă descurc perfect singură; ca dovadă, iată-mă.

Atitudinea lui o enervă imediat. Nu se cunoșteau, se antipatizau la fel de mult, și avea tupeul s-o certe. Mâine oricum avea s-o dea afară, asadar ce conta pentru el dacă n-ar mai fi văzut-o de azi?

– Foarte amuzant! Și dacă n-ai fi reușit să te descurci?! Dacă nu mai puteai merge din cauza piciorului? Sau aveai de gând să aștepți într-un șanț până apărea soarele? Presupun că ai uitat și de prizonierul evadat. Pretinzi să ignor faptul că nepoata lui Eric a intrat, împleticindu-se, în viața mea? Ce să-i spun când se va întoarce: "Scuză-mă, bătrâne, a fost pe aici, dar nu mai știu ce-am făcut cu ea"? Nu vei mai face un pas fără consimțământul meu până mâine, după care vei pleca și nu mai vreau să știu de tine!

– Acum, poți să mă lași în pace.

Nu-și revenea din uimirea pe care i-o provoca mereu capacitatea lui de a rosti cuvinte atât de jignitoare. Da, își dădea bine seama că, deși împleticindu-se, dăduse buzna în viața lui. Cât despre prizonierul evadat ... da, uitase de el.

– N-am nevoie de ajutor și, chiar dacă aș avea, n-aș apela la tine.

– Ajutorul de care ai nevoie momentan este din partea atelierului de reparații. Imaginează-ți ce mirat am fost când doamna Teal mi-a spus că, din câte știe, nici măcar n-ai telefonat.

– Intenționam s-o fac când mă întorc. Nu înțeleg de ce ți-a dat doamna Teal această informație.

– Pentru simplul fapt că am întrebat-o. Apoi, m-am gândit că poate ai hotărât să înrăutățești starea piciorului, ca să-ți mai prelungești șederea aici și să mă scoți din minți.

– Nu intenționez să mai stau aici. Cu puțin noroc, îmi vor repara mașina chiar azi și voi putea pleca.

Era clar că individul ar fi reacționat violent la orice altă sugestie din

partea ei și, de altfel, era inutil să încerce să-l înduplece cumva, din moment ce individul n-avea suflet. Trebuia să aibă curajul să facă pasul decisiv, nu avea ce să aștepte. Trecu de el și continuă să meargă spre casă, conștientă că o privea. N-ar fi crezut niciodată că e posibil să urască pe cineva care-i era aproape necunoscut.

Intră în vestibul și merse direct la cartea de telefon, pe care începu s-o răsfoiască febril.

– Presupun că acesta e, se adresă ea lui Jake, citindu-i adresa.

Studiase harta regiunii suficient de bine pentru a ști că acela era atelierul de service cel mai apropiat. Jake, care se oprise lângă ea, se mulțumi să-i confirme printr-un semn din cap.

I se răspunse de la atelier că nu puteau veni, pentru că aveau comenzi până a doua zi după-amiază și după aceea, promisiunea lor era destul de vagă. Insistențele nu i-au fost de niciun folos.

– Am auzit, spuse el răstit, când ea se întoarse spre el să-i explice. S-ar putea să vină mâine, dar nu sunt siguri.

– Voi încerca în altă parte.

– Nu te mai chinui. Mai rezist o zi, sau chiar două.

După care ieși, chipul lui încordat trădându-i exasperarea.

Era prima oară când se confrunta cu un bărbat; până atunci, se mulțumise să-i evite. Cu Jake Garrani, însă, i se părea firesc să lupte. În definitiv, ce-l făcea să creadă că va mai rezista încă o zi cu el? Prefera să doarmă sub un pod.

Tocmai atunci intră doamna Teal, bucuroasă s-o vadă.

– Vai, domnișoară Shaw, ce ne-ai speriat! E mereu ceață în perioada aceasta a anului. Noroc că domnul Garrani s-a întors repede. Eram îngrozită că te vei rătăci.

Emma hotărî să-i nu-i spună că se-ntorsese singură și să-l lase pe el în centrul atenției. Oricum, cu puțin noroc, spre seara zilei următoare n-avea să mai fie pentru ea decât o amintire urâtă. Cât despre faptul că

se pretinsese îngrijorat, motivul era cu siguranță situația în care ar fi fost pus dacă i se întâmpla ceva.

Mâncară în tăcere, apoi Jake ieși din încăpere, lăsând-o cu doamna Teal. Cum aceasta era prea ocupată pentru o conversație, Emma se plimbă puțin dintr-o cameră în alta, apoi se opri în living, unde se cuibări pe canapea, în fața focului, cu câteva cărți. La un moment dat, doamna Teal intră s-o anunțe ce pregătise pentru cină, după care plecă acasă, pe bicicletă. Emma se gândi cu groază la perspectiva traversării acelei zone pe bicicletă, mai ales că se lăsase din nou o ceață îngrozitoare. Când avea să plece, trebuia să fie prudentă și să pornească destul de devreme. Deocamdată, însă, era atât de cald și plăcut acolo, încât, toropită de-o stare de bine, închise ochii.

Se trezi după un timp, amețită, de zgomotul draperiilor trase și, văzându-l pe Jake la fereastră, se ridică, usor dezorientată.

– Îmi pare rău că-ți stric somnul de frumusețe, șopti el. Oricum, nu era o idee prea bună, pentru că nu vei mai putea dormi la noapte. Vrei să bei ceva?

O privea cu ochi întunecați și gânditori, fără a părea supărat, ceea ce era îngrijorător.

– Nu... adică... nu alcool, dar aș vrea un ceai. Mă duc să-l fac.

Vru să se ridice, dar el o opri imediat, punându-i mâna pe umăr.

– Îl fac eu. Vom bea amândoi ceai.

Părea din nou supărat, ceea ce o făcu să încerce să corecteze orice impresie pe care ar fi putut-o lăsa.

– N-am vrut să spun că... adică... nu mă deranjează dacă bei ceva... Doar că eu nu sunt obișnuită... Pot să-mi fac ceai și eu...

– Nu intenționam să beau până nu mai știu de mine. Sunt foarte mulțumit să beau ceai și-l voi face eu. Nu sunt genul de artist visător care nu stie unde îi e cămașa.

Ieși, iar ea se așeză din nou comod pe canapea. Nu, nu era genul

visător. Era imprevizibil și enervant, rece, și inspira teamă. Observă că pusese lemne pe foc, ceea ce însemna că fusese acolo, atât de aproape de ea, în timp ce dormea. Fără să vrea, începu să se îngrijoreze, dar făcu un efort să se calmeze; în definitiv, nu se atinsese de ea.

În orice caz, era un individ ciudat. Așa era el, poate n-o făcea intenționat, poate făcea parte din acea categorie de oameni care pur și simplu nu puteau manifesta niciun strop de căldură în relațiile cu alții. Gândul că dacă l-ar educa puțin, ar putea considera că viața ei n-a fost în zadar, o făcu să zâmbească ușor. Tocmai atunci Jake intră cu ceaiul și, de la prima lui replică, îi șterse de pe buze zâmbetul.

– Observ că te-ai trezit complet. Te simți mai bine?

– Da, mulțumesc.

Luă ceașca pe care el i-o oferi și hotărî să fie sinceră.

– De fapt, am fost la un pas să mă rătăcesc. M-am abătut de la poteca principală și între timp se lăsase din nou ceața, așa că am răsuflat ușurată când te-am văzut.

Gata! O spusese! Însemnase un efort destul de mare, dar cel puțin încercase să fie mai prietenoasă. Poate dacă nu mai exista acea relație de ostilitate între ei, avea s-o lase să rămână mai mult acolo.

– Da?

Se așeză și o privi ironic.

– Așadar, ți-ai dat seama că nu intenționez nici să te omor, nici să te violez?

Emma păli aducându-și aminte că erau singuri. Ceașca începu să-i tremure ușor în mână, dar făcu eforturi să se stăpânească.

– Nu... n-am niciun fel de astfel de temeri.

– Ba da. Și acum, că doamna Teal a plecat, ești din nou înspăimântată.

Deodată se ridică, făcând-o să tresară și merse să se sprijine de placa șemineului. Emma îi privi silueta înaltă, zveltă, cu respirația ușor

întretăiată. Era ceva în legătură cu el care ...

– Ești în siguranță cu mine, Emma Shaw. Nu te doresc și nici n-am tendințe ucigașe. De asemenea, nu uit că ești nepoata lui Eric; poate am să mai vreau să împrumut această casă de la el.

De data aceasta zâmbea și el, cu privirea ațintită în special asupra mâinilor ei încleștate. Era adevărat, se simțea insuportabil de tensionată. Jake Garrani vibra de virilitate, observase din prima clipă, iar faptul acesta, care o alarma constant, acum aproape îi dădea o senzație de sufocare.

– Sunt conștientă că sunt în deplină siguranță cu tine, pentru că dacă aș fi avut o cât de mică temere, aș fi plecat odată cu doamna Teal. De altfel, presupun că ești o persoană respectabilă, din moment ce ești prieten cu unchiul meu.

Singura lui reacție la această remarcă destul de naivă din partea ei a fost o ușoară ridicare din sprâncene.

– Nu e nevoie să stai în picioare să mă privești, domnule Garrani. Nu intenționez nici să leșin, nici să țip.

Știa că era răutăcioasă în mod gratuit, dar părea programată, ca o mașinărie, să fie tot timpul în gardă, să se protejeze.

– E în regulă. Nu mă interesează ce faci. Am vrut doar să fiu explicit în privința intențiilor mele care, după cum observi, sunt inexistente.

– Scuză-mă dacă ...

– Nu-ți face griji. De mâine nu ne mai vedem, așa că n-am timp să fac o psihoanaliză asupra ta.

– Mă duc să pregătesc cina, spuse ea, în lipsa altei idei de replică.

Văzuse că era aproape ora șapte și, oricum, era un bun pretext să iasă din cameră.

– Da, de ce nu? Poți să te faci utilă, cât ești aici.

Duritatea acestor cuvinte venea ca o răzbunare, dar ieși fără să spună nimic, conștientă de privirea lui care o urmărea atent și de

șchiopătatul care, ei cel puțin, i se părea parcă și mai evident. Oricum, nu era decât ceva temporar.

În liniștea bucătăriei, se gândi din nou. Cât de temporar avea să fie? Domnul Skelton nu făcuse nicio promisiune fermă, pentru că nici nu i-ar fi fost posibil. Fusese un accident grav și știa și ea că medicul făcuse și așa un adevărat miracol. Dacă ar fi tratat-o un medic mai puțin competent, ar fi rămas infirmă pe viață.

Așeză masa, cu o figură încrâncenată, în timp ce filmul acelei cumplite întâmplări îi revenea în minte. Când ridică privirea, Jake era deja rezemat de tocul ușii, părând parcă și mai înalt, îmbrăcat cu pantaloni și cămașă neagră.

– M-am schimbat pentru cină, spuse el sec.

Era ea însăși surprinsă de cât de repede îi bătea inima în fața acelei poze de perfectă îmbinare de frumusețe masculină și forță. Era cu totul altceva decât imaginea lui Roy Duncan rezemat de tocul ușii, când venea în apartamentul din Londra, la Sue. La Jake nu era vorba de o poză studiată, ci de cea mai autentică virilitate care răzbătea prin toți porii.

– Foarte bine. Eu nu m-am schimbat pentru că, în primul rând, toate hainele mele sunt șifonate și, în al doilea rând, nu m-am gândit să mă formalizez. Va trebui să stai cu mine la masă așa cum sunt, sau aș putea să merg să mănânc la mine în cameră, dacă nu corespund standardului.

– Ah... spirituală! Îți stă mai bine decât să te comporți de parcă ai juca într-un film de groază.

– Am fost... sunt o persoană spirituală!

– O scăpare pe care Freud ar interpreta-o imediat... Am fost, a devenit sunt. Îmi asum eu meritul; te-am atras în această cursă.

Zâmbetul apărut pe buze se transformă într-un râs care dădu chipului lui întunecat o frumusețe irezistibilă. Era rândul ei să-l

privească plină de furie, căci, acum când râdea de ea, era la fel de neplăcut ca atunci când era enervat din cauza ei.

– Cu siguranță, ai reușit. Știu că sunt nepoftită, dar bunele maniere nu costă atât de mult, domnule Garrani. De fapt, nu te chinui... Plec mâine.

– N-am uitat, domnișoară Shaw. Se pare că amândoi numărăm orele.

Emma se așeză la masă, frământată la gândul zilei următoare. Tot nu știa unde s-ar putea duce. Trebuia să facă efortul acum, căci mai târziu n-ar mai fi avut curajul.

– Știu că ideea te va deranja, începu ea să vorbească liniștit, deși îi simțea privirea uimită asupra ei, dar vreau să rămân aici. Dacă unchiul meu ar fi fost acasă, n-ar fi fost nicio problemă. Și tu ești oaspete, așa cum sunt și eu. Unchiul Eric nu m-ar fi dat afară și n-am să-ți stau în cale. Adică... dacă aș ajuta-o pe doamna Teal, dacă aș servi masa în fiecare seară și mi-aș face cât mai puțin simțită prezența...

Resursele i se terminaseră, iar tăcerea lui o făcea să nu îndrăznească să ridice privirea. Spusese ce avea de spus, dar dacă el nu accepta, nu putea insista.

– Vrei să spui că n-ai unde să mergi?

– Ăă... momentan, poate nu. Nu mă pot întoarce în apartamentul din Londra pentru că locuiește cineva și...

– Poți rămâne, spuse el calm. Dar nu vreau s-o ajuti pe doamna Teal. Mă poți ajuta pe mine.

Venise rândul Emmei să-l privească uimită, în timp ce el continua să mănânce.

– Să te ajut?! Bine, dar cum aș putea...?

– Să pozezi pentru mine.

Capitolul 4

Emma roși puternic, căci în minte îi apăru imediat imaginea tabloului pe care-l văzuse la televizor.

– N-aș putea... În niciun caz...!

Agasat, Jake făcu o grimasă.

– Micuță domnișoară Shaw, nu știi nimic. Îți pot spune că n-am pictat niciodată o ducesă nud, iar în ceea ce te privește, nici măcar n-aș putea să mă gândesc la așa ceva. N-a fost o propunere imorală. Bineînțeles că poți rămâne îmbrăcată.

Privirea pe care o aruncă asupra ei o asigură că, fără haine pe ea, i se părea și mai puțin interesantă decât îmbrăcată. Roși și mai tare, ceea ce păru să-l agaseze și mai mult.

– Ești prea bună ca să te ratez.

– Cum adică?

– Ai fost bolnavă, îmi dau seama foarte bine, ești foarte fragilă. De asemenea, ai suferit recent, ceea ce este vizibil nu numai unui ochi de artist. La asta se adaugă părul acesta negru lung și ochii de un albastru-închis cu privirea în care pândesc lacrimi majoritatea timpului. La asta mă refer când spun că ești o ocazie prea bună pentru a o rata, e cât se poate de simplu.

– Ești... crud!

Îl privea lung, cu o groază amestecată cu furie, în timp ce el ridică nepăsător din umeri, susținându-i privirea.

– Probabil. În mod normal pictez oameni care au suficienți bani pentru a-și plăti un portret făcut de mine, oameni bogați, răsfățați, care nu-și refuză niciun capriciu. Ți-am spus că am venit aici ca să scap de aspectul prea comercial al muncii mele. Nu mi se ivește prea des ocazia să fac ce-mi place. Tu ai ceva obsedant; vreau să te pictez. Dacă ești de acord, poți rămâne cât dorești, fără niciun fel de obiecție din partea mea. Îți voi ignora ciudățeniile.

– Cu alte cuvinte, vrei să pictezi o ciudățenie?

Întrebarea ei avea un ton atât de amar, încât chipul îi devenise complet palid acum.

– Ești frumoasă, spuse el rece și nepăsător, după ce plimbă îndelung asupra ei o privire atentă, calculată și lipsită de orice emoție.

Apoi, Jake continuă să mănânce, de parcă remarca n-ar fi avut nicio importanță. De altfel, pentru el era clar că nici nu avusese; fusese o evaluare tehnică. Ei, însă, nimeni nu-i mai spusese până atunci că e frumoasă, nici măcar Gareth și ceea ce simți brusc, nu semăna cu nimic din ce simțise până atunci. Jake Garrani pictase o mulțime de femei frumoase și o privise cu un ochi de artist.

– Ei bine?

– Nu.

Întoarse privirea de la el, strângând din buze. În primul rând, nu avea deplină încredere în el, în al doilea rând, nu voia să stea să-l privească ore în sir; dimpotrivă, voia să fie cât mai puțin posibil în preajma lui. În al treilea rând, n-ar fi putut sta nemișcată atâta timp, din cauza piciorului.

– De ce? Ai ceva mai presant de făcut, sau ți-ai adus brusc aminte că ai la dispoziție un apartament în cel mai luxos cartier al Londrei?

– Nu e nevoie să rămân aici. Și apoi, nu-mi place să stau nemișcată mult timp; m-aș plictisi.

Se ridicase și se pregătea să iasă, dar el o ajunse din urmă și, punându-și mâinile pe umerii ei firavi, o opri.

– Vreau foarte mult să te pictez. Nu te mai preface, e al naibii de clar că n-ai unde să te duci, rosti el șuierat, apoi respiră adânc, ca și cum ar fi făcut un efort imens să se controleze. Voi face astfel încât să-ți fie ușor. Îmi dau seama că nu poți sta nemișcată mult timp. Știu că ești șchioapă.

Emma se întoarse pentru a nega, dar el continuă, înainte ca ea să aibă timp să mai spună o minciună.

– Te-am privit mergând pe alee în seara în care ai venit; șchiopătai înainte să te împiedici de treaptă.

– Nu... și...

– Ba da. Era clar că nu voiai să știu, așa că n-am spus nimic, pentru că nu mă privește. Nu trebuie să te prefaci cu mine. Nu contează... adică... faptul că ești șchioapă n-are nicio importanță.

Cu un aer absent, îi mângâia ușor umerii, făcând-o să simtă o căldură ciudată.

– Este... doar temporar. Nu voi fi mereu șchioapă. Am avut un accident, m-a lovit o mașină, dar domnul Skelton spune că....

– Nu contează ce spune domnul Skelton. Chiar dacă este permanent, nu înseamnă că nu ești la fel de frumoasă de pictat. Vreau neapărat să te pictez. Nu te voi chinui, vom face ședințe scurte și ne vom opri atunci când vei dori.

– Nu știu... șopti ea, îngrijorată. Mi se pare că nu e tocmai în ordine să... apar din senin, să ne întâlnim aici și apoi să fiu de acord să...

Jake scutură din cap, ca și când își pierduse răbdarea, se întoarse pe jumătate, apoi își aținti spre ea ochii negri, pătrunzători, sfredelind-o și imobilizând-o doar cu puterea acelei priviri.

– Ascultă! Sunt oameni care se îndrăgostesc la prima vedere și hotărăsc să se căsătorească în câteva zile. Nu-ți cer decât să-mi pozezi pentru un tablou. Ce fel de scrisori de recomandare și garanții ne trebuie pentru așa ceva? Un artist își dă seama imediat de ce are nevoie, iar eu știu că am nevoie de tine. Înainte de apariția ta, umblam ca un leu în cușcă, neștiind ce să pictez.

Întinse mâna și o prinse pe a ei cu un gest energic, enervat.

– Sunt Jake Garrani. Îmi pare bine de cunoștință, domnișoară Shaw. Trebuie să te mulțumești cu atât, în materie de formalități. Și acum, ne-am înțeles, sau nu?

– Nu... nu știu.

Ridică privirea spre el, cu buzele ușor întredeschise de uimire. Cine știe la ce putea să se aștepte de la acest om? Din punctul ei de vedere, era și acum tot ca un leu în cușcă.

– Probabil vei fi dezamăgit.

– Dezamăgit de efortul meu? Doar sunt Garrani.

– Nu asta am vrut să spun, ci faptul că... modelul... cea care a pozat pentru tabloul pe care l-am văzut la televizor... era atât de frumoasă și...

Chipul lui întunecat păru o clipă, desfigurat de mânie.

– Nu mai aminti de acea pictură! Voiam atât de mult să scap de ea, încât aș fi dat-o și gratis. Așază-te și termină de mâncat.

Făcea eforturi vizibile pentru a se stăpâni, căci era clar că nu voia să rateze ocazia să picteze o ciudățenie. O conduse înapoi la masă, îi trase scaunul să se așeze, apoi luă loc în fața ei și o privi câteva clipe înainte de a continua.

– Portretul pe care ți-l voi face va fi cel mai bun pe care l-am făcut vreodată. Simt asta! Ți-am spus că ești frumoasă. Crede-mă, o spun rareori. O laudă venită din partea lui Garrani ar face multe femei să-și piardă capul. Pozează pentru mine și-ți cumpăr blestemata asta de casă!

Sub impulsul momentului, întinsese mâna și-i prinsese degetele într-o strânsoare dureroasă, iar intensitatea privirii și a tonului aveau asupra ei un efect copleșitor, căci rămase cu ochii ațintiți asupra lui, cu un amestec de teamă și admirație.

– Ei bine?! Ce spui?

– Voi încerca.

– Nu există voi încerca, domnișoară Shaw. Dacă începi să pozezi pentru mine, o vei face până la capăt. Eu nu abandonez o lucrare la jumătate. Să nu te gândești că voi accepta să te răzgândești după ce ai început, căci aș fi în stare să te strâng de gât. Hotărăște-te acum!

Oare cum își imagina că mai era în stare să vorbească după o asemenea tiradă pătimașă? Emma nu reuși decât să facă un ușor semn din cap, de încuviințare, abia găsindu-și cuvintele sub privirea lui din ce în ce mai insistentă.

– O voi face dacă pot rămâne aici, în schimb.

– Dacă poți rămâne? Din momentul în care voi începe, nici nu se mai intră în discuție plecarea ta în altă parte, așa că nu vei mai avea nicio problemă în privința casei. Acum, termină de mâncat și mergi la culcare; vreau să pregătesc totul pentru mâine.

Comportamentul lui frizând fanatismul îi dădu un frison rece, reacție care pesemne că nu-i scăpă neobservată lui Jake, din moment ce, imediat, ascunse toată acea patimă sub o mască de stăpânire de sine, chiar zâmbindu-i.

– Nu vreau să te sperii. Uneori, artiștii sunt ciudați, iar eu m-am lăsat dus de entuziasm.

După care tăcu și-și continuă masa, dându-i și ei posibilitatea să se relaxeze. Totusi, dincolo de acel calm forțat, se simțea cum ceva clocotește în interiorul lui, iar Emma avea satisfacția de a-l fi inspirat pe acel om inteligent și talentat, un pictor renumit în toată lumea.

Imediat ce terminară cina, o conduse spre ușă și, deși încă

stânjenită, ca de fiecare dată când era nevoită să se deplaseze în prezența lui, Emma constată că se simțea de fapt ușurată: acum, el știa, așa că era scutită să se mai prefacă. De asemenea, rezolvase și problema casei.

– În legătură cu onorariul, spuse el deodată, când ajunseră în dreptul scărilor.

– Nu!

Reacționase atât de vehement, încât se întoarse cu fața spre el. Dacă primea un onorariu, era obligată să rămână până la final și nu era convinsă că-l va putea suporta atât de mult.

– Cum adică, nu? Orice model se așteaptă să fie plătită, este de altfel primul lucru pe care-l menționează.

– Eu nu sunt model; fac lucrul acesta ca să pot rămâne aici și... și ca să te... ajut... din moment ce spui că ești atât de... de...

– Inspirat? Ascultă, domnișoară Shaw, este casa unchiului tău. Poți sta aici cât dorești, știm asta amândoi.

– Dar ai spus că...

– Vreau să scap de tine. Asta era valabil înainte de a mă decide să te pictez. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o femeie în preajma mea.

Era uluitor stilul lui de a spune ce gândește fără menajamente.

– Și în timp ce mă vei picta, tot femeie voi rămâne.

– Nu, vei fi doar un model, un obiect. Să nu-ți imaginezi că nu vei fi și bruscată. Așadar, ce onorariu dorești?

– Nu vreau onorariu. O fac ca pe o favoare, așa că amintește-ți când vei încerca să mă bruschezi, pentru că nu voi tolera.

Cu bărbia ridicată, Emma îl privi fix și, spre surprinderea ei, constată că reacția lui era un zâmbet larg.

– Vom vedea. Te vreau aici mâine dimineață devreme, pregătită de lucru, mai spuse el peste umăr, conform obiceiului, lăsând-o acolo și

plecând.

Deja începuse să-i comande. Probabil era îngrozitor de lucrat cu el, în condiții normale. Cu toate acestea, nu-l mai simțea ca pe un dușman. Situația era mult mai bună decât cu o seară în urmă, deși, dacă era cineva ciudat, acela era cu siguranță Jake Garrani, nu ea.

Când deschise ochii a doua zi dimineață, era din nou soare. Se întinse, zâmbind, în timp ce cuvintele lui îi răsunau în minte: "Esti frumoasă... nu contează... că ești șchioapă". Chiar nu conta în acea dimineață; se simțea odihnită și dormise bine, cum nu i se mai întâmplase poate de un an.

Se ridică să verifice starea în care se afla piciorul, apoi începu să facă exercițiile. Genunchiul nu o mai durea atât de rău, ceea ce îi aduse un licăr de speranță.

Auzi o bătaie la ușa ei și vocea lui Jake o luă prin surprindere:

– Emma? Grăbește-te. E o lumină bună și vreau să încep.

Era ceva promițător în faptul că-i spunea Emma. Să-i spună și ea Jake? Nu-i va fi foarte ușor până să se obisnuiască. Deocamdată, trebuia să-și termine de făcut exercițiile.

– Doar puțin mai întârzii și cobor.

– De ce nu cobori chiar acum?

Enervarea din vocea lui o irită și pe ea.

– Pentru că trebuie să-mi fac exercițiile, orice-ar fi.

– Exerciții?

Deschise ușa și intră, înainte ca ea să fi avut timp să facă vreo mișcare.

– Ce înseamnă prostia asta tipic feminină? Vrei să aștept până îți ridici tonusul făcând gimnastică aerobică pe muzică?

N-avusese nici măcar timp să-și pună halatul și i se părea că, în cămașa albă de satin, era ca și cum n-ar fi avut nimic pe ea. Niciun bărbat n-o văzuse până atunci așa.

– Nu este vorba de gimnastică aerobică pentru menținerea tonusului, ci de gimnastică medicală și, dacă nu respect acest program, n-am să mă fac bine niciodată. Dacă nu vrei să aștepți, poți...

– Bine, bine... nu e nevoie să te repezi la mine ca o tigroaică... Nu știam că trebuie să faci aceste exerciții...

Pe chipul lui apăru o expresie de compasiune, apoi un zâmbet abia schițat în colțul gurii.

– Pentru că întotdeauna presupui numai ce e mai rău în legătură cu mine și dai buzna aici...

Jake o privea cu ochii mari și cu sprâncenele ușor ridicate.

– Acum, chiar că ar ieși un portret grozav, spuse el cu voce blândă. Problema e că ar trebui să te mențin permanent într-o stare de enervare și nu sunt sigur că reușesc.

Apoi ieși din cameră, iar Emma aruncă o privire în oglinda de la măsuța de toaletă: era îmbujorată, culoarea din obraji fiind pusă și mai mult în evidență de albul cămășii de noapte, ochii mari erau de un albastru-intens, iar părul negru, lung, ușor răvășit. Arăta ca și cum fusese în brațele unui bărbat. Se îmbujoră și mai tare, văzându-se prin ochii lui. Nu, nu va putea niciodată să pozeze pentru el, căci avea un fel de a o privi și a-i ghici gândurile aproape senzual. O speria, dar cu totul altfel de ceilalți bărbați.

Îi trebui multă voință pentru a coborî la masă; de fapt, așteptă în mod deliberat până auzi vocea doamnei Teal. Jake era deja acolo, părând nerăbdător, dar zâmbindu-i, totuși când intră, ca și cum ar fi făcut eforturi să n-o supere. Gândul că pentru prima dată avusese ultimul cuvânt în fața lui îi aduse pe buze un zâmbet și cum și el îi răspunse cu un zâmbet subtil, părea că știa ceea ce era în mintea ei. Emma îi observă gura și colțurile buzelor, apoi își mută repede privirea, căci era pentru prima dată când se surprindea studiind astfel un bărbat.

– Ai o rochie neagră? întrebă el pe neasteptate. Ceva vaporos, preferabil gri?

– Am o rochie de un fel de albastru-cenusiu.

– Merge. Şi eşarfa roşie pe care ai purtat-o ieri. Probabil o vom lega în jurul taliei; culoarea îţi vine bine şi va fi pata de culoare surpriză.

Chiar şi acum, Emmei nu-i venea să creadă că avea să se întâmple, cu adevărat, dar reuşi să păstreze un aer serios. Între timp, doamna Teal le servi micul dejun, tăcută, deşi era evident că abia-şi stăpânea curiozitatea.

– Va poza pentru mine, doamnă Teal, anunţă Jake cu emfază, după care continuă să mănânce.

– Vai, ce frumos! Aveţi deja o idee?

Era evident bucuroasă că, din moment ce-avea să-nceapă să lucreze, Jake îşi va găsi, în sfârşit, locul.

– Mai multe!

Emma roşi, făcând legătura cu remarca lui dinainte de a ieşi de la ea din cameră, dar din fericire nici el, nici doamna Teal nu observase. Menajera părea într-adevăr entuziasmată de idee.

– Ei bine, asta te va ţine departe de mlaştină, domnişoară Shaw. Dacă începeţi chiar după micul dejun, vreau să vă anunţ că prânzul va fi servit devreme azi, la douăsprezece şi jumătate fix, aşa că vă rog să ţineţi seama de asta... Am de rezolvat câteva lucruri şi ştiu bine cum e cu artiştii odată ce încep să lucreze, doar am experienţa cu unchiul tău, adăugă ea pentru Emma.

– Ea nu are experienţă ca model, aşa că va trebui să fac pauze dese, doamnă Teal. Vom termina şedinţa înainte de ora douăsprezece şi jumătate.

Emma nu putea decât să spere că aşa va fi, dar expresia aproape fanatică din privirea lui o avertiza că trebuia să-şi impună ferm punctul de vedere. Dacă înainte, ideea de a fi fermă cu orice bărbat, dar mai

ales cu unul ca Jake ar fi speriat-o, acum anticipa această provocare cu un fior de plăcere. Jake n-o mai speria atât de rău; teama mai persista doar când o mai privea de aproape.

Era interesant să meargă în atelierul unchiului ei, în partea din spate a casei, să vadă locul în care acesta lucrase atâția ani. Știuse de el dintotdeauna și, deși el nu venise la ei niciodată, îi trimitea tatălui ei un exemplar din fiecare carte ilustrată de el, împreună cu o scrisoare: povestiri din experiențele trăite în ținuturile sălbatice. Asculta fascinată când tatăl ei îi citea acele scrisori, tot așa cum privea ilustrațiile ore în șir, vrăjită de talentul și de migala desenelor. Regăsea acum, înrămate și așezate pe pereții atelierului, mare parte din acele ilustrații care-l făcuseră celebru.

Jake merse imediat la șevalet să-și pregătească pensulele, iar ea se plimbă prin atelier, privind acele ilustrații.

– E un artist bun, nu-i așa? murmură el, preocupat cu ceea ce făcea. Le-ai mai văzut până acum?

– Da. Aveam acasă majoritatea cărților lui. Le am și acum, dar sunt în cutii, n-am avut spațiul necesar să le despachetez după...

– Unde ai locuit, adică la Londra, după moartea tatălui tău?

Era mai ușor să discute așa cu el, în timp ce, preocupat de altceva, doar mormăia ceva spre ea; îi răspundea fără să se gândească prea mult, fără măcar să-ntoarcă privirea spre el.

– Închiriasem un apartament împreună cu o asistentă medicală, adică și ea urma cursuri, ca și mine. La început a fost totul bine, deși nu aveam prea multe în comun.

– Până când a apărut o pisică între porumbei. Cum au început neînțelegerile?

Întrebarea fusese pusă pe un ton atât de firesc, încât și răspunsul ei veni imediat.

– Ca să fiu sinceră, de la un ticălos pe nume Roy Duncan. Este

prietenul lui Sue și urma să se mute cu ea.

– Nu erai de acord?

– Nu. Era și așa destul de rău doar când venea la ea... Mă cutremuram de spaimă... făcea tot felul de remarce la adresa mea...

Își dădu seama, deodată, că dădea glas gândurilor ei intime față de un necunoscut și, îmbujorată, se întoarse repede spre el. Spre surprinderea ei, constată că Jake terminase de aranjat pensulele și culorile și, cu un caiet de schițe în mână, o privea atent, în timp ce creionul lui se mișca rapid pe foaia de hârtie. Se sperie, pentru că nu era încă pregătită psihic.

– Ai început deja... Așteptam să-mi spui când să mă așez să începem.

– Nu-ți face griji. Voiam niște schițe preliminare și în timp ce erai în mișcare, mi-a fost mai ușor să surprind diferite unghiuri. Voi folosi aceste desene când voi avea nevoie de ele; faptul că știu cum arată capul tău privit din spate dă un plus de profunzime picturii.

– Înțeleg ...

Era destul de sceptică, dar zâmbi.

– Adevărat?

Puse deoparte carnetul și-i făcu semn să se-apropie.

– Vino. Să începem. Ți-am pregătit deja tronul.

Adusese o canapea și o acoperise cu un material bleumarin. Pentru a-si stăpâni emoția, Emma încercă să-și concentreze atenția asupra provenienței acelei canapele, gândindu-se din ce cameră ar fi putut fi luată.

– Nu va fi... oare... prea închis? Adică, rochia de un albastru-cenușiu pe fundalul acesta...

– Nu acesta va fi adevăratul fundal, mormăi el făcându-i semn să se așeze, puțin cam enervat și vădit neinteresat de părerile ei. Fundalul este în mintea mea. Tot așa cum și tu ești în mintea mea. Am folosit

această cuvertură pentru că este singura pe care am găsit-o cu o dimensiune potrivită și a cărei culoare nu mă deranja. Eric nu are așa ceva pe aici, păsările și animalele sălbatice nu pozează.

Se așeză, destul de timidă și stingheră, ia el începu s-o tot mute, cu gesturi atât de impersonale, încât, când terminase s-o împingă, s-o tragă, s-o răsucească, sau s-o mai ridice, era efectiv amuzată. Era pentru el un simplu obiect, ceea ce-i convenea de minune, căci nu mai avea niciun motiv de îngrijorare.

Totuși, această stare de relaxare nu dură mult.

– Întinde-ți mai mult piciorul drept, comandă el, făcând un pas înapoi și privind-o de parcă ar fi fost o vază.

Desigur, nu făcu mișcarea bine, așa că veni el la ea, iritat, și, prinzând-o de gleznă, o așeză în poziția dorită. N-o deranjă decât când îi simți mâna pe fustă, moment în care se tensionă brusc.

– Calmează-te. Gândește-te că sunt Skelton.

– Bine, dar el e mult mai în vârstă!

– Hmm! Cum poate să-i dea faptul acesta credibilitate? murmură el cu un aer absent, în timp ce o privea cu un aer critic, pentru a hotărî dacă poza ei era potrivită. Să-ți spun ceva, domnișoară Shaw: bărbații în vârstă sunt adesea extrem de afemeiați.

– Ce lucru îngrozitor spui!

– Și totuși, te-ai liniștit... trase el concluzia, cu un zâmbet abia schițat. Va trebui să-ți tot spun lucruri șocante care, atrăgându-ți reproșul, îți calmează teama ce amenință să izbucnească în orice moment. Și acum, singură și fără niciun ajutor, descheie-ți primii doi nasturi de la rochie.

Roși, dar, cu un amestec de jenă și nemulțumire, făcu ce i se spusese, aducând pe chipul lui întunecat și sardonic o expresie amuzată, de parcă s-ar fi străduit să nu izbucnească în râs. Apoi, îi aranjă eșarfa și o privi atent.

– Bine. Capul puțin înapoi. Perfect! Să vedem dacă poți păstra această poză.

Tonul și întreaga lui atitudine impuneau o atmosferă serioasă de lucru care o făcu pe Emma să se destindă imediat din starea de alarmă, în timp ce bătăile inimii îi reveneau la normal.

– Stai bine?

Fusese mai mult un mormăit din partea lui și ea îi răspunse că da, desi era convinsă că nici n-o ascultase. Părea să fi uitat cu desăvârșire de ea și, în timp ce lucra, Jake părea cu totul altul.

Și Emma, la rândul ei, se lăsă absorbită de acea experiență cu totul nouă pe care o trăia și, în timp ce Jake o privea din câteva în câteva secunde, dar ca și cum ea ca persoană nici nu exista, cedă și ea tentației de a-l privi. Observă, astfel, amănunte pe care nu le luase în seamă până atunci.

Trebuia să recunoască, individul era un exemplar perfect în care virilitatea se îmbina cu o seducătoare eleganță pe care o degaja firesc din fiecare mișcare. Cu toate acestea, nu avea nimic din fragilitatea, caracterul molcom și visător care presupuneau aprioric noțiunea de artist. Mișcările lui, deși grațioase, erau rapide și energice. Avea ochi negri pătrunzători, sprâncene stufoase care-i dădeau uneori un aer fioros și, din când în când, dinții lui albi se afundau ușor în buza de jos, probabil în momente de maximă concentrare.

Ritmul în care lucra era, în orice caz, uluitor. Se spusese la televizor despre el că lucra repede, iar acum se convinsese și ea. Când se întoarse să mai ia culoare, îi văzu părul care-i atingea gulerul cămășii. Oare așa și-l lasă întotdeauna? Îi stătea bine... Chiar atunci Jake ridică privirea și o întâlni pe a ei. Păru să se-ntunece la față, ceea ce o făcu să roșească. De fiecare dată când o surprindea în felul acesta, avea impresia că-i citea gândurile și că acum își dăduse seama că îl admira.

Da, de fapt, asta făcuse: îl privise ca bărbat, făcând inconștient tot

felul de speculații. Își lăsă privirea în jos, jenată.

– Ridică privirea! Nu te mișca!

Vocea lui rece, impersonală, o făcu să-și impună din nou o atitudine detașată și, în scurt timp reuși ca, privindu-l, să privească de fapt prin el, nu la el. Începuse să simtă, totuși, o ușoară jenă la picior, dar se abținu să se plângă.

Jake a fost cel care hotărî că-i trebuia o pauză. Se opri brusc și puse pensula jos.

– Relaxează-te, șopti el, privind în continuare la pictură. Poți să te miști, acum. Vom face o pauză de cafea.

Și, spre surprinderea ei, merse cu pași mari spre ușă, de unde strigă:

– Doamnă Teal! Cafeaua!

– Bine, dar putem noi să mergem. Nu e cazul să țipi așa la ea.

– Eu sunt artist și fac ce vreau, la asta se așteaptă oamenii din partea mea.

Apoi, Emma mai avu încă două motive de uimire: mai întâi zâmbetul lui adresat ei, apoi răspunsul plin de bucurie al doamnei Teal.

– Ce ți-am spus?! Oamenii se așteaptă să procedez așa. Ar fi dezamăgită să fac altfel. Relaxează-te, mișcă-ți piciorul. Știu foarte bine cum să te readuc la poza dinainte.

– Pot să văd ce-ai făcut?

Zâmbetul i se șterse imediat de pe buze, ca și cum ar fi spus o impertinență.

– Nimeni, dar absolut nimeni, nu are voie să se uite la ce lucrez până nu termin.

– Nici chiar modelele tale?

Fără să vrea, se-ntrebă cum o fi putut acea femeie să pozeze dezbrăcată și să-l privească. Niciodată nu se gândise la așa ceva și

această idee care i se strecurase pe neașteptate în minte o tulbura. Probabil că figura îi trădase suficient de mult gândurile, din moment ce replica lui țintise atât de exact.

– Cele care nu au titlu de noblețe sunt, de obicei, prea ocupate cu îmbrăcatul.

Făcea tot posibilul s-o pună într-o situație neplăcută, dar era hotărâtă să nu se lase intimidată.

– Le pictezi numai nud dacă nu sunt ducese? Trebuie să fie destul de restrictiv, chiar și pentru un artist talentat si renumit.

O spusese destul de insolent și se aștepta la o izbucnire de furie, dar el începu să râdă ușor.

– Punct ochit, domnișoară Shaw! Încă puțin și nu vei mai avea nicio inhibiție.

Din fericire, intră doamna Teal cu cafeaua și-i răspunse și ea cu un zâmbet la fel de sincer, evitând privirea lui Jake. Individul reușea s-o enerveze, era pur și simplu imposibil. Se-ntreba dacă va reuși să aibă vreodată o conversație normală cu el.

– Plimbă-te în timp ce bei cafeaua. Hai!

Nu numai că suna ca un ordin, dar îi și luă ceașca din mână și, după ce-o așeză pe măsuță, o trase cu o mișcare atât de bruscă, încât Emma se dezechilibră și aproape căzu la pieptul lui, simțindu-i câteva clipe, parfumul, un amestec de loțiune după ras și altceva, greu de definit, profund masculin. O sprijini înconjurându-i talia și deodată, se trezi privind, mai aproape ca oricând în ochii lui de un căprui catifelat, cu irizări aurii, mărginiți de gene negre, dese.

– E totul în regulă?

În modulația glasului lui, puțin răgușit, era o notă pe care Emma nu știu cum s-o interpreteze, așa că întoarse repede privirea de la el.

– Da, mulțumesc.

Încordată, dar luându-și un aer demn, începu să se plimbe încet, cu

mișcări inegale, în timp ce el se retrase și o privea.

– Crezi că e prea mult pentru tine?

Cât timp pozase, se simțise normal. Acum, se simțea nu numai o infirmă, ci un adevărat monstru.

– Nu, nu e prea mult. Nu sunt o invalidă.

– Cum crezi. Mă duc la mine în cameră, să fac o pauză. Continuă să te miști. Reluăm în douăzeci de minute.

Emma se mulțumi să încuviințeze din cap, iar el o luă de braț și o întoarse brutal spre el.

– Poți să te plimbi în vestibul, sau în altă parte.

– Nu ai încredere că nu mă uit la pictură?

– De ce aș avea? Nu prea e o atmosferă de încredere.

– Faptul că mă pictezi nu te schimbă cu nimic.

– Ți-ai fi închipuit că m-ar schimba? Caracterul meu era deja format când încă nici nu te născuseși și mă simt foarte bine în pielea mea.

Ieși din încăpere, așeptându-se, în mod evident, să-l urmeze. Oricum, Emma n-ar mai fi rămas acolo pentru nimic în lume.

După douăzeci de minute, când el coborî scările, ea era deja în fața ușii, așteptându-l.

– Nerăbdătoare, nu-i așa?

– Am promis că pozez, așa că, iată-mă, am venit la timp.

Îi răspunsese calm, refuzând să se lase provocată de ironiile lui.

– Un model perfect.

Emma își reluă locul, privindu-l sfidător, își descheie primii doi nasturi și-și ridică fusta mai sus, așa cum făcuse el. Jake reușise să-i declanșeze spiritul de frondă; ceea ce simțea acum pentru el era un fel de enervare tinzând spre ură.

– E aproape bine, spuse el venind spre ea și aranjându-i ușor poziția. Și acum, dacă nu te superi, fiindcă ești mult prea stăpânită...

Cu o mișcare rapidă, îi descheie încă un nasture de la rochie,

dezgolindu-i usor umărul. Deși cu răsuflarea tăiată, Emma era hotărâtă să nu intre în panică. Jake continuă prin a-i aranja faldurile șalului și abia apoi îi mângâie cu privirea gâtul și umerii, zăbovind ostentativ asupra liniei delicate și ademenitoare a pieptului.

Conștientă că nu făcea asta decât ca să încerce s-o sperie și s-o înfurie, Emma se stăpâni; de altfel, își dădea bine seama că era în siguranță, căci era un gest absolut gratuit din partea lui, făcut doar din răutate, iar doamna Teal era pe-aproape.

– Bravo... fetiță cuminte...

Și deodată, aplecându-și capul, îi sărută ușor buzele întredeschise de uimire, cuprinzându-i pentru o clipă obrazul în palma lui mare, ca apoi să-și reia imediat locul în fața șevaletului, lăsând-o copleșită de senzația acelei atingeri efemere.

Abia după un timp buzele lui schițară un zâmbet.

– Câți ani ai, Emma? întrebă el amuzat, fără să-și desprindă privirea de la ce lucra.

– Douăzeci și doi.

– Și n-ai fost niciodată sărutată, șopti el, aruncându-i o privire detașată.

– Presupui cam multe, domnule Garrani.

Vorbise pe un ton liniștit și rece, dar era recunoscătoare pentru faptul că stătea jos și nu trebuia să se bazeze pe picioarele care-i tremurau.

– Poate, dar în privința ta nu mă-nșel, Emma Shaw. Iată, însă, că ai supraviețuit. Sunt mândru de tine.

– Ceea ce dovedește că nu sunt chiar atât de naivă precum îți imaginezi. Acest sărut nu m-a tulburat deloc.

– N-a fost un sărut, ci un omagiu adus curajului tău. Dacă te-aș săruta cu adevărat, efectul ar fi altul.

– Am mai fost sărutată, n-ai ce să-mi demonstrezi.

– Aș spune că nu serios, sau nu cu prea multă măiestrie.

– Nu știi nimic despre mine, domnule Garrani. Dacă-ți închipui că nu a existat niciun bărbat în viața mea până la această vârstă...

– Nu, nu cred așa ceva. Trăim într-o epocă în care moralitatea este destul de permisivă. Cu toate acestea, nu și moralitatea ta.

Pe parcursul acestui schimb de replici penibile, Jake continua să lucreze, înfuriind-o cu răceala cu care o diseca.

– Nu doresc să fiu altfel.

Ar fi vrut să se ridice și să plece, dar îi era groază de sarcasmul lui față de un astfel de gest al ei. Și-apoi, totul se reducea la o afacere; dacă nu-și respecta angajamentul, probabil ar fi dat-o afară din casă, sau i-ar fi făcut viața imposibilă.

– Nu te lăsa influențată de un ticălos ca iubitul prietenei tale, Emma, murmură el pe un ton nepăsător, dând impresia că întreaga atenție îi e din nou concentrată asupra lucrului. E o adevărată bucurie să fii în brațele unui bărbat.

– Pentru bărbat.

Ar fi dat orice să-l facă să tacă, pentru că acea discuție îi dădea o senzație ciudată.

– Bucuria vine atunci când bărbatul și femeia sunt potriviți unul pentru celălalt.

Singurul mod de a-l face să tacă era să nu-i mai răspundă, așa că Emma strânse din buze, privind ca și cum el nici nu mai era acolo.

Desigur, faptul acesta păru să nu-l deranjeze, căci și el își pierduse interesul pentru acea conversație.

Capitolul 5

Treptat, îi era din ce în ce mai ușor să lucreze pentru Jake. Pe parcursul săptămânii următoare, acesta încetini ritmul. Parcă și mâinile lui se mișcau altfel, pe când picta în tăcere. Abia dacă-i adresa Emmei vreun cuvânt, iar ea își petrecea mai tot timpul privindu-l. Cât despre ea, din punctul lui de vedere era ca o vază cu flori, sau un ceainic, ceea ce ei îi convenea perfect. Uneori îi treceau prin minte gânduri care o amuzau, dar, când acestea îi deschideau buzele într-un surâs pe care-l credea aproape imperceptibil, el îi atrăgea imediat atenția să nu mai zâmbească, uimind-o mereu, căci nu înțelegea cum de observă.

Jake avea mereu grijă să se simtă bine, astfel încât menținea cald în cameră și niciodată nu prelungea ședințele de lucru. Cea mai fericită de noua atmosferă ce domnea în casă părea însă doamna Teal. Își dăduse seama că Emma e șchioapă și avea o atitudine aproape maternă față de ea. Aceasta se simțea mult mai relaxată în prezența lui Jake, atmosfera fiind de-acum familiară, cu toată ciudățenia ei.

El renunțase la tonul caustic, probabil ca să n-o supere, nevrând să riște să rămână cu lucrarea la jumătate. Aceasta nu însemna, însă, că nu făcea eforturi vizibile să se stăpânească și să-și înăbușe replicile acide.

Trecuseră aproape zece zile de când începuseră, când, deodată, la

jumătatea dimineții, Jake aruncă nervos pensula, însoțindu-și gestul de-o înjurătură abia șoptită.

– Ce e-n neregulă? întrebă ea imediat, îngrijorată, căci n-ar fi vrut să-l știe dezamăgit.

O fulgeră cu o privire furioasă, ca și cum tonul ei blând l-ar fi iritat și mai tare.

– Nimic, dar am rămas fără culori. Ce prostie! Așa ceva nu mi se întâmplă niciodată.

Își șterse pensula, se șterse pe mâini și acceptă, în cele din urmă situația, ridicând resemnat din umeri.

– Totuși... să spunem că aș avea o scuză; în mod normal, nu lucrez pierdut undeva aproape în pustiu, într-o casă înconjurată de ceață.

– Azi e soare...

Cu ocazia asta, își reaminti că trebuia să facă mișcare, nu să stea nemișcată, așa cum făcea de mai bine de o săptămână, cu tot mai multă plăcere. Și acum, ce făcea? Încerca să-l consoleze? Oricum, n-avea nicio importanță pentru el ce făcea, sau ce spunea ea.

– Foarte bine! Va trebui să merg la Tavistock să cumpăr culori. S-ar putea să ajung chiar la Plymouth. Asta înseamnă că întrerupem lucrul astăzi.

Pornise deja spre ușă, oprindu-se doar pentru a mai adăuga ceva, vorbind, potrivit obiceiului său, peste umăr:

– Anunț-o pe doamna Teal că voi mânca în oraș. Pornesc chiar acum.

Era atât de clar că uitase complet de existența ei, încât Emma se simți copleșită de deznădejde. Era ridicol, dar începuse să aștepte cu nerăbdare să fie în preajma lui, iar gândul de a petrece o zi întreagă fără prezența lui enervantă o deprima. Era convinsă că s-ar fi simțit singură.

Ieși imediat după el, grăbindu-se să-l ajungă din urmă.

– Jake! Pot să vin cu tine?

El începuse deja să urce scările, dar se opri brusc și se întoarse, privind uimit chipul ei deja luminat de-o vagă speranță.

– Mai bine, nu...

O privise câteva clipe, atent la poza ei rigidă, cum stătea sprijinindu-și toată greutatea pe piciorul sănătos, apoi se întoarse și-și continuă grăbit drumul. Ea merse în living, dar parcă era o altă încăpere, brusc rece și neospitalieră. Focul se stinsese, iar doamna Teal nu ajunsese încă acolo, pentru a-l aprinde. Se mai păstrau doar vag urmele atmosferei serii dinainte – o seară plăcută și liniștită, deși ea și cu Jake își vorbiseră foarte puțin, mulțumindu-se să citească fiecare cartea lui.

Era clar că prezența ei l-ar fi incomodat, căci era un bărbat viguros, plin de energie. De fapt, la ce se aștepta? Se așeză, îngrozitor de tristă, deși... în definitiv, cine era el? Nu însemna nimic pentru ea. În majoritatea timpului era nervos, iar ea acceptase să pozeze doar pentru a putea locui acolo, fără certuri constante. Nici măcar nu-l agreea!

A doua zi dimineață, Emma se trezi cu un ciudat sentiment de mulțumire. Jake se întorsese chiar înainte de lăsarea serii și își propusese să-l ignore. Își învinsese în cele din urmă tristețea și nu mai era decât cel mult deranjată de atitudinea lui. Intrase în living, iar ea nici măcar nu-și întorsese capul.

– Cărți noi, anunțase el și imediat răsturnase pe canapea, lângă ea, un braț de cărți. Am început să mă plictisesc de cele ale lui Eric. Nu știu exact ce gen îți place, așa că am luat de toate genurile.

Privise uimită, mai întâi la el, apoi cărțile pe care le adusese: romane polițiste, de dragoste, cărți de călătorie, alte câteva care i se părură destul de greoaie pentru ea. Nu știuse ce să spună, căci, în definitiv, nu se aflau în cea mai bună relație posibilă.

– Îmi pare rău că nu te-am luat, mormăise el, văzând-o că tace. Abia

mai târziu mi-am data seama că poate ai fi avut nevoie de ceva... pudră, sau șampon... Ce să spun... sunt un ticălos necioplit, în cel mai bun caz.

Apoi ieșise, lăsând-o mută de uimire. Probabil fusese îngrozitor de greu pentru el, căci nu era genul care să-și justifice atitudinea în fața cuiva. Poate trebuia să fie flatată. În orice caz, hotărâse ca pe viitor să nu se mai lase niciodată pradă acelui sentiment de singurătate în absența lui.

Își petrecuseră seara răsfoind noile cărți în tăcere. Ușor stingherită, ea nu-și mai întinsese piciorul pe canapea, dar, din când în când, se surprinsese privindu-l pe Jake în timp ce acesta citea, pentru ca, după puțin timp, să-și dea seama că se uita mai mult la el decât la carte. Da, trebuia să recunoască, bărbatul acesta o intriga.

Dar cel mai mult o intriga propria ei atitudine; mai mult, o uimea. În primul rând, nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi fost în stare să locuiască singură în casă cu un bărbat. Nici măcar cu Gareth nu fusese singură niciodată, de fapt; ieșiseră în locuri publice și uneori venise acasă la ea, la masă, dar era întotdeauna probabilitatea ca Sue să apară. Iar acum, cu Jake, făcea lucrul acesta cât se poate de firesc. Dormea liniștită, cu ușa descuiată în casa aceea izolată, fără să se gândească măcar la vechea ei teamă.

Acum, la lumina zilei, totul părea oarecum ireal.

Își peria părul, dar se opri brusc, mirată de gândul ce i se strecură în minte: era aproape fericită. Nu se mai gândea la Gareth decât cel mult cu dispreț față de duplicitatea lui. Jake o făcea fericită. Bărbatul acesta rece, enervant, imprevizibil, i se strecurase tiptil în minte. Blocă orice alte speculații, refuzând să mai continue gândul.

– Emma? Te-ai trezit? Ți-am adus un ceai. Pot să intru?

– Ăă... o clipă, te rog.

Era atât de surprinsă, încât, pe moment, nu știu cum să

reacționeze. Își luă în grabă halatul, dar nu reuși să-l îmbrace, căci Jake, probabil neauzind bine ce-i spusese, intrase deja.

– Ți-am adus doar un ceai, explică el, destul de tensionat, văzându-i figura alarmată, cum stătea pe pat, strângând halatul în jurul ei. Vreau să începem. Lumina e excelentă în această dimineață. Nu mă așteptam să fii deja trează... E devreme.

– Mă trezesc devreme, ca să pot să-mi termin exercițiile fără să întârzii. Știu că... nu-ți place să aștepți.

– Exercițiile... La naiba, am uitat complet... Te rog să mă ierți.

– Nu-i nimic. Nu întârzii mult.

Jake se apropie și puse ceașca, pe care încă o mai ținea în mână, pe măsuța de toaletă.

– Nu întârzii mult, se grăbi ea să-l asigure încă o dată, văzându-l că rămâne acolo, privind-o.

Prezența lui crea o atmosferă intimă. Știa că doamna Teal nu venise încă, dar faptul acesta n-o mai îngrijora. Dimpotrivă, îi făcea plăcere să-l vadă lângă ea.

– Ți-au recomandat aceste exerciții de la spital?

– Da. Oricum, aș fi știut și eu să le fac, căci, așa cum ți-am spus, făceam cursuri de fizioterapie. Le voi relua când mă voi simți mai bine.

Aștepta să plece, dar el continua să stea acolo, privind-o.

– Pot să mă uit și eu?

Întrebarea lui veni atât de neașteptat, încât Emma simți că i se taie respirația.

– Este... este ceva intim. Nu pot să las pe nimeni să privească.

– De ce? La spital nu le făceai sub supraveghere? Individul acela... Skelton... nu te privește?

– Câteodată... Mai mult la început ... Oricum, el e doctor.

– Ce importanță are? Am pictat nuduri de mai multe ori decât ai avut tu mese calde. Vederea unui picior nu înseamnă nimic.

Îl privi frustrată, mută. Ar fi trebuit să fie înspăimântată, dar nu simțea decât uimire și o tulburare ce revărsa asupra ei un val de căldură.

– Nu-mi fac exercițiile nud.

– Cu atât mai mult. De ce te-ar deranja, dacă stau aici și mă uit? Vreau tare mult.

– Jake, te rog!

Îl privi neajutorată, ca și cum i-ar fi cerut îndurare, iar ochii lui se adumbriră brusc.

– Îmi place să te privesc. Nu înțeleg de ce nu pot să stau și să vorbesc cu tine în timp ce-ți faci exercițiile. Oricum, probabil voi vrea să-ți mai fac încă un portret după ce-l termin pe acesta, așa că mă voi tot uita la tine.

– N-am de gând să pozez fără... începu ea enervată, ridicându-se repede de pe pat și uitând de halat, care căzu jos.

– Bineînțeles că nu, o asigură el blând, plimbându-și privirea asupra siluetei ei zvelte învăluite în cămașa de noapte din satin. Nici n-am sugerat vreodată așa ceva, nu-i așa?

Se auzi ușa de la intrare, anunțând sosirea doamnei Teal.

– Acum totul a redevenit cât se poate de formal. În curând va fi gata micul dejun, așa că nu mai avem timp de contraziceri.

După care ieși din camera ei, lăsând-o dezorientată și amețită. Întregul episod fusese total atipic, atât pentru Jake, cât și pentru ea. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi țipat, sau ar fi leșinat, dar acum nu simțea decât o inexplicabilă căldură care-i cuprinsese trupul.

Când coborî, Jake își terminase micul dejun. Mâncă și ea repede, ca să nu-l facă să aștepte, după care merse în atelier. El își reluase atitudinea serioasă și impersonală de lucru; abia dacă-i aruncă o privire și-i făcu semn să se așeze pe canapea, ca și cum scena din camera ei nu se petrecuse niciodată.

– Să începem. Am pierdut ieri aproape toată ziua.

Emma se așeză, puțin dezamăgită, iar el veni imediat lângă ea.

– Vreau o ușoară modificare azi, anunță el pe un ton rece. Cât de mult se poate îndoi piciorul tău?

– Atât cât vreau, doar nu e de lemn.

– Scuză-mă. Îmi dau seama că jignesc. Numește-o ciudățenie de artist.

– Ce dorești să fac?

Îl privea enervată, îngrozitor de dezamăgită. Nu înțelegea ce era cu ea în ultima vreme. Oare de ce se așteptase să se poarte altfel cu ea, după întâlnirea lor de dimineață?! Să fie toți marii artiști așa?

– Am să fac chiar eu. Relaxează-te.

Emma încercă să nu se încordeze când el îi prinse glezna și-i ridică piciorul pe canapea, îndoit, în timp ce celălalt rămase întins.

– Cred că e o poză mai voluptuoasă de data aceasta, murmură el, purtându-se ca și cum ar fi aranjat o păpușă de cârpă. Acum, nasturii.

Îi deschise tot el, iar ceea ce simți Emma nu era deloc teamă când mâna lui caldă îi atinse ușor umărul, și-i simți respirația pe frunte, în timp ce parfumul subtil de aftershave o amețea ușor. Concentrat asupra eșarfei ei, părând s-o ignore complet, Jake continuă să aranjeze detaliile pozei și numai când termină o privi din nou, privirea lui alunecând asupra pielii fiind ca o mângâiere. O ciudată teamă o cuprinse și, incapabilă să-și controleze reacția, tresări.

– Stai liniștită. Nu ți s-a întâmplat și nici nu ți se va întâmpla nimic.

O privi în ochi, apropiindu-și capul până ce buzele lui le acoperiră repede pe ale ei, fără s-o atingă altfel. Sărutul lui fusese atât de neașteptat, încât nu opuse nicio rezistență, dimpotrivă, se detensionă și, sub apăsarea caldă și ademenitoare a buzelor lui, își rezemă capul de spătarul canapelei.

Era încă amețită când el întrerupse sărutul, privind-o cu un zâmbet

ce-i juca pe buze.

– Rămâi așa. Este exact poza pe care o doresc.

Jake ajunsese din doi pași la șevalet, iar ea își dădu seama, jenată și furioasă, de scopul sărutului lui.

– Ai avut dreptate când ai spus despre tine că te porți necivilizat. Așa aranjezi toate pozele? Îți săruți modelele până când le aduci în starea de spirit pe care doresti s-o redai?

Nu fusese înțelept din partea ei să spună așa ceva, dar el nici nu se obosi s-o privească, desenând în continuare, preocupat de ceea ce făcea.

– Îmi sărut modelele doar dacă au nevoie. Sau dacă am eu...

În cazul ei, în niciun caz nu el avusese nevoie. Copleșită de jenă, Emma rămase rigidă și tăcută pe toată durata ședinței, iar el lucră neîntrerupt, într-un ritm alert. Abia când doamna Teal strigă de la ușă că masa va fi gata în douăzeci de minute, își dădu seama că o ținuse prea mult nemișcată.

– Mai lasă-ne o jumătate de oră, doamnă Teal. Emma trebuie să se dezmorțească puțin; am ținut-o de data aceasta prea mult fără pauză.

– Se simte bine?

Abia reuși Emma să-și încheie în grabă nasturii, când doamna Teal intră și veni lângă ea, cu o figură îngrijorată.

– Sunt doar puțin amorțită, asta e tot. Voi face o plimbare rapidă.

– Mai bine faci o baie caldă, interveni Jake, privindu-i piciorul. Te-am ținut prea mult. De ce naiba nu mi-ai spus că te doare?

Așadar, tot ea era de vină. Individul acesta o enerva teribil.

– Știu mai bine ce-mi trebuie.

Își luă haina și ieși înainte să-i dea timp să mai comenteze.

Singură afară, se relaxă, deși încă nu-și putea explica schimbarea ei de atitudine. Cum de admitea ca Jake s-o atingă, s-o sărute, să fie atât de aproape de ea, când în mod normal ar fi fugit cât ar fi putut de

departe de un astfel de bărbat. De fapt, de orice bărbat.

Poate reacționa așa pentru că era nevoită să stea cu el în acel loc izolat. În orice caz, ceea ce se întâmpla cu ea era ceva cu totul nou, care o contraria si-o tulbura în egală măsură.

Era mult prea adâncită în gânduri pentru a fi atentă la ce se-ntâmpla în jur, așa că în momentul în care simți o mână pe umăr, tresări puternic și se întoarse, speriată.

– Sunt eu! Dumnezeu știe de ce pleci singură, dacă te sperii atât de tare din orice.

Avea o atitudine ostilă și-i strânse și mai mult umărul, apoi o întoarse din nou cu fața spre poteca pe care mergea.

– Voiai să te plimbi, deci să continuăm.

O irita îngrozitor când se purta așa cu ea și ar fi vrut să-l expedieze înapoi în casă, dar nu era dispusă să riște o ceartă cu el. Nu voia decât să fie liniștită, pentru a-și pune ordine în propriile gânduri și a-și putea înțelege atitudinea. Prezența lui o făcea vulnerabilă și o speria, deși nu știa de ce.

– Nu merg departe. Nu aveam nevoie de companie.

– Poate aveam eu. E stresant să lucrez cu tine.

– A fost ideea ta. Să considerăm că a fost o greșeală și să renuntăm.

– În niciun caz. E cea mai bună lucrare pe care-am făcut-o vreodată.

Îl privi pe furiș, pe sub genele lungi.

– Doar nu vorbești serios...

Jake nu-i răspunse, dar chipul lui căpătase o expresie extrem de serioasă, incapabilă totusi de-a-i șterge orice îndoială. Dacă totul ar fi mers atât de bine, ar fi fost mulțumit, ori el nu arăta deloc asa.

– Chiar e bun, Jake?

Voia să știe și se simți frustrată când el continuă să meargă ca și când nici n-ar fi auzit-o. Se opri lângă o stâncă și se agăță de mâneca lui, obligându-l să se oprească.

– Jake! Jake, de ce mă ignori? E bun portretul?

Agresivitatea cu care o confruntă, întorcându-se cu fața spre ea și prinzând-o de umeri, o sperie.

– Am spus deja că e cel mai bun pe care l-am făcut vreodată. Ce mai vrei să spun?

I se adresa atât de ostil, încât vru să plece, dar el o țintui cu spatele de stâncă.

– Dacă... dacă lucrarea e bună... de ce ești atât de furios?

Se apropie și mai mult de ea, atent la paloarea feței și la tremurul ușor al buzelor, împingând-o mai tare în stâncă.

– Furios? Crezi că-mi face plăcere că trebuie să te privesc toată ziua? Dacă n-ai fi venit, nici nu m-aș fi gândit la portret. În mod normal, modelele mele vin și pleacă, nu iau masa cu ele de trei ori pe zi, nu dorm cu mine în aceeași casă, nu trebuie să am grijă de ele, să le păzesc.

Emma tresări, retrăgându-se cât putu mai mult, îmbujorată. Așadar, se simțea obligat să aibă acea atitudine protectoare față de ea, considerând-o neajutorată și incompetentă. Nimeni până atunci n-o făcuse să se simtă atât de lipsită de valoare. Cu ochii plini de lacrimi, întoarse capul într-o parte, pentru a-i evita privirea scrutătoare.

– Nu... n-am nevoie de atitudinea ta protectoare... N-am nevoie de nimeni.

– Emma?

Vocea îi suna ciudat, cu un ton oarecum aspru.

– Trebuie să fiu mereu pe-aproape, pentru că altfel vei fugi de mine, nu-i așa? Nu-i așa? insistă el, ridicându-i fața spre el, deși ea continua să-și țină ochii închiși.

Emma tot nu-i răspunse, căci nu avea încredere că se simțea în stare. Era uluitor cum o putea jigni. O lacrimă i se rostogoli din ochii închiși, iar el începu să se joace cu o șuviță din părul ei strălucitor.

– Nu înțeleg de ce nu pot să-ți spun exact ce vreau.

O forță să-și deschidă ochii și o privi intens, cu un surâs trist.

– Te-am rănit... Crezi că... La naiba! Nu-mi pasă că ești șchioapă. Să nu cumva să-ți imaginezi așa ceva, Emma!

O spusese cu atâta înverșunare, încât Emma încercă din nou să-si întoarcă fața într-o parte, dar el îi prinse capul cu amândouă mâinile și, răsfirându-si degetele în părul ei, îi acoperi gura cu buzele înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă.

Nu era ca sărutul din atelier. Era un sărut destul de brutal, care îi exprima întreaga frustrare, dar, chiar și așa, nu o sperie. Total surprinsă, copleșită de noua senzație, cu stomacul strâns într-un nod de senzații ciudate pe care nu știa să le definească, rămase cu răsuflarea tăiată când, ridicând capul, Jake constată că o privea cu ochi arzători.

– De-asta nu vreau să te văd în fiecare zi, de-asta nu vreau să dormi în aceeași casă cu mine, șopti el cu buzele lipite de urechea ei. Nu mă deranjează piciorul tău, dar mă tulbură fiecare părticică din tine.

Era în continuare inertă, copleșită de acea dezlănțuire pasională pentru care nu fusese pregătită în niciun fel și când Jake o trase spre el și-i simți degetele calde pe care le strecurase sub jacheta ei de lână, mângâindu-i încet talia, vechea ei teamă răbufni cu violență.

– Nu! Pleacă! Lasă-mă!

Mâinile ei, deși tremurau incontrolabil, îl loveau, încercând să-l îndepărteze.

– Emma! N-am vrut să ...

Alb la față, el însuși șocat, întinse mâna spre ea. Îngrozită, Emma leșină.

– Emma?

Îi auzea vocea venind parcă de undeva de departe. Când își reveni, era întinsă pe iarbă lângă stâncă, iar el, palid, era îngenuncheat alături.

– Dumnezeule! Nu-ți fac niciun rău. Nici n-am să te mai ating.

O ajută să se ridice.

– Să ne întoarcem, nu mai sta în vântul ăsta rece. Poți să mergi?

Redevenise distant și rece, ceea ce o ajută să-și revină complet. Acum, nu mai simțea decât o cumplită jenă.

– Jake... începu ea cu o voce gâtuită, când aproape ajunseseră acasă.

– Nu! Trebuie să mă resemnez, pur și simplu. Lasă lucrurile așa cum sunt!

Urmă un prânz trist. Emma se strădui să ajungă din nou la o oarecare normalitate, deși îi era îngrozitor de jenă. Nici nu îndrăznea să-l privească în ochi, dar nici el nu manifesta nici cea mai vagă dorință de a-și îndrepta privirea spre ea.

Doamna Teal îi privea îngrijorată, conștientă că era ceva în neregulă, fapt ce o făcu să zăbovească în preajma lor mai mult decât o făcea în mod obișnuit, ca și cum i-ar fi fost teamă să-i lase singuri, fapt ce păru să sporească agasarea lui Jake, iar ei povara sentimentului de vinovăție. De fapt, reacția ei fusese automată, fără legătură cu el. În mintea ei se declanșase o alarmă care nu mai ținuse seama de plăcerea trupului.

Jake nu mai reluă lucrul, mai mult, plecă de acasă, după cum anunță zgomotul motorului turat cu furie.

Emma se retrase, îngrozitor de tristă, în salon, conștientă de încurcătura pe care-o declanșase: îl făcuse pe Jake să se simtă vinovat fără motiv și trezise, poate, suspiciunea doamnei Teal în privința lui. Aici o găsi aceasta când, într-un târziu, veni să-i spună că trebuie să plece.

– Nu mai pot rămâne. Curând se-ntoarce soțul meu și nu i-am pregătit nimic de mâncare. E totul în regulă?

– Sigur că da. Ca întotdeauna, de altfel, încercă ea să zâmbească, desi se vedea clar că nu prea reușea să alunge îngrijorarea de pe chipul

menajerei.

– Am crezut că ...

Emma roşi. Totuşi, mai bine să spună o minciună nevinovată, decât s-o lase cu impresia că Jake ar fi fost vinovat de ceva.

– Sunt puţin jenată, asta-i tot şi cred că şi domnul Garrani este. Aveam piciorul prea amorţit... poate n-ar fi trebuit să ies. Am leşinat de durere. A trebuit să aibă grijă de mine şi, în definitiv, nu sunt nimic pentru el, care e atât de faimos. M-am simţit îngrozitor.

– Asta-i tot? zâmbi femeia, iar chipul i se lumină brusc. Dumnezeule, scumpa mea, este bărbat în toată firea, nu un băieţandru. Cred că nu e pentru prima dată când vede o femeie leşinând, chiar pentru motive mai puţin întemeiate. Sunt convinsă că nu l-a deranjat deloc. Tu eşti prea timidă. Vorbeşte-i normal, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. De altfel, e foarte posibil ca el să fi uitat deja incidentul.

Dacă doamna Teal plecă liniştită, Emma rămase pradă aceloraşi gânduri chinuitoare. Nu, cu siguranţă Jake nu uitase şi nici nu avea să uite prea uşor accesul ei de isterie. Va exista permanent un sentiment de jenă între ei şi, cu cât va pleca mai repede, cu atât mai bine.

Trebuia să recunoască, însă, că şi dacă ar fi avut unde să locuiască, tot n-ar fi vrut să plece. În mod ciudat, avea nevoie de Jake. Pe de altă parte, amândoi uitaseră că maşina ei se afla în aceeaşi stare. Deodată, îşi aduse aminte că era programată la doctorul Skelton a doua zi. Viaţa ei se schimbase atât de mult de când venise acolo, încât uitase complet de orice altceva.

Când Jake se întoarse, era tot în salon, privind focul din cămin. Cu efort, ridică privirea spre el.

– Te rog să mă scuzi, Jake.

Era tot ce reuşise să spună.

– Nu te mai gândi.

Devenise rece și inabordabil, dar trebuia să-i vorbească. Se ridică și de data aceasta, el își ferea privirea de a ei.

– Mâine trebuie să merg la Londra, spuse ea repede, cât simțea că mai avea curajul s-o facă.

Jake tocmai se pregătea să iasă, dar se opri si se întoarse, fără însă a se apropia prea mult de ea, evident, de teama unei noi crize de isterie.

– Așadar, fugi... Ești atât de speriată de mine, încât fugi înapoi. Am înțeles că ai plecat de acolo pentru că un ticălos s-a mutat cu colega ta de cameră.

– Nu fug nicăieri. Trebuie să merg la domnul Skelton.

– Părintele duhovnic?

– Este chirurg ortoped; el m-a operat. Am programare mâine, dar am uitat complet.

Jake rămase nemiscat, privind-o lung.

– Și-apoi?

– Mă-ntorc aici. Pot să mă-ntorc, Jake?

– Nu e casa mea! De fapt, ești mai îndreptățită să locuiești aici decât mine.

– Dacă ești furios pentru că doamna Teal își închipuie... I-am spus că am leșinat și că lucrul acesta te-a speriat și te-a pus într-o situație neplăcută.

O privea uimit, aproape șocat, ca și cum nu-și putea reveni din ceea ce auzise.

– De ce naiba i-ai spus asta? Nu-mi pasă ce crede doamna Teal.

– Părea suspicioasă și îngrijorată și nu mi s-a părut corect să te învinovățească din cauza... isteriei mele. Poate își imagina știu eu ce...

Pe buzele lui apăru un zâmbet ironic, dar părea să nu mai fie furios.

– Nici nu știu dacă vreau să creadă că sunt jenat văzând o femeie leșinând, sau că te-am atacat. Mă mai gândesc, dar oricum, tot în

defavoarea mea e: mă va considera fie ticălos, fie idiot. Și mie mi-ar prinde bine o ieșire din casa aceasta învăluită în ceață. Te duc eu la Londra. La ce oră trebuie să fii acolo?

– După-amiază, dar nu trebuie să...

– Te temi să fii cu mine?

Frustrarea din glasul lui o făcu să-l prindă, destul de timid, de braț.

– Nu, n-are nicio legătură cu tine, Jake, dar uneori este ceva mai presus de mine.

Îi acoperi imediat mâna cu a lui, iar gestul lui o învălui într-o căldură ciudată.

– Nu mă deranjează că... mă atingi, Jake și nici nu mi-aș fi putut închipui că... Dar uneori nu mă pot controla. Se-ntâmplă.

– Ai avut vreodată vreo experiență atât de neplăcută?

– Nu... Nimeni n-a fost vreodată atât de apropiat de mine... adică...

O privi câteva clipe, apoi se întoarse cu spatele, gata să iasă, continuând să-i vorbească peste umăr, așa cum obișnuia.

– Înțeleg. Mă duc să fac ceai. A fost o după-amiază destul de grea.

Emma se așeză pe canapea, fericită. Printr-un miracol, reușise să-l readucă la starea lui normală, chiar dacă aceasta nu excludea atitudinea rece și ironiile. De-acum se obișnuise cu el, se simțea în siguranță alături de el. Accesul de panică se consumase și nu mai rămăsese decât amintirea plăcerii sărutului lui. Și de fiecare dată când îndrăznea să se gândească la acel sărut, se simțea cuprinsă de-o incredibilă bucurie. Chiar și drumul la Londra i se părea acum o călătorie palpitantă spre un tărâm de basm.

Când Jake reveni cu tava, servi ea ceaiul, iar el își luă o carte. Era fericită că rămăsese cu ea și nu plecase în camera lui. Luă și ea o carte, ghemuindu-se pe canapea și în bucuria tainică pe care i-o dădea prezența lui.

– Emma... se auzi vocea lui după câteva secunde. Vrei să-mi

povestești?

– Nu, nu pot.

– Skelton știe?

– Nu e psihiatru.

– N-am vrut să spun că ai avea nevoie de așa ceva. Dar e mai bine când vorbești despre astfel de lucruri. Ai povestit cuiva vreodată? Tatălui tău, de exemplu?

– Ah, nu! Avea și așa destule probleme.

– Atunci, spune-mi mie. Eu sunt un străin. Chiar dacă tu hotărăști să rămâi aici permanent, eu voi pleca si nu mă vei mai vedea niciodată; un străin în trecere este cel mai bun interlocutor pentru a te descărca de o astfel de povară.

– Nu pot...

Gândul că el avea să plece și că nu-l va mai vedea niciodată deveni brusc mai groaznic decât orice coșmar. Tăcu, evitând să-l privească, de teamă să nu-i vadă disperarea din privire.

– Nu-i nimic. Cel puțin, acum știu că nu trebuie să te ating.

– Nu e asta, ți-am spus. Nu mă deranjează dacă mă atingi. Nu mă tem deloc de tine.

– Cu toate acestea, cred că nu vei poza nud, glumi el cu blândețe.

– Nu m-ar deranja.

El nu-i răspunse, dar o privi lung, cu un zâmbet poznaș pe buze, în timp ce în ochii lui juca pentru prima oară o lumină cu adevărat caldă.

– Indiferent cum ai spus-o, o iau drept un compliment, spuse el calm, în cele din urmă.

Capitolul 6

Spre surprinderea Emmei, doctorul Skelton se arătă mulțumit.

– Ce schimbare remarcabilă în două săptămâni! comentă el când, după consultație, Emma se așeză în fața lui. O îmbunătățire considerabilă.

– Vreți să spuneți că piciorul meu arată mai bine?

Era mirată, căci nu făcuse nimic special în afara exercițiilor de gimnastică, executate într-adevăr, foarte conștiincios.

– Piciorul e mai bine, fără-ndoială, dar nu m-am referit numai la asta. Tu însăți te-ai schimbat, domnișoară Shaw. Ai un aer nou, ceva diferit de cum era înainte și, indiferent care e cauza, e foarte bine.

Jake, se gândi imediat Emma. Era fericită, în asta consta schimbarea. Nu putea descrie ce simțea pentru Jake, căci nu mai simțise niciodată așa ceva. Așa cum era, o permanentă provocare, închis în el, independent și orgolios până la înfumurare, prezența lui era aproape magică.

Panica ei în privința săruturilor lui pasionale dispăruse complet, fără niciun sentiment de jenă stânjenitoare. Jake restabilise imediat o atmosferă cât se poate de normală, ca și cum nu se întâmplase nimic. Își dădea seama că accesele ei de panică își aveau originea într-o

spaimă adânc înrădăcinată în ființa ei, spaimă care ar fi trebuit să nu mai existe de-acum. Era doar nevoia de a lupta împotriva acelei poveri pe care o purta de ani de zile și s-o învingă, numai că, înainte de a-l fi cunoscut pe Jake, nu manifestase niciun fel de dorință de-a face ceva în acest sens.

De asemenea, si faptul că poza o schimbase, făcând-o conștientă de feminitatea ei. De fapt, prezența lui Jake era o permanentă provocare. Numai dacă... Se îmbujoră, iar ochii domnului Skelton sclipiră în mod ciudat după ochelari.

– Există ceva ce dă oricui un impuls... și ajută în orice vindecare. Continuă așa, domnișoară Shaw. Ne vedem peste o lună.

Când ajunse la mașină, încă mai avea pe buze zâmbetul cu care plecase din cabinetul doctorului.

– Arăți mai bine. Acest Skelton trebuie să aibă ceva special.

– Mi-a spus că am un aer schimbat. Era foarte mulțumit. Nu trebuie să merg la control decât peste patru săptămâni; niciodată n-a fost un interval atât de mare.

– Pe lângă faptul că arăți diferit, ce-a spus în legătură cu piciorul?

– Părea mulțumit. Oricum, nu arată mai rău. Ai spus că nu contează.

Deodată, părerea lui Jake i se părea lucrul cel mai important din viață.

– Pentru mine, nu. Contează, pentru tine.

– Nu atât de mult ca la început. Acum... mă simt oarecum mai normală...

– Suficient de normală încât să rămânem în noaptea aceasta la Londra și să ieșim undeva?

Deși întrebarea fusese pusă cu reținere, Emma reacționă din nou automat: aceeași veche spaimă care acum nu-și mai avea rostul o făcu să-și încleșteze imediat mâinile, în timp ce el aștepta, fără să spună

nimic, fără măcar s-o privească. Trebuia să facă un efort să nu se lase din nou pradă fricii.

– Dacă vrei.

– Sigur vrei și tu? insistă el, dar fără să adauge nimic, continuând să privească drept înainte.

Își dădea seama că era ridicol din partea ei să facă atâta caz. Și apoi, dacă n-avea curaj cu Jake, nu va avea cu nimeni altcineva, niciodată.

– Nu sunt îmbrăcată pentru a ieși în oraș.

Jake se uită la compleul ei albastru, aproape aceeași culoare ca ochii, la pantofii cu toc mic, comozi. Jachetele amândurora erau pe bancheta din spate.

– Mie mi se pare că arăți foarte bine. Nici eu nu sunt îmbrăcat chiar pentru Ritz, așa că nu vom merge acolo.

El era îmbrăcat cu pantaloni și cămașă neagră, deschisă la gât, lăsând să i se vadă gâtul puternic, bronzat. Emma întoarse privirea, căci aerul lui atât de viril începea s-o fascineze.

– Tu arăți bine, ca întotdeauna. În cazul tău, e altceva.

– De ce?

– Ești puternic, faimos, oamenii se așteaptă să arăți așa.

Jake izbucni în râs, cum nu-l văzuse niciodată.

– Puternic și faimos? Habar n-am ce înseamnă asta, ființă ciudată! Știi ceva? Cunosc câțiva oameni chiar mai ciudați decât tine. Vreau să-i cunoști.

– Sunt tot artiști?

– Da. Faima nu m-a făcut să uit pe cei care încă mai luptă cu greutățile. Cândva, eram și eu ca ei și știu cât e de greu. Ce spui? Te tentează ideea?

– Bine.

Se hotărî imediat. Era prima oară când făcea ceva sub impulsul momentului, dar dacă voia să-și schimbe modul de viață, trebuia să

învețe și să riște.

– Unde o să stăm?

– Am un apartament aici. Nu e într-o zonă prea selectă, dar când l-am cumpărat mi s-a părut un adevărat paradis, așa că l-am păstrat. N-are decât un dormitor, dar există o canapea lungă, confortabilă. Voi dormi acolo.

Emma rămase privindu-l tăcută, iar el îi prinse bărbia cu două degete, ridicându-i fața spre el.

– La Credlestone Hall suntem singuri în fiecare noapte, fără nimeni pe distanță de mile întregi, pe când acest apartament este în mijlocul unei metropole cu o viață de noapte foarte activă. Așadar, situația este în avantajul tău.

– N-am vrut să fiu suspicioasă. Nici nu m-am gândit că...

– Așadar, rămânem?

Emma încuviință din cap, zâmbind, dornică de aventura pe care Jake o promitea. Era tulburată, dar de data aceasta nu era nici urmă de teamă în sufletul ei. Jake ar fi putut veni oricând singur la Londra, dar era pentru prima dată când îi cerea să împărtășească momente speciale cu el, iar faptul acesta o făcea să plutească de fericire.

– Să mergem să mâncăm mai întâi ceva, apoi ne odihnim puțin la apartament. Știu un loc unde petrecerile încep la șapte seara și continuă până la șapte dimineața.

Apartamentul era într-adevăr într-o zonă modestă a orașului, dar nimeni nu se miră la apariția mașinii luxoase a lui Jake. Era aproape întuneric, dar multă lume pe stradă. Mulți îi făceau semn cu mâna și se opreau să schimbe câteva cuvinte pe un ton cald, prietenesc.

Emma se simțea oarecum dezorientată. Jake venea dintr-o altă lume, o lume guvernată de alte reguli decât cele cu care era obișnuită. Mulți dintre oamenii cu care Jake discuta erau tineri, probabil studenți, îmbrăcați ciudat și cu părul lung. La un moment dat, la invitația

insistentă a doi dintre acești tineri, intrară într-un apartament.

– Cum ți se pare, Jake? întrebă tânărul, arătându-i o pânză în lucru. Sunt la jumătate; merită s-o termin?

Emma privea tăcută, dar la fel de emoționată ca tânărul și prietena lui care-și rodea unghiile, în încordarea cu care aștepta verdictul.

– Și dacă aș spune că nu merită? sopti Jake după câteva clipe, cu ochii ațintiți asupra culorilor strălucitoare.

– Probabil aș picta altceva peste. Nu-mi permit să irosesc pânzele.

– Îndrăznește numai să faci asta și-ți arăt eu ție! Este excelentă!

– Jake, vorbești serios?

Emma își dădu seama că tânărul se albise la față și ea însăși așteptase cu răsuflarea tăiată ca maestrul să se pronunțe.

– De câte ori nu ți-am spus să rupi pânza? Ce te face să crezi că aș fi devenit un critic mai indulgent? De data asta, ai dat lovitura, prietene!

Un zâmbet larg apăru pe buzele tânărului, iar prietena lui își aruncă imediat brațele în jurul gâtului lui Jake, îmbrățișându-l, în timp ce acesta, cu un gest familiar, îi trase o palmă usoară peste fund. În aceeași clipă, zâmbetul de pe buzele Emmei se stinse și, luată prin suprindere de intensitatea acestui sentiment necunoscut ce i se infiltră dureros în inimă, părăsi încăperea. Ieși și Jake imediat.

– Ce s-a întâmplat? Te-au speriat?

– Nu, bineînțeles că nu.

Nu-l putea privi, dar se străduia să revină la normal.

– Atunci, îi dezaprobi?

– În niciun caz!

Jake nu mai întrebă nimic, iar ea își impuse să-și calmeze acea suferință absurdă și nejustificată. Nu voia ca Jake să atingă o altă femeie, deși abia dacă o atinsese pe ea, iar în rarele ocazii când o făcuse, de fiecare dată intrase în panică. Era o nebunie din partea ei, dar durea îngrozitor. Fără să-și dea seama, începuse să-l considere pe

Jake ca aparținându-i.

De afară, apartamentul lui nu se deosebea cu nimic de celelalte, dar când intră, Emma abia își înăbuși un strigăt de uimire. Era mobilat scump și cu mult gust. Canapeaua despre care vorbise el era albă, plină cu perne colorate, covorul era și el alb și peste tot erau obiecte de artă alese cu multă grijă.

– Când intri aici, e ușor să uiți sărăcia în care trăiesc artiștii. Îi ajuți?

Aceasta era o parte a vieții lui complet necunoscută pentru ea. La Credlestone Hall, uitase cât era de bogat și că lucrările lui se vindeau foarte bine.

– Uneori, dar nu prea des, totuși; doar când sunt într-adevăr cazuri disperate. Când esti tânăr, luxul tocește forța de creație.

– Așa s-a întâmplat și cu tine?

– N-am trăit niciodată în lux. Am fost și eu la fel de sărac ca ei, dar faptul acesta îți sporește energia. Impulsul de a reuși în carieră este la fel de puternic ca instinctul de supraviețuire, îți ascute simțurile.

O privea încă mirat, probabil din cauza reacției pe care o avusese cu câteva minute în urmă; într-adevăr, fusese nepoliticoasă cum ieșise deodată din casa amicilor lui, dar era ceva ce nu-i putea explica.

– Baia e acolo, lângă dormitor. Dacă vrei, poți să te aranjezi puțin, iar între timp îți voi face patul pentru noapte.

– Aș putea dormi eu pe canapea.

– Doar pentru că nu-i umplu de bani pe artiștii care de altfel ar fi iritați de o asemenea binefacere nejustificată, nu înseamnă că aș merge cu lipsa de sensibilitate până acolo încât să dorm în pat, lăsând o doamnă să doarmă pe canapea.

– Nu mă privește ce faci! ripostă ea, în minte revenindu-i automat și producându-i un fel de tremur nervos scena de familiaritate dintre el și acea fată.

– Categoric, mormăi Jake în timp ce ea se îndrepta spre baie.

Acum, nu mai era atât de sigură că voia să rămână, ca să-l vadă pe Jake purtându-se atât de intim și cu altele. Din moment ce era o petrecere unde veneau numai artiști, cum avea să se comporte? Și cum trebuia să se comporte ea?

– Dacă se dansează, eu nu voi putea, spuse ea când reveni în cameră, cu părul strălucitor proaspăt periat și cu o tentă trandafirie pe buze.

– Crede-mă, va fi atât de aglomerat, încât vei avea noroc dacă vei reuși să stai în picioare. Am vorbit la telefon si ne așteaptă toți. Să mergem.

– Dacă nu mă vor plăcea?

Deja se simțea singură și începuse să aibă emoții.

– Nici nu te vor observa, râse el. Pe mine mă așteaptă cu sufletul la gură. Observi vreodată cine e alături de o vedetă de cinema? Nu, doar în cazul în care ești gelos.

Cuvintele lui reușiră s-o demoralizeze și s-o arunce într-o tăcere care se prelungi până ajunseră la destinație. De fapt, se temuse că dacă ar vorbi, Jake și-ar da imediat seama ce simțea. Izolarea în care trăia la Credlestone Hall făcuse ca o cunoștință de două săptămâni să i se pară de-o viață. Cu fiecare zi ce trecuse, se obișnuise să-l considere pe Jake un fel de proprietate privată. Poate își dăduse seama, de aceea îi sugerase să rămână toată noaptea la Londra.

Nici el nu se schimbase, deși nu se putea să nu aibă și alte haine în apartament. Nici măcar nu-și pusese jacheta, ci rămăsese în cămașa neagră, cu manșetele ridicate. Ceasul pătrat din aur, la încheietura mâinii lui puternice, dar capabilă de mișcări atât de pline de grație și finețe, atrase atenția Emmei. Niciodată nu fusese atât de emoționată în prezența lui, niciodată nu-l dorise atât de mult numai pentru ea.

Spre surprinderea ei, casa în care erau așteptați era foarte spațioasă. Se așteptase tot la un apartament plin cu artiști săraci, fapt pe care i-l

împărtăși si lui, ceea ce-i atrase din nou o mustrare.

– Nu toți artiștii sunt săraci. De altfel, nimic nu sugerează la mine înclinația spre sărăcie.

O pusese din nou la punct. Probabil se plictisise de tăcerea ei și acum, când era din nou în lumea mondenă, era mai conștient ca oricând de ciudățenia ei.

Cum intrară în casa aceea mare, plină până la refuz de oameni de toate vârstele care făceau o gălăgie de neimaginat, Jake a fost luat imediat cu asalt de lângă ea.

– Ești cu Jake? o întrebă un bărbat mai în vârstă care veni imediat lângă ea, oferindu-i un pahar cu băutură.

– Așa ar fi trebuit.

– Te va găsi el, râse individul, simțindu-i îngrijorarea. Așa e întotdeauna aici în serile cu petreceri. Ți-a spus că și el a locuit aici?

Emma se mulțumi să clatine din cap, iar el zâmbi, continuând s-o pună la curent cu tot felul de lucruri, suplinind astfel lipsa de informații din partea lui Jake.

– Casa arată așa doar când e o petrecere. În mod normal, locuiesc și lucrează aici zece sau douăsprezece persoane. A fost cumpărată ca un fel de proprietate comună. Jake a locuit și el aici cândva, înainte de a-și lua propriul apartament, adică înainte de a deveni faimos. Acest stil de viață în comun funcționează bine: toți se cunosc între ei, se împrumută unul pe celălalt...

– Și tu locuiești aici?

– Nu, acum nu. Ca și Jake, mi-am făcut un renume, deși nu la standardul lui. El este pur și simplu strălucit întotdeauna a fost așa.

Emma îl urmări cu privirea pe Jake. Acesta era în partea cealaltă a încăperii, discutând cu un grup de persoane. Ochii li se întâlniră și el o privi cu o intensitate care-i tăie răsuflarea. Apoi, veni o femeie la el, își strecură brațul sub al lui și începură să danseze, zâmbindu-i de

parcă uitase de ea instantaneu.

Era prima dintr-un lung șir de partenere de dans, iar el o privea pe fiecare ca și cum era cea mai importantă femeie din viața lui.

"Jake, scumpule", se auzea întruna, și fiecare dintre ele părea să nu-și dorească altceva decât să fie în brațele lui, măcar pentru un dans. Emma făcu un efort să-și întoarcă ochii, căci imaginile începeau s-o doară. Toată lumea părea să fie familiară cu el, iar ea se simțea părăsită. De fapt, rămânea pentru el doar o cunoștință întâmplătoare. Se simți aproape bucuroasă când un tânăr cu păr lung blond veni și se așeză lângă ea, pentru că era astfel obligată să nu se mai gândească la el.

– Ce bei?

– De fapt, nu prea beau, îi răspunse ea zâmbind, hotărâtă să demonstreze că și ea putea atrage atenția.

– În asemenea ocazii, e ușor să bei fără să-ți dai seama că depășești măsura. Ești prietena lui Jake, da? adăugă el, privind-o cu interes.

– Da, am venit cu Jake.

– Scuză-mă, văd că e un subiect delicat... V-ați certat? Văd că dansează cu oricine altcineva în afară de tine.

N-avea chef să-i spună că nici n-ar fi putut dansa cu ea. Nu se mișcase de când intrase, așa că probabil n-avuseseră timp să observe că șchioapătă. Cât despre Jake, vedea foarte bine cum brațele lui țineau, uneori prea aproape, femeie după femeie; mai mult, vedea că lucrul acesta îi făcea plăcere.

– Sper că nu te-am supărat ...

Tânărul se aplecă spre ea, iar ea se strădui să zâmbească.

– Nu, sigur că nu.

Când ridică privirea, Jake era lângă ei, cu o privire care aproape o speria.

– Bună! se adresă el tânărului, înclinând ușor din cap, apoi întinse mâna spre ea și o trase în picioare. E timpul să dansăm.

– Știi că nu pot, nu mă pune într-o situație penibilă, Jake, te rog! îi șopti ea în timp ce se îndepărtau.

Deja o cuprinsese cu ambele brațe, ținându-o lipită de el, în timp ce mâinile ei se ridicau, nesigure, spre pieptul lui.

– Cruzimea nu e specialitatea mea, doar știi... Uită-te și tu în jur: dacă reușești să vezi picioarele cuiva, îți dau câți bani vrei. Cred că nici dacă am cădea n-ar băga nimeni de seamă, decât dacă s-ar împiedica de noi.

Era adevărat; abia dacă se mișcau. Era o masă de oameni, pentru marea majoritate dintre ei fiind doar un bun pretext de a sta aproape unul de celălalt.

– Scuză-mă...

Își dădea seama că venise la ea doar pentru că se simțea vinovat fiindcă o lăsase prea mult singură, numai că nu înțelegea de ce i-ar fi păsat. Jake n-avea nevoie de ea, cum avea ea de el.

O apropie și mai mult de el, atingându-i părul cu buzele în timp ce-i vorbea cu glas șoptit.

– Începeai să te simți neglijată?

– Nu, am discutat cu câteva persoane.

Încerca să nu tremure, dar îi era greu, căci fiecare gest al lui provoca în ea valuri de senzații necunoscute.

– Am observat. Am observat de asemenea că toate acele persoane erau bărbați.

– Pentru că femeile erau toate ocupate să danseze cu tine.

Cuvintele îi veniseră pe buze înainte să le poată opri și imediat regretă; se purtase ca o scorpie. Jake o îndepărtă puțin, pentru a o privi mai bine.

– Din moment ce fiecare din noi a urmărit ce face celălalt, n-are niciun rost să nu stăm împreună.

O sugerase pe un ton calm, trăgând-o din nou spre el, într-o

îmbrățișare strânsă. Ar fi fost simplu să-și asculte instinctul și să se lipească de pieptul lui, dar rămase tensionată, neîngăduindu-și să uite că încă era stăpânită de acea gelozie care-i dădea un cumplit sentiment de vinovăție. Pe de altă parte, era convinsă că Jake n-o urmărise; numai ea nu se putuse abține să-l privească, sporindu-și chinul cu fiecare scenă pe care i-o oferea. O făcuse să-nțeleagă de la bun început că nu era decât o altă femeie din cele multe de acolo, și încă una total neinteresantă. Ochii i se umeziră și întoarse capul, ca el să nu observe.

– Ce s-a întâmplat?

Șoapta lui guturală, îi topi durerea, deși se gândea că putea fi pur și simplu compătimire, ceea ce n-ar fi vrut pentru nimic în lume. Și când degetele lui calde se strecurară sub părul ei și începură să-i mângâie ceafa, Emma nu mai reuși să opună nicio rezistență: se cuibări la pieptul lui, acceptând presiunea insistentă a brațelor lui.

– Acum e mai bine?

Buzele lui amestecau cuvinte și săruturi scurte pe lobul urechii ei, într-o atingere irezistibilă.

– Nu intra în panică, Emma, șopti el repede, crezând că sunetul înăbușit pe care-l culese cu un sărut rapid de pe buzele ei era de teamă, nu de plăcere.

Pentru Emma, totul din jurul ei se șterse, sau deveni lipsit de importanță, concentrată cu toată ființa asupra binecuvântatei călduri ce-i invada trupul după o nesfârșită perioadă de frig.

– Miroși bine și ai un gust bun, șopti el, sărutându-i ușor gâtul. E minunat... să te pot gusta.

– Jake...

– Să iesim din înghesuiala asta.

Ținând brațul protector în jurul ei, Jake o conduse spre ieșire, apoi pe un coridor lung.

– Unde... mergem?

– Cunosc bine locul acesta, pentru că și eu am locuit cândva aici.

Deschise ușa de la capătul culoarului și aprinse lumina.

– E un loc de depozitare pentru pânze de pictură, culori, diluanți. Este un pericol constant de incendiu, dar dacă vedem o scânteie, fugim imediat.

Într-adevăr, abia dacă era un metru pătrat de podea liberă.

– Miroase frumos... un miros interesant... spuse ea cu voce tremurată, evitând să-l privească.

– Dacă spui tu...

Intrară și, rezemat de ușă, Jake aținti asupra ei o privire ce parcă ardea. Emma rămase în fața lui nemișcată, cu ochi mari, mirați, neînțelegând de ce nu simte niciun fel de teamă, cu o dorință chinuitoare de a fi din nou în brațele lui.

– Știi că nu mai rezist fără să te ating, nu-i așa?

O trase lângă el, cuprinzând-o cu grijă în brațe, ca și cum s-ar fi temut de un atac de panică din partea ei.

– Nu-i așa? insistă el, acoperindu-i gâtul cu săruturi.

După chinul geloziei care o măcinase de la începutul serii, Emma se lăsă acum copleșită de o bucurie aproape violentă, căci dintre toate femeile pe care le ținuse în brațe, cu ea simțise Jake nevoia să fie singur. Nu știa exact cum să procedeze, dar voia să-i transmită ceva din fericirea ei. Se apropie de el, cuprinzându-i talia cu brațele, simțindu-și imediat răsuflarea tăiată când el o strânse cu putere.

– Nu te teme... Nu ți-aș face rău pentru nimic în lume... Trebuia să știi deja lucrul acesta... Nu te teme, Emma...

Sărutul lui, pe care de data aceasta îl așteptase, la care sperase chiar, îi stârni un tumult de senzații înnebunitoare.

– Jake...

Încercă să se elibereze puțin, căci abia mai putea respira.

– Nu te îndepărta... Nu te teme... Lasă-mă să te simt încă puțin,

Emma. Am nevoie de tine!

Buzele lui le cuprinseră din nou pe ale ei, la fel de dornice. În îmbrățișarea aceea strânsă, cu trupul lipit de al lui, Emma se lăsa să alunece încet, cu inocență, spre ceea ce el o conducea.

Jake a fost cel ce puse capăt acelui delir. Ridicând brusc capul și îndepărtând-o ușor, rămase câteva clipe cu ochii închiși, respirând sacadat, ca și cum ar fi încercat din răsputeri să-și recapete controlul.

– Dumnezeule! În materie de nebunie, probabil ar lua premiul întâi! Probabil uleiurile astea umplu aerul cu ceva ciudat, încercă el să glumească. Altădată ai fi țipat, sau ai fi leșinat.

Cuvintele lui sfâșiară vraja în care acele senzații minunate o ținuseră prizonieră. Se întoarse cu spatele, copleșită de rușine, gândindu-se cum avea s-o catalogheze. Nici măcar nu știa cum ar fi trebuit să reacționeze; își urmase pur și simplu instinctul și inima.

– Emma?

O trase imediat lângă el.

– Îmi pare rău... reuși ea să rostească, mirată că buzele care-i ardeau erau capabile să mai articuleze cuvinte.

– Îți pare rău? Te rog, nu spune asta. Cine te-a adus aici? Cine te-a sărutat? Nu prea ai avut de ales...

O privea lung, cu ochi strălucitori, plimbându-și degetele pe obrazul ei într-o mângâiere ușoară.

– N-ai intrat în panică, Emma. Ce-ai simțit?

– Că sunt imorală.

Jake începu să râdă încet. Era clar că își recăpătase deplina stăpânire de sine.

– Chiar așa? Dacă tu ai fost imorală, nici nu vreau să mă gândesc cum am fost eu.

După care deschise ușa și Emma fu nevoită să iasă, chiar dacă nu era încă pregătită pentru reîntâlnirea cu lumea de afară.

– Vrei să plecăm?

Încuviință din cap, fără să-l privească.

– Dar nu vreau să-ți stric seara.

– În niciun caz nu mi-ai stricat seara, deși... mi-ai luat mințile. Cred că e o idee bună să plecăm.

Abia în drum spre casă Emma începu să se simtă oarecum speriată. Rămase tăcută și el se închistă, morocănos, în obișnuita lui stare de spirit. Când ajunseră în apartamentul lui, nu mai rămăsese nicio urmă din atmosfera de la petrecere.

– Vrei să bei o cafea, sau altceva?

– Nu... Vreau doar să merg la culcare. A fost o zi... destul de obositoare.

Nu intenționase să-i facă niciun reproș, dar se pare că el așa considerase cuvintele ei.

– Da, am uitat că te obosește să călătorești. N-ar fi trebuit să te aduc aici.

Cuvintele lui o întristară, cu atât mai mult cu cât nici măcar nu se gândise că ar putea fi vina lui Jake.

– Poți să faci singură patul, sau să-l fac eu?

– Jake, nu sunt infirmă.

Jake ieși, fără să spună nimic. Tot ce se înfiripase între ei în timpul petrecerii, se ștersese cu desăvârșire, ca și cum nici n-ar fi existat. Trebuia să-i fie clar că nu era nici pe departe pe măsura acestui bărbat superb, puternic. Fusese mai mult decât dornică și fericită să fie în brațele lui, dar mai mult decât atât îi era imposibil și probabil înțelesese și el acest lucru.

Termină imediat de făcut patul și rămase în picioare, privind descumpănită în gol, când Jake bătu la ușă.

– Trebuie să fac un duș și voi avea nevoie de halat.

Emma îi făcu semn să intre și privi în altă parte în timp ce el își luă

halatul din șifonier. Nici măcar nu putea să-i vorbească, atât era de preocupată de ceea ce se întâmplase.

– Vrei să te culci chiar acum?

Venise în spatele ei, atingând-o ușor pe umăr, iar ea făcu doar semn cu capul plecat, cu părul ascunzându-i fața.

– Sunt obosită.

– Ești rănită, corectă el, întorcând-o cu fața spre el. Suntem într-o situație imposibilă. Tu ești îngrozitor de speriată si nu vrei să-mi spui de ce, iar eu înrăutățesc lucrurile pentru că...

Jake se opri, iar ea ridică privirea spre el, mușcându-și ușor buza.

– Nu mai face asta! Te face să arăți vinovată, iar eu mă simt îngrozitor.

– Oare... oare ce vor crede...? Am dispărut așa...

– Ce altceva să creadă, decât că ne-am întors aici!

Chipul lui se întunecă, iar ea roși, gândindu-se la cât de mult dorise să fie în brațele lui. Abia acum simțea spaima pentru ce putea să se întâmple.

– Te doresc. Nu ești chiar atât de inocentă încât să nu-ți dai seama de asta, spuse el, cuprinzându-i fața în palme.

Teama se infiltră în sufletul ei, depăsind orice altceva simțea.

– Te rog, nu!

– Nu face asta, Emma! Nu te purta așa cu mine. Spune-mi de ce ești atât de speriată. Cum pot să te ajut, dacă nu știu despre ce e vorba?

– Nu... nu pot să-ți spun.

– Ba da, îmi vei spune! Trebuie!

O încercui cu brațele, dar când ea începu să se zbată, îi dădu drumul imediat, cu chipul încordat și palid.

– Spune-mi cine te-a atacat. Ți-a fost frică de mine din prima clipă când m-ai văzut, deși nu ți-am dat niciun motiv. Cu toate acestea, ai vrut să fii în brațele mele în seara aceasta, iar acum ești din nou

speriată, pentru că ai avut timp să te gândești. Vreau să știu de ce. Cine te-a atacat?

– Nimeni, susținu ea, cu ochii închiși.

– Minți. Nu merit adevărul? Nicio femeie, la vârsta ta, nu mai este atât de naivă încât să nu știe la ce se expune când privește un bărbat așa cum mă privești tu. Orice femeie cu o cât de mică experiență în relațiile cu bărbații ar fi fugit imediat când ar fi văzut cămăruța aceea, pe când tu m-ai privit cu ochii aceștia inocenți și ai făcut exact ce am dorit, pentru că și tu doreai același lucru. Și totuși, după ce te gândești puțin, ți se face din nou frică. De ce?

Deși recunoștea faptul acesta cu tristețe, Emma se simțea mai în siguranță când îl știa furios. Nici ea nu se înțelegea. Continua să stea în fața lui, tăcută, deși vedea că era pe punctul de a exploda de furie.

– Bine, mormăi el, în cele din urmă. Mergi la culcare, nu vreau să te mai rețin. Poți să încui și ușa, deși nu intenționez să intru aici și de altfel nici n-aș îndrăzni. Cu siguranță toată strada ar fi aici.

Fără să vrea, se gândi la toți acei vecini.

– Ce vor...?

Deși lăsase fraza abia începută, lui Jake nu-i veni deloc greu să-i urmeze gândul. Tocmai era pe punctul de a ieși, dar se întoarse, furios, strigând din ușă:

– Ce să creadă? Că sunt aici cu tine, că-mi răsfir degetele prin părul tău lung, mătăsos, că-ți mângâi trupul delicat, că sărut buzele acestea moi și dulci. Știu deja toți ce fac. Este ce fac întotdeauna, doar e perfect normal!

După care trânti ușa în urma sa.

Mușcându-și buza, pentru a-și înăbuși un hohot de plâns de neputință și frustrare, Emma merse imediat să-ncuie ușa, pentru ca el să nu poată intra, nu din alte motive, căci își exprimase clar disprețul față de ea, ci doar pentru că nu-și mai putea opri lacrimile.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că ar putea fi atât de geloasă.

Îl cunoscuse în condiții ciudate și nu se gândise niciodată la existența lui anterioară. Știa că era bogat, faimos, dar... altceva, nimic. O înspăimânta cât de mult se apropiase de el, aproape considerându-l al ei.

Capitolul 7

În ziua următoare, Jake redeveni necunoscutul taciturn pe care Emma îl întâlnise la mlaștini, care-o speriase. Drumul înapoi spre Devon se desfășură într-o tăcere deplină, ceea ce-l făcea să pară interminabil. După noaptea de zbucium, tăcerea lui indiferentă îi sporea și mai mult suferința. Simțea nevoia să se dea jos din mașină.

– Am telefonat mecanicului și am aranjat să vină să-ți ridice mașina și s-o repare, spuse el deodată, destul de încordat. Din moment ce nu accepți să-ți plătesc pentru că pozezi pentru mine, m-am gândit să suport reparația mașinii tale.

– Pot să plătesc eu.

Adoptă imediat o atitudine defensivă, căci îi era clar că Jake voia să se asigure de plecarea ei imediat după terminarea portretului.

– Nu mă-ndoiesc. Totuși, voi plăti eu. Îmi va ușura conștiința, mai ales după cele petrecute noaptea trecută.

Replica lui își făcu pe deplin datoria s-o închidă în tăcerea unei tristeți copleșitoare tot restul călătoriei. Oricum, el nu-i aruncă nicio privire.

Tristețea se transformă în șoc și jenă când, ajungând acasă, văzu acea mașină scumpă parcată în fața reședinței Credlestone Hall.

Cunoștea bine acea mașină, doar călătorise de multe ori cu ea. Se pare că Gareth o găsise, ceea ce o făcea să intre în panică. Ce va spune Jake? Și mai ales, ce va gândi despre ea?

Indiferent ce gândea, acesta nu spuse nimic, iar chipul lui întunecat căpătase o expresie complet ermetică. Pur și simplu ocoli casa și parcă în spate. Mașina ei nu mai era acolo, ceea ce însemna că fusese deja dusă la garaj pentru a fi reparată. Acum ar fi fost momentul să-i spună lui Jake despre Gareth, dar nu avu curajul, iar el era atât de tăcut și de distant, încât parcă era un străin. Nu avea altă soluție decât să intre și să se confrunte, cum o putea, cu acea situație.

– Ai un musafir, domnișoară Shaw, o anunță imediat doamna Teal, cu un zâmbet larg pe buze. Din fericire, tocmai a sosit. Chiar îi spuneam că sunteți la Londra, când v-am văzut venind. L-am invitat în salon.

Emma se opri puțin în fața ușii și inspiră adânc. Avea să fie foarte jenant și era suficient ca Gareth să ridice puțin tonul, ca Jake să-l audă chiar și din atelier. În sfârșit, își luă inima în dinți și deschise ușa.

Parcă nu-l văzuse pe Gareth de ani de zile și parcă abia-l recunoștea. Parcă se îngrășase cam mult... Părea îndesat și greoi, îmbătrânit și parcă niciodată până atunci nu observase cât păr alb avea. Apoi își dădu seama că, de fapt, îl compara cu suplețea atletică a lui Jake.

– Emma, draga mea! Te-am găsit, în sfârșit!

Se ridicase și se îndrepta spre ea, apoi se opri brusc. Emma înțelese imediat că Jake nu mersese în atelier, ci intrase și el în salon, în spatele ei. Prezența lui păru să-l dezorienteze pe Gareth, care-i aruncă o privire suspicioasă.

– M-am dus la apartament, începu el să explice. Prietena ta, Sue, mi-a spus că ai venit aici. Nu știa exact adresa, dar și-a amintit că ai spus ceva de Credlestone Hall. Spunea că stai la unchiul tău, continuă el, privind întrebător spre Jake.

– Da... este casa unchiului meu.

– Numai că momentan este în Africa, adăugă Jake pe un ton rece. Emma stă cu mine.

– Lucrez aici, se grăbi ea să intervină, aruncând spre Jake o privire plină de reproș și primind drept răspuns binecunoscuta expresie sardonică. Ăă... faceți cunoștință... Gareth Forbes, Jake Garrani.

– Pictorul? Acel Garrani?

Dacă până atunci Garreth părea doar excedat de situația pe care încerca din răsputeri s-o înțeleagă, abia acum șocul se produse deplin: era nu numai uluit, dar deveni brusc și suspicios.

– Da, acel Garrani, încuviință Jake, cu un zâmbet ambiguu spre Emma. Se pare că ați citit amândoi același scenariu.

– Draga mea, cum adică lucrezi? Știi bine că sănătatea nu-ți permite încă și apoi... cine are nevoie de fizioterapie în pustiul acesta?

– Eu am. E îngrozitor să stai în picioare la șevalet toată ziua. Dar de fapt, ceea ce face aici nu e chiar munca ei obișnuită. Lucrează pentru mine, dar nu e ceva greu. De obicei, stă întinsă pe canapea.

Gareth se înnegri pur și simplu la față, iar Emma se văzu nevoită să intervină înainte ca Jake să mai plaseze o malițiozitate.

– Pozez pentru domnul Garrani. Rămâi la prânz, Gareth?

Nu era sigură că avea dreptul să-l invite, dar nu-i veni nimic altceva în minte pentru a detensiona atmosfera. În sfârșit, individul păru mulțumit.

– Sigur că da. A fost extenuant să-mi găsesc mica fugară. Spune-mi că te întorci cu mine, Emma, și atunci voi putea savura prânzul.

– Se va întoarce, fără îndoială, când portretul va fi gata. Nu mai durează mult, după care va fi a ta. Și-acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să plec.

Cum ieși Jake, Garreth, cu chipul radios, făcu un pas spre Emma, cu intenția s-o ia în brațe, dar ea se feri cu o mișcare rapidă.

– Doar am mai discutat despre asta! sublinie ea hotărât.

Nu trebuia sub nicio formă s-o atingă. Brusc, îl vedea așa cum era cu adevărat și era convinsă că dacă ar fi atins-o, ar fi avut o izbucnire violentă față de el, dar de data aceasta nu de spaimă, ci de furie.

– Nu pot fără tine, Emma. Sunt gata chiar să divorțez.

– Nu pentru mine. Îmi pare rău că ai făcut acest drum, dar ți-am spus clar că nu vreau să te mai văd.

Fața lui se întunecă de mânie și-i aruncă o privire de parcă era gata s-o sfâșie.

– Se vede că ți-ai găsit un alt plătitor de prânzuri, spuse el printre dinți. Mă surprinde faptul că aerul tău ingenuu a avut priză tocmai la Garrani, cu o asemenea reputație de bărbat versat. Nu știam că dorești experiență, căci te-aș fi satisfăcut pe deplin. Cu toate că... poate nu în măsura în care o face Garrani. În afară de soție, n-au fost multe femei în viața mea, pe când el nu ratează nicio femeie care-i place. Presupun că ai descoperit acest lucru... Nu arăți chiar atât de consternată.

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

– Poate ar trebui s-o fac. Presupun că e dornic să se întoarcă, iar tu să-ți reiei poziția întinsă pe canapea.

Ieși trântind ușa, iar Emma se prăbuși pe un scaun. Ar fi putut fi chiar amuzant, dacă nu i-ar fi fost atât de rușine. Tocmai ei să i se-ntâmple așa ceva! Gareth credea că trăiește cu Jake, iar acesta... era foarte clar ce credea și el.

Mâncă singură, apoi încercă să citească. Jake nu venise la prânz și nu se-ntorsese nici când se făcu ora de plecare a doamnei Teal. De altfel, îi venea foarte greu după cele întâmplate, să mai discute cu Jake. Va pleca imediat ce-i va veni mașina de la reparat. Deodată, își aminti de portret și se simți vinovată. Nu, nu-l putea dezamăgi, cu toate că era foarte probabil ca acum să nu mai vrea să-l termine.

Când auzi mașina lui cu puțin înainte să se întunece, se încordă,

dar se forță să vorbească.

– Credeam că rămâi să iei cina în oraș.

– Aș fi rămas, dar m-am gândit că există posibilitatea vagă să fii singură.

– De ce n-as fi fost singură? Știi că doamna Teal pleacă înainte de lăsarea întunericului.

Emma ridică o privire nefericită spre el, dar el o evită, cu o grimasă disprețuitoare.

– Nu la doamna Teal mă gândeam, ci la posibilitatea de a-l fi invitat pe domnul Forbes să rămână peste noapte.

– Ca și cum aș fi putut face așa ceva! În primul rând, nu e casa mea, iar în al doilea...

– În al doilea rând, nu aveați suficientă intimitate cu mine aici.

– Este ... pur și simplu o cunoștință.

– Serios? Emma, draga mea... Presupun că v-ați cunoscut foarte bine.

– Da, l-am cunoscut bine, sau cel puțin așa credeam, dar n-am fost... Dacă tu crezi...

– Nu e nevoie să cred! Îmi e foarte clar când văd un bărbat privindu-te cum o făcea el. Ei bine, cel puțin s-a elucidat un mister: acum știu de ce ai fugit. Ce s-a întâmplat? O ceartă între iubiți?

– Nu am iubiți, încă n-ai înțeles? Doar sunt o ciudățenie, așa cum ai spus. Ai observat de la bun început. Relația mea cu Gareth nu te privește.

– Așa e. încuviință el, dar se părea că nu se putea abține. Ai putea să-i fii fiică.

– Poate de aceea am crezut că totul va fi în regulă... Poate de aceea am crezut că...

Tăcu, privind lung focul din cămin. O durea să se certe cu Jake, să-l audă condamnând-o atât de aspru. Tot atât de mult o duruse și

când Gareth spusese că Jake avusese o mulțime de femei. Bineînțeles că avusese, la ce se așteptase?

– Cât mai durează portretul? Voi pleca imediat ce-l termini.

– Este aproape terminat. De fapt, l-aș putea termina și din memorie.

– În cazul acesta, voi pleca imediat ce mașina e gata.

– Cum dorești. Departe de mine să stric planurile pe care le-ai făcut cu Forbes.

– N-am făcut niciun plan, abia șopti ea. Sunt exact ca la început.

Chiar dacă tristețea din glasul ei ajunse până la el, hotărî s-o ignore, în continuare enervat.

– Cum să nu... După ce a făcut atâta drum să te găsească... micuța lui fugară.

– Degeaba; e căsătorit.

Sătulă de atacurile sale pline de dispreț, se întoarse spre el, ea însăși plină de furie.

– Acum, știi totul. Lasă-mă în pace!

Jake o privi câteva clipe, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Nu știu totul. Nu știu nimic! comentă el peste umăr, înainte de a ieși.

A doua zi reluară lucrul, el tăcut, iar ea urmărindu-i fiecare mișcare, ca de obicei.

Jake continuă să lucreze și după plecarea doamnei Teal, deși întunericul începea să se lase în atelier. Era o atmosferă încărcată de enervarea lui mocnită și de starea ei de continuă alertă. Nu-și vorbiseră toată ziua și dacă noaptea trecută Emma fusese prea rănită pentru a mai plânge, acum se simțea sufocată de lacrimi.

În cele din urmă, Jake privi spre fereastră și puse jos pensula.

– Nu mai e lumină bună, dar oricum, nu mai contează. Am terminat. De acum, ești liberă.

Cuvintele lui sunaseră ca un verdict definitiv, impersonal și rece, și Emma simți cum în ea răceala unui bulgăre de gheață.

– Acum, pot să văd?

Abia îndrăznise să întrebe, deși era normal.

– Nu!

Ostilitatea tonului o făcu să tresară. Ochii i se umplură de lacrimi și începu să-și încheie cu degete tremurânde nasturii rochiei.

– De ce graba asta? comentă el, cu un zâmbet ironic, venind lângă ea. Arăți decent și nu mă aștept să arăți altfel decât orice femeie. După ce ai văzut-o pe una dezbrăcată, e ca și cum le-ai fi văzut pe toate. Toți sânii sunt cam la fel.

Degeaba încercă Emma să-și stăpânească lacrimile; acestea năvăliră cu toată durerea ei. Știa s-o rănească atât de cumplit!

Cu o înjurătură înăbușită, Jake se aplecă și începu s-o ajute, căci ea renunțase să mai încerce să ducă la bun sfârșit încheierea nasturilor, atât de tare îi tremurau mâinile.

– Nu mai fi atât de înnebunită! În definitiv, ești ca oricare altă femeie.

Brusc, degetele rămaseră nemiscate pe nasturi, scoțând un geamăt înăbușit.

– La naiba, ce spun?

Îi prinse talia și-și lipi fața de pieptul ei.

– Emma! Lasă-mă să te ating, lasă-mă să te simt... Nu-ți voi face niciun rău, jur.

Nu mai putu să aștepte răspunsul ei și luându-i obrajii în palme, îi acoperi buzele cu un sărut disperat.

– Nu plânge... nu mai plânge, Emma.

Se ridică și, luând-o în brațe, merse cu ea în salon, unde o așeză pe canapea, lângă foc. Emma încă plângea, sub povara cuvintelor lui jignitoare.

– N-am vrut să spun așa ceva, încercă el s-o aline, ținând-o strâns la piept și mângâindu-i fața. Mă aduci în asemenea stare, încât devin irațional, nu mai pot să gândesc limpede. Veau să te țin în brațe, să te ating, să te privesc. Trebuie să te văd în fiecare zi, am nevoie vitală de tine și dacă mă apropii de tine, știu bine că te aduc în pragul isteriei. Nici măcar nu-ți dai seama ce-mi faci, nu-i așa? Nu ești ca nimeni alta, Emma.

Buzele lui coborâră pe gâtul ei, apoi, cum ea nu dădu semne de opunere, Jake își strecură mâna prin rochie, iar degetele lui urmară conturul delicat al sânilor. Se opri când îi simți tresărirea, dar de data aceasta nu era teamă pe figura ei, ci expresia unui extaz trăit cu toată ființa. Apoi, ținând-o strâns în brațe, continuă, până când buzele ei, lipite de ale lui, îi aduseră confirmarea că tot ce trăia el reverbera cu aceeași intensitate în ea.

– Știu că și tu mă dorești, Emma. Ce crezi că simt când te pictez și văd ochii tăi albaștri privindu-mă? Câteodată simt că înnebunesc și am impresia că aștepți să vin la tine, să facem dragoste. Oh, Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla dacă aș face-o!

Emma îi atinse timid fața, în timp ce privirea lui trăda un chin ajuns la limita rezistenței.

– Crezi că ai găsit un supererou în stare să te privească fără să-și dorească nebunește să te atingă?

Cu degete fremătânde, Jake îi deschise nasturii rochiei, iar buzele lui începură să guste, să mângâie, să sărute cu înfrigurare pielea catifelată.

Înfrigurarea lui declanșă probabil primul ei val de spaimă. Emma încercă să se stăpânească; îl dorea atât de mult, ar fi dat orice ca acele clipe să nu se sfârșească niciodată, dar nu reușea să învingă reflexul care funcționa de ani de zile. Deodată, groaza înlocui realitatea cu obișnuitele imagini de coșmar; Jake dispăru, moliciunii îngăduitoare a

corpului îi luă locul crisparea mâinile ei începură automat să respingă, iar ochii i se umplură de groază.

– Emma! Emma! Emma, sunt eu, ești în siguranță!

O scutură, apoi îi cuprinse fața cu palmele, forțând-o să-l privească în ochi.

Imaginile de coșmar se estompară, iar ea se prăbuși la pieptul lui, izbucnind în hohote de plâns, dorindu-l îngrozitor de mult, dar conștientă că nu-l va putea avea niciodată.

Jake îi închise rochia, îi șterse lacrimile și-o privi lung.

– Povestește-mi. Povestește-mi, Emma. De data aceasta, trebuie.

– Mama... începu ea cu greu, șoptit, dar părând apoi să nu mai poată controla șuvoiul de cuvinte ce nu îndrăzniseră atâta vreme să iasă din coșmarul care le ținea prizoniere. Tata era preot la St. Jude când a murit, dar nu am locuit mereu acolo. Înainte, când eram foarte mică, locuiam într-o casă parohială mare. Mi-o amintesc încă, și atunci când n-aș vrea. Atât casa cât și biserica erau la distanță mare de sat, iar casa era înconjurată de grădini cu garduri vii înalte de tisă. Aveam cam șapte ani... Parohia tatei era uriașă. Avea o mașină mică neagră și circula cu ea pentru a merge la enoriași. Era... mult mai în vârstă decât mama, avea spre cincizeci de ani, așadar nu mai aveam frați sau surori și eram mult timp singură. Vorbeam mult cu mine însămi.

– Și eu, o întrerupse Jake cu blândețe. Este ceva obișnuit la copii. Continuă, Emma, povestește-mi.

– Era un dulap sub scări. Obișnuiam să mă joc de multe ori acolo, cu toți prietenii mei imaginari și cu toate jucăriile. Dacă lăsam puțin ușa întredeschisă, aveam suficientă lumină. Tata mai ținea slujbe și la o altă biserică, din două în două duminici și mergeam și noi cu el. S-a întâmplat odată să am pojar, așa că am rămas acasă cu mama. Eu mă jucam sub scară, iar ea făcea baie.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, dar continuă cu voce

gâtuită.

– Am auzit un zgomot și mi s-a făcut frică. Baia era departe, așa că am rămas nemișcată, uitându-mă prin crăpătura ușii. Erau doi bărbați. Mergeau din cameră în cameră, luau lucruri de-ale noastre și le puneau într-o sacoșă. M-am gândit că erau nebuni, apoi mi-am dat seama că-și închipuiau că nu e nimeni acasă.

Tăcu, iar Jake o trase spre el.

– Au urcat pe scări cu sacoșa. Am văzut că mai aveau și altele și-am știut că veniseră să ia cât pot de mult. Ar fi trebuit să țip, s-o avertizez pe mama, dar eram prea speriată. Am sperat că n-o vor observa, cum nu mă observaseră nici pe mine. Dar... n-a fost așa... au văzut-o. I-am auzit râzând... un râs înfricoșător... apoi nimic. Mama n-a scos niciun sunet; știu acum că a procedat așa ca să dea impresia că e singură în casă, rugându-se probabil să nu fac nicio mișcare. După... după ce au plecat, m-am dus sus. Zăcea pe podeaua dormitorului. Reușise... reușise să se acopere cu un cearșaf și n-am știut ce se întâmplase. Am aflat abia mai târziu, de la alți oameni... apoi copiii la școală au auzit și comentau...

Jake o strângea atât de tare la pieptul lui încât aproape o durea, și-i mângâia părul. Era pentru prima oară când povestea toate acestea cuiva și trebuia să termine ce avea de spus.

– Ne-am mutat aproape imediat, dar ea nu și-a mai revenit niciodată. Era palidă și foarte tăcută și într-o zi a plecat și nu s-a mai întors. Abia când am devenit adolescentă, tata mi-a spus că fusese găsită moartă. Apoi, tata a pus lacăte la toate ușile din casă și a continuat să mă ducă la școală și să mă aducă acasă, chiar când eram la liceu. Era îngrozit să nu mi se întâmple și mie ceva. N-am avut ocazia să cunosc pe nimeni din afară decât după ce am început cursurile la spital.

Jake o legăna ușor, dar ea nu se putea opri din plâns.

– A fost vina mea, Jake. Ar fi trebuit să țip, să alerg, s-o avertizez.

– Ssst... Unde să alerge o fetiță, când erați atât de departe de sat? Te-a apărat pe tine, așa fac toate mamele; iar tu erai prea speriată ca să faci vreo mișcare, așa sunt fetițele. Îl înțeleg pe tatăl tău, dar cu obsesia lui de-a încuia totul ca să te știe în siguranță, cred că ți-a accentuat și mai mult trauma. Nu-i de mirare că te comporți așa. Trebuie să te detașezi de toate acestea, Emma, și de sentimentul de vinovăție și de spaimă. Sigur, în lumea asta dură, puțină prudență este absolut normală, dar la tine nu funcționează așa... Pleci singură într-o regiune mlăștinoasă învăluită în ceață, mă lași aproape să fac dragoste cu tine...

– Nu... nu mă tem de tine, spuse ea repede, cu vocea înecată de plâns, dar el clătină ușor din cap, neîncrezător.

– Chiar și așa, e firesc să...

O ținu strâns câteva minute, apoi, ca și când n-ar mai fi suportat nefericirea ce i se citea pe chip, Jake se ridică.

– Îți aduc puțin ceai, apoi mergi să te culci. Mâine dimineață, totul va fi mai bine.

Încă mai tremura când o conduse în dormitor. Jake abia ieșise din cameră, când ea îl strigă.

– Ce este?

– Rămâi cu mine, Jake. Nu vreau să fiu singură.

– Bine.

Stinse lumina și se așeză pe pat, deasupra plăpumii, cu bratul în jurul ei. Imediat Emma se liniști și, în câteva secunde, își simți pleoapele grele de somn.

– Jake, stai bine?

– Mă descurc. Nu-ți face griji pentru mine.

Emma adormi aproape instantaneu.

Când se trezi dimineață, nu mai era lângă ea. Faptul că-i povestise fusese ca un act de exorcizare a fricii, deși o umbră a vechilor spaime

continua să rămână în sufletul ei. Chiar și acum, după o noapte de odihnă, simțea în fiecare clipă amenințarea lacrimilor. Și apoi, se simțea oarecum vinovată că-l împovărase și pe el cu nefericirea ei.

Jake nu veni la micul dejun și doamna Teal îi spuse că mâncase, înainte de venirea ei.

– Pare foarte ocupat în atelier, continuă ea. L-am auzit, de asemenea, făcând drumuri la și de la mașină.

Vestea o înspăimântă pe Emma mai mult decât orice altceva. Da, fusese foarte bun cu ea seara trecută, dar poate abuzase de bunăvoința lui. Abia îndrăznea să-i vorbească, dar trebuia totuși să afle ce se întâmpla, așa că intră în atelier.

– Bună!

Își ridică privirea spre ea, apoi continuă să lucreze. Era într-adevăr ocupat: își curăța pensulele și le împacheta. Șevaletul era deja strâns și prins în curele de piele.

– Ai dormit bine?

– Da. Asadar, e adevărat... ai terminat tabloul?

Jake se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Acum pot să-l văd?

– Nu.

O spusese nu pe un ton supărat, doar ferm, continuând să-și împacheteze lucrurile, în timp ce ea rămase pe loc, în picioare, deși simțea că-l incomodează.

– Nu mai faci și altele?

– Nu. Îmi fac bagajul. Plec mâine dimineață.

A fost ca o lovitură pentru ea, atât de puternică încât se prinse cu mâna de spătarul canapelei pe care el încă n-o pusese la locul ei. El nici măcar n-o privea, preocupat de ceea ce făcea.

– Ai... ai spus că ai împrumutat casa pe un an.

– Așa e, dar m-am hotărât totuși să plec.

Întreaga ei lume părea să se clatine, să-i fugă de sub picioare, lăsând în loc un imens pustiu.

– Mergi la Londra, la apartamentul tău?

– Trec pe acolo să-mi iau câteva lucruri, dar nu rămân mult în Anglia. Nu mă atrage; de fapt, nu m-a atras niciodată. Merg uneori la Londra, sau la New York, dar în majoritatea timpului locuiesc în Italia. Acolo merg. Probabil voi lua avionul mâine dimineață, sau poimâine.

Emma nu mai putea să asculte. Se întoarse și plecă, profitând că mai era în stare să se miște. Era atât de șocată, încât nu putea nici să plângă. Urcă la ea în cameră, își luă jacheta și fularul, apoi ieși fără să apună un cuvânt și începu să meargă în neștire. Nici măcar nu putea să gândească. Nimic nu putea alina nefericirea care o coplesea.

Se întoarse într-un târziu, dar nu mâncă. Se cuibări pe canapeaua din living, pustiită, cu ochii ațintiți spre focul din cămin. Încercă să citească, dar cuvintele își pierdură orice sens. Un singur gând dureros îi ocupa mintea: Jake avea să plece și nu-l va mai vedea niciodată.

Cu mare greutate, căci nu se simțea în stare să facă nimic, pregăti cina, iar Jake mâncă în tăcere. Abia când veni să-și bea cafeaua în living, îi vorbi.

– Vei rămâne aici după plecarea mea? Dacă rămâi, va trebui să aranjezi cumva noaptea. Poate doamna și domnul Teal vor putea să se mute aici o vreme? Ai vrea s-o întreb?

– Pot s-o întreb eu.

Făcea toate aceste aranjamente atât de calm... Probabil îi era milă de ea, din moment ce era atât de preocupat s-o lase în conditii de oarecare siguranță.

– Jake, pot veni cu tine?

Ridicase spre el ochii, în care se aprinsese lumina unei speranțe nebunești, iar el îi susținu hotărât privirea.

– Te doresc. Dacă vii cu mine, vei trăi cu mine, nu va fi vorba doar

de a locui amândoi sub același acoperiș. Orice alt aranjament este imposibil, mă cunosc bine.

Stătea în fotoliul din fața ei, privind-o cum își închide si deschide pumnii, ca și cum i-ar fi fost greu să respire, incapabilă să ascundă zbuciumul dinăuntrul ei, deși simțea nevoia să fugă și să se-ascundă undeva, departe de el.

Recunoscuse deja că-l iubea și că fără el viața ei ar fi un pustiu insuportabil. Acum, el îi oferea șansa de a fi cu el, dar știa că lucrul acesta nu i-ar fi posibil. Contactul fizic ar fi paralizat-o de spaimă, așa cum pățise și noaptea trecută.

– Nu pot. Știi că nu pot, Jake.

Emma întoarse capul, iar el se ridică încet, fără vreun semn că refuzul ei l-ar fi înfuriat sau dezamăgit.

– Bine. Era răspunsul la care mă asteptam.

După care se îndreptă spre ușă, iar ea se simți strivită de același val de groază ca atunci când aflase de plecarea lui.

– Jake!

– Nu-ți face griji. Nu e mare lucru, Emma. Nu ești prima și nu vei fi nici ultima. Fă cumva să nu stai singură aici, asta e tot. Nici lui Eric nu i-ar plăcea așa ceva.

Ieși, iar ea rămase privind lung în urma lui. Nu era prima și nici ultima. Cuvintele lui o dureau atât de mult, încât nu era capabilă să facă nicio mișcare. Jake nici măcar nu se va mai gândi la ea, își va trăi viața cum a făcut-o întotdeauna. Revăzu scena din Londra: artistii, familiaritatea lui cu toate femeile... Acolo fusese cu totul altul, nici pe departe taciturnul morocănos pe care-l știa. Râsese, dansase, ochii lui priveau cu interes femeile care, la rândul lor, erau dornice să vină la el.

Și ea se lăsase în brațele lui. După ea, vor urma altele, cum spusese el. Se duse încet la ea în cameră. Nu o surprinse deloc faptul că în camera lui, lumina era deja stinsă. Trebuia să fie odihnit în vederea

călătoriei care avea să-l scoată definitiv din viața ei.

Emma adormi abia într-un târziu, extenuată, dar chinuită de visuri întunecate. Întotdeauna somnul ei fusese bântuit de visuri sumbre, dar acum vechile temeri păliseră în fața spaimei de singurătate, singurătatea fără Jake.

Capitolul 8

Emma se trezi devreme și coborî în liniște în bucătărie. Își făcu un ceai și se așeză la masă, așteptând să-l vadă pentru ultima oară pe necunoscutul înalt, brunet, care-i schimbase viața. Jake apăru când ea nu bănuia că era trezit. Și el, la rândul lui, se arătă mirat s-o găsească acolo.

– Ce devreme te-ai trezit! Mai e ceai?

– Fac altul acum. Cred că acesta s-a răcit.

Jake se încruntă puțin, înțelegând, dincolo de cuvintele ei, că era deja de mult timp acolo, dar făcu doar un semn ușor de încuviințare din cap și ieși.

Ceaiul era gata, dar Emma nu reuși să-i rostească numele, ca să-l cheme. Îl auzea mișcându-se repede de colo-colo, deschizând portiera mașinii, apoi trântind-o. În curând avea să urce în mașină, să închidă portiera și să dispară pentru totdeauna din viața ei.

Era atât de încordată, încât i se păru la un moment dat că aude deja motorul mașinii. Intră în panică și se simți cuprinsă de un frig cumplit. Gândul de a nu-l mai vedea niciodatăera de nesuportat. Ieși aproape alergând, fără să ia în seamă durerea din picior.

Jake tocmai intrase pe ușa din spate și se îndrepta spre scări, dar se

opri nedumerit, văzând-o venind în fugă spre el. Se opri și ea, rezemându-se de balustradă, abia respirând, de parcă ar fi urcat un deal în fugă.

– Credeam că ai plecat!

– Plec.

O privi fix, iar buzele ei dădură glas, automat gândului ce-i ocupa nu numai mintea, ci întreaga ființă.

– Ia-mă cu tine, Jake! Vreau să fiu cu tine. Te rog, nu mă lăsa.

Avea chipul palid, ochii enormi, iar el veni încet spre ea, privind-o ca și cum ar fi vrut să-i citească sufletul și cuprinzând-o strâns cu brațul.

– Vreau să te iau, dar dacă vii, vei face dragoste cu mine. Plec pentru că nu mai pot continua doar să te privesc. Știi ce înseamnă să vii și să trăiești cu mine?

– Da.

O privi lung, apoi, încordat, o strânse și mai tare la pieptul lui.

– Din clipa când plecăm de aici, nu te mai poți răzgândi. Te voi lua oricum cu mine, pentru că nu sunt în stare să te las.

Apoi, sărutul lui hotărât, posesiv și atât de lung încât o lăsă fără respirație, nu-i mai lăsă nicio îndoială asupra faptului că o dorea tot atât de mult cât îl dorea și ea.

– Du-te și fă-ți bagajul. Eu sunt gata. Mă duc să pregătesc ceva de mâncare, apoi plecăm imediat ce vine doamna Teal.

– Ce-i vei spune?

– Ești hotărâtă să vii cu mine, în ciuda temerilor tale?

– Da.

Dacă rămânea, n-ar mai fi fost capabilă de nimic, căci nimic n-ar mai fi avut sens fără Jake.

– Atunci, lasă totul în seama mea.

Nici când era în avion, lângă Jake, senzația de irealitate n-o părăsise complet. Părea să fi intrat într-o cu totul altă lume. În casa unchiului ei,

mai era oarecum legată de trecut și regulile casei din Dortmoor păreau să-și fi pus amprenta și asupra lui Jake.

Acum, nici el nu mai era același. Părea să se fi schimbat din clipa în care se îmbarcaseră. Era un avion italian, iar membrii echipajului de bord îl cunoșteau, după cum îi zâmbeau și-l salutau în italiană, în timp ce, la rândul lui, Jake le răspundea și discuta dezinvolt cu ei. Emma își dădea seama că bărbatul pe care credea că-l cunoaște nu era decât o fațetă a lui Jake Garrani și, privindu-l cum stătea lângă ea sigur de sine, ironic și ușor disprețuitor, se gândea că, de fapt, își încredințase viața în mâinile unui necunoscut.

– Stai bine?

Ochii lui negri, pătrunzători, se îndreptară asupra ei, iar ea încuviință ușor din cap, apoi privi spre fereastră, dar el, prinzându-i ușor obrazul, o întoarse din nou cu fața spre el.

– Ți-e frică?

– Puțin ... E prima oară când merg cu avionul.

Un zâmbet discret îi jucă pe buze și-și strecură mâna pe sub gulerul bluzei ei de mătase.

– Nu despre acea teamă vorbeam, știi bine.

O trase ușor spre el, astfel încât Emma să nu-i mai poată evita privirea, apoi, ca și cum ar fi fost conștient de valul de plăcere interzisă ce începea să pună stăpânire pe ea, îi acoperi buzele cu un sărut lung, insistent, cu un simț al proprietății deja asumat asupra ei.

Îi întrerupse apariția stewardesei.

– Doriți ceva de băut, signor Garrani? întrebă aceasta, privindu-l admirativ.

Tot cu admirație o privi și el, răspunzându-i cu un zâmbet.

– Grazie.

Se servi de pe măsuța cu rotile și-i dădu Emmei un pahar. Era coniac și, în mod normal, Emma nici n-ar fi putut să-l guste, dar acum

îl bău cu un fel de hotărâre disperată, sperând poate să anihileze valul de gelozie ce amenința din nou s-o ia cu asalt. Nu-l va avea niciodată pe Jake numai al ei, niciodată... Chiar dacă ar reuși să...

Jake o cuprinse cu brațul și o trase strâns lângă el, șoptindu-i ceva în italiană.

– Ce-nseamnă?

Era ciudat cum, cu o singură atingere, era în stare să-i alunge toate îndoielile.

– Înseamnă că ești transparentă ca un copil, ușor de citit ca o carte deschisă. La Florența, te voi învăța să trăiesti, spuse el, pecetluindu-și promisiunea cu un sărut.

Era prima oară când menționa unde mergeau, de altfel ea îl urmase fără să întrebe nimic.

– La Florența mergem?

– Locuiesc si lucrez acolo. De fapt, acolo e cu adevărat casa mea si singurul loc căruia îi sunt credincios. Zborul nu durează mult, apoi vei vedea unde vei locui.

– Și... dacă nu-mi place?

– Dacă nu-ți place, te duc la New York. Oriunde... Singurul lucru pe care nu-l poți face este să fugi. M-ai implorat să te iau cu mine, esti aici și nu te las să pleci.

Era ciudat; se simțea prinsă ca într-o capcană, dar era o senzație de permanență și de apartenență.

Era atâta lume în aeroport, încât Emma se simți alarmată, de data aceasta adăugându-se teama că se putea rătăci pentru totdeauna de Jake. Acesta, în schimb, era foarte calm. Imediat apărură doi hamali, iar ei se îndreptară spre o mașină la volanul căreia îi aștepta un italian cu un zâmbet larg pe buze. Coborî imediat din mașină în întâmpinarea lor, luă în primire bagajele, dădu bacșiș hamalilor și urcă din nou la volan, în timp ce Jake și Emma se instalară pe bancheta din spate.

Cum porniră, Jake se aplecă spre scaunul din față și începu să discute cu șoferul în italiană. La scurt timp după ce intrară în oraș, soferul se încadră în traficul haotic în care părea că nimeni nu respectă nicio regulă. Emma privi puțin pe fereastră, îngrozită, apoi nu mai suportă și, rezemându-se de spătarul banchetei, închise ochii, lăsându-se în voia sorții.

– Emma? Te simți bine? întrebă Jake, observând-o imediat.

Ea deschise ochii, alungându-i îngrijorarea cu un zâmbet.

– Nu. Te rog doar să nu-mi spui când ne ciocnim, pentru că prefer să nu știu.

Jake râse și o luă de mână.

– Doar nu e mai rău decât la Londra.

– Pesemne glumești! Oricum, la Londra sunt niște reguli pe care șoferii le respectă cât de cât.

Jake îi traduse șoferului care oricum părea să fi înțeles, în mare parte, după cum zâmbea.

– Veți ajunge cu bine, signorina.

Emma primi promisiunea lui cu oarecare rezervă, căci parcă mergeau pe două roți, dar, la sugestia lui Jake, își concentră atenția doar asupra frumuseții peisajului. Se întunecase deja și străzile nu mai erau atât de aglomerate. Parcurseră bulevarde late mărginite de copaci, apoi traversară un pod peste fluviul Arno, după cum îi spuse Jake că se numea, după care intrară pe o străduță îngustă și când mașina încetini, Emma își dădu seama, după freamătul inimii, că ajunseră la destinație.

Casa era o surpriză totală. Dincolo de zidurile înalte, ca de fortăreață, după ce șoferul deschise o poartă masivă și intrară în curtea luminată de vechi felinare, Emma văzu că de fapt zidurile dinspre stradă alcătuiau partea din spate a casei, o casă înaltă, de o frumusețe stranie.

– Locuiești aici?

– Si, signorina. Te așteptai la o casă de mahala?

– Nu știam la ce să mă aștept. Aici e și atelierul?

– Da. E mare, bine utilat și se-află la etajul superior, e un loc privat.

Fusese parcă o notă de ironie în cuvintele lui, ca și cum locul acela îi va fi total inaccesibil.

Apoi, apăru o femeie măruntă, îmbrăcată în negru, venind atât de agitată spre ei, încât Emma avu pentru o clipă impresia că vrea să-i atace, iar Jake se întoarse imediat spre ea și, cuprinzând-o într-o îmbrățișare caldă, o sărută pe obraji. Femeia era în vârstă, cu obrajii brăzdați de riduri, dar cu ochii negri plini de viață.

– Ea este Antonia, i-o prezentă Jake Emmei. Are grijă de mine cum a avut grijă și de părinții mei. Signorina Shaw, se adresă el apoi Antoniei, răspunzând astfel privirii ei curioase.

– Bella!

Aruncă o privire malițioasă spre Jake și începu să-i spună repede ceva ce păru să-l amuze pe acesta, dar nu-i traduse Emmei și, înainte ca situația să devină prea stânjenitoare, intrară în casă, într-un vestibul cu marmură pe jos, ceea ce pentru Emma era aproape incredibil. Tot din marmură erau și scările care duceau la etaj, mărginite de balustrade strălucitoare.

– Aceasta este marmură?

– Da. Este o casă veche, datând probabil din secolul al șaisprezecelea. Am locuit aici de când mă știu. Când au fost construite casele acestea, se obișnuia să se folosească marmura. Scările sunt așa până la primul etaj, după care sunt din lemn.

– E mult până sus... șopti Emma, deopotrivă obosită și tulburată.

Jake râse ușor și, apăsând un buton, făcu să coboare încet, spre uluirea Emmei, un lift auriu, o operă de artă în sine.

– Locuia cu noi aici și bunica, explică Jake. Mi-o amintesc... Era foarte în vârstă și nu putea să urce scările. Tata, un om foarte inventiv,

a proiectat mașinăria asta și a comandat construcția ei. E tipic florentinilor să realizeze imposibilul. Un lift obișnuit era exclus, ar fi fost prea urât, iar tata disprețuia urâtul.

– Este ca o colivie de aur!

– Exact! încuviință Jake, râzând. Bunica semăna cu o pasăre mică neagră, la fel ca Antonia. Mi-o amintesc încă urcând în mașinăria asta și privindu-mă cu ochi mustrători. Să te vedem acum pe tine.

O împinse repede în lift, apoi se retrase, privind-o cum stă nemișcată, aproape paralizată de frică, în timp ce urca încet. Apoi, Emma se prinse cu mâinile de bare și, începând să guste plăcerea pe care o oferea acel dispozitiv inedit râzând cu poftă. Dispăru din raza lui vizuală înainte de-a roși de reacția ei copilărească și, când liftul se opri, pașii lui se auzeau deja pe scări.

– Hei, cum a fost?

Ochii lui străluceau de plăcere, la fel ca ai ei.

– Ah, Jake, este atât de frumos! Dar... parcă spuneai că ai fost sărac.

– Este adevărat; îngrozitor de sărac.

– Bine, dar casa aceasta...

– N-am spus că familia mea era săracă. Tata era meșter bijutier. Mi se pregătise o viață ușoară, fără griji, dar eu am vrut să pictez, iar el mi-a recunoscut talentul. Am fost instruit aici, apoi am vrut să merg la Londra. Mi-a luat carnetul de cec, mi-a cumpărat bilet, mi-a dat o sumă rezonabilă de bani, după care mi-a spus să plec și să învăț să sufăr.

– Câți ani aveai?

– Eram mult mai tânăr decât tine. Mama a plâns și l-a implorat, dar tata a avut dreptate. Când ești nevoit să trăiești la limită, începi să înveți să privești cu adevărat oamenii, să vezi dincolo de aparențe. Fiecare chip spune o poveste fascinantă și fără această capacitate de pătrundere, nu poți fi un bun artist.

Emma îl privi fascinată, cu un fel de adorație. Se întreba, totuși, ce

văzuse el pe chipul ei. Era atât de evident ce simțea pentru el, sau era o simplă dorință fizică din partea lui? Încă nu putea crede că era adevărat; ea – atât de comună și ștearsă, iar el – un uriaș în domeniul lui.

– Expresia de pe chipul tău poate e benefică pentru egoul meu, șopti el zâmbind, dar cu siguranță nu și pentru stăpânirea de sine.

Înainte ca ea să poată hotărî dacă în tonul lui era plăcere sau nu, Jake o luă de braț și o conduse într-un dormitor cu o imensă ușă dublă. Deși foarte simplu aranjată, încăperea avea un aer de eleganță și de lux.

Inima începu să-i bată cu putere. Oare aici avea să se întâmple? Chiar atunci? Merse la fereastra ce dădea spre curtea interioară, evitându-i privirea.

– Tu ai pictat aceste tablouri?

– Doar unul. Celelalte au fost lucrate de prieteni. În Florența, aproape în orice om e un pictor, un olar, sau un bijutier.

Categoric, Jake își dădea seama de teama ei, dar nu făcu nicio remarcă.

– Aici voi dormi eu?

– Da. Enrico îți va aduce imediat bagajele. Aceasta e camera mea. Am dormit aici de când eram mic, apoi, pe parcurs, i-am adus îmbunătățiri. Vei dormi aici.

Emma avu senzația că i se oprește respirația. Va putea să facă față? Avea să-l enerveze din nou cu isteria ei? Ochii ei plini de îngrijorare îi căutară cu disperare pe ai lui.

– Vino aici, Emma.

Întinse mâinile când ea se apropie, și-i cuprinse talia.

– Privește-mă bine. Prostuțo, m-am purtat vreodată ca un sălbatic? A existat vreodată să nu fii în siguranță cu mine? Crezi că vreau să te văd țipând de frică în brațele mele? Când acest oraș și viața de aici vor sterge complet umbrele trecutului, atunci vei dormi aici, cu mine. Câtă

vreme mă privești cu teamă și tremuri la gândul unei nopți în brațele mele, vei fi absolut singură în această cameră, Emma.

Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna în brațele lui și să se bucure de minunea acelor clipe, dar el îi dădu drumul și ieși. Deodată, totul în jurul ei își pierdu farmecul, cum se întâmpla de fiecare dată când Jake pleca de lângă ea.

Timp de câteva zile, Jake o tratã ca pe un musafir. Era foarte plăcut și îndatoritor. Îi arăta orașul ziua, seara ieșeau la restaurant, făcea totul ca ea să se simtă bine. Dar dincolo de acea politețe rece, nimic. Parcă se purta cu mai multă căldură față de Antonia și de Enrico. Dispăruse și acea scurtă izbucnire de pasiune din avion, sau tandrețea din ziua sosirii. Ar fi preferat uneori furia, sau disprețul lui.

Uneori dispărea pur și simplu ore întregi, iar ea stătea în curte, sau în camera ei, copleșită de tristețe.

Ar fi putut pleca. Își retrăsese toate economiile înainte de a pleca din Londra, ceea ce demonstra lipsa ei de încredere în bărbați, inclusiv în Jake. Era sigură că dacă ar fi plecat, nici măcar nu l-ar fi interesat. Orice dorință ar fi avut pentru ea înainte, acum dispăruse. Poate i se părea diferită aici? Sau poate se schimbase aici, în mediul lui natal, sau doar ea îl privea diferit?

Într-o după-amiază, plecă de acasă și, cum nu locuiau departe de fluviu, merse într-acolo, oprindu-se la primul pod și privind. Enrico îi povestise despre Ponte Vecchio, renumit pentru magazinele de bijuterii, așa că, incomodată de aglomerația de turiști, dar hotărâtă să nu renunțe, își continuă drumul spre acesta, încercând să nu se mai gândească la recenta constatare că Jake nici măcar n-o mai dorea.

Cu atâtea bogății comasate într-un perimetru atât de mic, podul era o minunăție și Emma rămase să privească îndelung tot felul de obiecte lucrate cu măiestrie în aur. Doar înserarea o hotărî să se întoarcă acasă și abia atunci își dădu seama cât de departe mersese. Când ajunse pe

străduța îngustă cu casele care stăteau cu spatele la drum, se lăsase întunericul.

Porțile curții erau larg deschise, în casă toate luminile erau aprinse și când traversă curtea, Jake tocmai ieșea din casă și se îndrepta cu pași mari spre mașină. Era deja cu mâna pe portieră, când o observă. Emma nu-l văzuse niciodată atât de furios. De după ușă, Antonia și Enrico răsuflară ușurați, apoi se retraseră discret.

Veni spre ea și, fără să rostească un cuvânt, cu ochii scăpărând de mânie și buzele strânse într-o linie, o prinse de braț și o împinse spre ușă, apoi, pentru că era evident că nu putea ține pasul cu el, o luă în brațe și, urcând scările două câte două, nu se opri cu ea decât când ajunse în dormitor.

– Unde ai fost?

Avea chipul întunecat și-i vorbise încet, dar pe un ton amenințător.

– Am ieșit puțin să mă plimb, apoi m-am dus pe Ponte Vecchio să mă uit la bijuterii. N-am intenționat să întârzii atât de mult, dar nu mi-am dat seama c-m a trecut timpul.

– E un oraș mare, plin de turiști, de hoți, de răpitori, de violatori.

– Jake, mă sperii!

– Asta și vreau! De când te-am întâlnit, rătăcești sfidând orice prudență. Dacă mă apropii de tine, leșini, dar ți se pare perfect normal să hoinărești prin locuri prin care n-ai mai fost niciodată, printre străini, și să vii acasă după lăsarea întunericului. Pe viitor nu vei mai părăsi această casă fără mine și nu vei mai face niciun pas nesupravegheată de mine, sau de Enrico!

Emma îl privea lung, nevenindu-i să creadă. O ignorase zile întregi, iar acum voia să-i instituie un regim ca de detenție.

– Nu accept! Nu mă poți ține prizonieră!

Jake o prinse strâns de umeri.

– Atunci, pleacă! Întoarce-te în Anglia! Cere-mi să te îmbarc în

primul avion!

Categoric, așa ar fi trebuit să facă, dar chiar și așa, era mai bine să-l vadă furios împotriva ei, decât să nu-l mai vadă deloc; prefera până și degetele lui înfipte dureros în umerii ei, decât lipsa oricărui contact. Degeaba încerca să-și ascundă ochii plini de lacrimi, căci, ridicându-i fața spre el, Jake o cercetă îndeaproape, ca și cum ar fi vrut să citească el adevărul, dincolo de cuvintele ei.

– Ei bine? Te-ntorci?

Cu buzele strânse, închise ochii și scutură ușor din cap.

– Foarte bine, pentru că oricum nu te-aș lăsa. Vei rămâne cu mine și, într-o bună zi, vei face dragoste cu mine; până atunci, vei fi ținută în siguranță.

Deodată, o trase la pieptul lui, aproape sufocând-o, într-o îmbrățișare pătimașă.

– Credeam că n-ai să mai știi să te-ntorci... Credeam că...

Tonul lui disperat o făcu să ridice privirea și Jake îi acoperi buzele cu un sărut posesiv, aproape brutal și când, după minute lungi, îi dădu drumul și se-ntoarse să plece, Emma aproape își pierdu echilibrul, trebuind să se rezeme de perete ca să nu cadă.

– Și dacă... dacă aș vrea cu adevărat să plec...?

Jake era pe punctul să iasă, dar se întoarse, țintuind-o cu o privire întunecată.

– Ai luat decizia în momentul în care m-ai rugat să te iau cu mine. În avion, ți-am spus că te pot duce oriunde. Singurul lucru pe care nu-l poți face este să fugi. Ești cu mine și vei fi cu mine atâta timp cât voi dori.

Emma aproape se aștepta să-l audă încuind-o în cameră. Rămase mult timp în picioare, la fereastră; cuvintele lui Jake îi răsunau în minte, amestecându-i gândurile într-un vârtej de nestăvilit. Jake aproape își ieșise din minți de îngrijorare pentru ea, manifestându-se

cu o pasiune frizând violența; nu se apropia de ea, dar nici n-o lăsa să plece. Acceptase de bunăvoie această situație șiacum îi era imposibil să găsească o ieșire, cu sau fără permisiunea lui.

Incidentul păru totuși să aducă o schimbare în atitudinea lui Jake. În loc să mai plece atât de des, începu să lucreze. Prima oară când Emma își dădu seama de acest lucru, a fost când a auzit vocea unei femei: ieși din living și o văzu pe Antonia deschizând ușa unei tinere foarte frumoase. Se retrase puțin cât timp acestea discutară, dar nu avu puterea să se îndepărteze prea mult. Imediat apăru și Jake din atelier și o privi pe necunoscută în tăcere.

Aceasta nu dădea niciun semn de emoție sau de timiditate, arătându-se extrem de sigură pe farmecul său. Și într-adevăr, Emma trebuia să recunoască, fata era foarte atractivă: cu un păr lung negru, ondulat și rebel, o față foarte expresivă, buze roșii. Se rotea ușor, iar Jake o privea cu interes, apreciativ.

Se gândi la zilele în care și ea îi pozase, la liniștea din atelier, la sărutul lui pentru a-i aduce pe figură expresia pe care vroia s-o redea în pictura lui. Sfâșiată de gelozie, asista cum Jake discuta în italiană cu frumoasa nou-venită, privirea lui parcă din ce în ce mai mulțumită. Îi spuse ceva încet și făcu semn spre scară, iar fata se îndreptă în direcția indicată, unduindu-se cu o grație seducătoare și, în clipa următoare, întorcându-se brusc, Jake o surprinse privindu-i. Ridică din sprânceană ironic, căci fără îndoială chipul ei trăda tot zbuciumul interior, iar Emma se retrase repede în living, dureros de constientă de contrastul pe care mersul ei inegal îl oferea.

Jake o urmă și se opri în prag, continuând s-o privească, dar ea îl ignoră, căci nu se simțea în stare să articuleze niciun cuvânt, abia stăpânindu-și o izbucnire de furie.

– Ei bine, în calitate de fost model, ce părere ai?

– Frumoasă, sexy și ieftină.

– Dar nu-i deloc ieftină. Onorariul ei este dintre cele mai mari.

Tonul lui provocator o făcu să uite de orice precauție.

– Presupun că tariful e mai mare pentru a poza nud.

– Depinde.

Simpla prezență a acelei tinere îi umplea deja mintea cu scene chinuitoare pentru a mai rezista și la insinuarea din cuvintele lui. Veni spre el furioasă, fără să-i mai pese de lipsa de grație a mersului ei, cu o agresivitate pe care nu o manifestase față de nimeni vreodată, cu atât mai puțin față de el.

– Vreau să merg acasă!

– N-ai nicio scăpare, șopti el calm și ironic, dominând-o cu statura lui înaltă și puternică.

– Nu mă poți speria, Jake. M-am plictisit de jocul acesta. Nu înțeleg de ce am venit. Urăsc casa asta, orașul, țara. Nu te cunosc deloc și, de fapt, te urăsc și pe tine. Vreau să merg acasă.

Râzând, Jake îi blocă brațul, zădărnicindu-i încercarea de a-l lovi și o ridică, ținând-o strâns lipită de el.

– Geloasă?

O coborî încet, plimbându-și seducător mâinile peste trupul ei crispat.

– Geloasă? o întrebă din nou și, fără să mai aștepte vreun răspuns, își răsuci degetele în părul ei și-i acoperi buzele cu un sărut. Vino la mine, și o dau afară imediat. Știi bine că te aștept în fiecare zi. Pe tine te doresc.

Îi șoptise aceste cuvinte depărtându-și doar ușor buzele de ale ei, dar ea, furioasă, deopotrivă frustrată și excitată, întoarse capul într-o parte, iar el îi dădu imediat drumul, ca și cum nu mai simțea nimic pentru ea.

– Ce-ar trebui să fac între timp? întrebă el sec, întorcându-se să iasă.

Cuvintele lui îi produseră o durere aproape fizică. Ieși în grădină,

hotărâtă să plece fără să se mai întoarcă, de data aceasta. Porțile erau încuiate.

Dacă Jake intenționase s-o tortureze, cu siguranță reușise.

În următoarele zile, tânăra venise chiar când ea era jos, astfel încât nu putuse să n-o vadă. Ședințele de pozat se prelungeau ore în șir, astfel încât prânzul li se ducea amândurora sus, în atelier. Când Emma urca, nu putea să nu-i audă discutând și râzând. Era un chin la care era supusă în fiecare zi, pe măsură ce tânăra aceea părea să devină tot mai familiară cu Jake.

După două săptămâni, ajunsese la limită. Coborî foarte devreme și-și luă micul dejun la ea în cameră, ca să nu mai fie nevoită, cel puțin, s-o vadă.

Oricum, abia se atinse de mâncare și merse din nou să-și facă duș, ca măcar zgomotul apei să acopere vocile lor la venirea tinerei, dar chiar când ieși din baie auzi glasul lui Jake, întâmpinându-și modelul în capul scării. Se duse la fereastră și-și acoperi urechile cu mâinile, incapabilă să mai asculte șuvoiul acela melodios de cuvinte schimbate cu atâta dezinvoltură între cei doi.

Capitolul 9

Cu palmele bine apăsate pe urechi, cu lacrimile curgându-i pe obraji, Emma nu-l auzi pe Jake când intră. Se simţi doar cuprinsă deodată de două braţe puternice, răsucită, după care Jake îi acoperi buzele întredeschise de mirare cu cel mai tandru sărut.

Era pentru prima oară când îi arăta o infinită tandreţe, cum nu dovedise nici chiar când se purtase cu atâta grijă şi îngrijorare faţă de ea. O sărutase cu pasiune, sau posesiv, sau chiar agresiv, dar niciodată aşa.

– Emma, Emma, prostuţă dulce...

– Du-te şi continuă ce faci în fiecare zi! spuse ea înverşunată, printre hohote de plâns.

Jake îi şterse lacrimile şi-i sărută obrajii încă uzi.

– Nu este aici, şi nici nu vine.

– Atunci, foloseşte-ţi imaginaţia.

– Tocmai asta mă ucide, imaginaţia.

O luă în braţe şi, ieşind cu ea din cameră, urcă în continuare cele câteva trepte care duceau spre atelierul său, înainte de a-i da timp să protesteze, dar când Emma îşi dădu seama că intenţionează să-i arate tabloul, începu să se zbată, căci gândul acesta îi era insuportabil.

– Nu, Jake, nu-mi face asta! Nu vreau să văd tabloul! Vreau să merg acasă, nu vreau să...

O lăsă jos din brațe și o împinse spre șevalet, țintuindu-i umerii, când încercă să se întoarcă, forțând-o să privească. Pictura lui transformase fata într-o țărancă italiancă veselă, fără nimic seducător, pe fundalul unui peisaj toscan, totul într-o notă tonică, plină de seninătate.

– E... e îmbrăcată... fu singurul lucru pe care Emma reuși să-l rostească.

– Și bine plătită pentru efort. Credeai că fac dragoste cu ea? Ți-ai putut imagina o clipă că aș avea o relație cu altcineva în timp ce tu ești la câțiva metri? Crezi că mă pot gândi la altcineva? Tabloul acesta e pentru tine; va sta în camera ta, ca să-l poți vedea mereu, sper să te învețe să ai încredere.

Emma își îngropă fața la umărul lui, mușcându-și buza, jenată de criza ei de gelozie.

– Jake...

– Să nu-mi spui că-ți pare rău. Vino aici, Emma, spuse el încet, ducând-o la o canapea. Arată-mi cât de rău îți pare. Arată-mi câtă încredere ai în mine.

– Nu știu cum.

– Ba știi. Stai aici și lasă-mă să te pictez. Lasă-mă să te pictez așa cum am dorit din clipa în care ai apărut din ceață în viața mea. Dă-ți jos halatul.

Emma își mută brusc privirea de la el.

– Nu știu dacă pot.

– Ei bine, e un pas înainte. În mod normal, ai fi spus că nu poți. Hai, încearcă.

Crispată, se așeză pe canapea, dar... atât. Începu el să-i desfacă nodul cordonului, cu mișcări repezi și sigure care aproape o

hipnotizară.

– Jake!

În glasul ei se simtea deja panica în momentul în care Jake începu să-i dezgolească umerii, dar el, înăbușindu-i teama cu un sărut, continuă să împingă ușor halatul în jos, apoi, lăsând-o doar pe jumătate dezbrăcată, fără să se uite la ea, merse la șevalet.

– Pozează exact ca înainte, spuse el pe un ton indiferent, normal. Ia exact poziția avută înainte și nu te gândi deloc la mine. Să știi că nici nu te văd când pictez; văd doar tabloul care va ieși – îl am deja în minte.

Cu mișcări lente, Emma se așeză, fixându-l cu o privire temătoare, dar el era ocupat să așeze o pânză nouă și să-și aranjeze pensulele și, treptat, mușchii i se destinseră, panica dispăru, astfel încât când el se uită spre ea, gata să înceapă să lucreze, ochii ei mari albaștri, îl priveau, ca în transă.

– Perfect, spuse el încet. Cine are nevoie de un alt model?

Din clipa când el începu să lucreze, Emma se liniști complet, pentru că redevenise, în ochii lui, asemenea unei vaze cu flori, unui ceainic, nimic altceva decât linie, formă și culoare. Începu să respire calm, degetele i se descleștară din faldurile halatului și, pe măsură ce trăsăturile de penel redau cu agilitate ceea ce ochiul lui capta surprinz ător de impersonal, linia buzelor ei se curbă într-un zâmbet ușor, la gândul că nici dacă ar scoate limba probabil el n-ar observa. Pentru o clipă, ochii lui îi întâlniră pe ai ei și un zâmbet oarecum neliniștit începu să joace și-n colțul buzelor lui.

– Ești frumoasă. Stai așa cum ești acum.

Nu era greu. Dacă el părea că nici nu o vedea ca persoană, ea, în schimb, îl urmărea atent: grația mișcărilor, concentrarea privirii întunecate, nelinistea de pe chip, când și când. Uitase că stătea nemișcată pe o canapea, era ca și cum ar fi pătruns într-o altă lume în

care n-ar fi îndrăznit să pășească până atunci.

La un moment dat, când se opri să mai pună culoare, privirile li se întâlniră din nou, a lui, de astă dată grea de dorință, după care redeveni impersonală, lăsând doar o vibrație ciudată în aer. Trecu destul de mult timp până când Jake puse pensula jos și se opri.

– E suficient, deocamdată. Nu vreau să-ți înțepenească piciorul.

Pentru Emma, a fost ca o trezire brutală dintr-un vis și chipul i se adumbri, căci i se reamintise brusc de condiția ei.

– E totul în regulă; piciorul e chiar puțin mai bine.

Jake îi observă gestul exasperat și tristețea care-i stinse lumina din ochi și, înăbușindu-și o înjurătură, se întoarse până când ea își închise halatul și se ridică.

– Pentru azi,e de-ajuns; nu mai lucrez. Hai să mergem în oraș.

Abia puțin mai târziu, Emma înțelese, obsedată de expresia atât de plină de semnificații din ochii lui Jake, că încerca s-o facă să aibă încredere în el și sufletul ei vibră cu o sensibilitate de aceeași intensitate cu cea a gestului lui.

Ieșiră din Florența și urcară dealurile, spre un sătuc care se cuibărea printre pâlcuri de măslini, în jurul ruinelor unui castel. La un moment dat, izolată între câmpie și pădure, pe fundalul unor chiparoși ale căror trunchiuri drepte și înalte păreau să fi fost desenate de-un artist pentru a face legătura dintre cer și pământ, apăru o casă: părea părăsită de ani de zile și, ajungând în dreptul ei, Jake opri mașina și o invită pe Emma să coboare, amuzat de surprinderea ei.

– Am cumpărat-o ultima oară când am fost aici. Va fi o casă foarte frumoasă.

Începu să-i vorbească despre planul de transformare a casei, trasând chiar o schiță cu un băț, pe pământul moale.

Era o zi însorită și când Emma ridică din nou privirea, văzu cum soarele aurise acoperisul catedralei și turnul clopotului.

– Privește! strigă ea, încântată.

– Se spune că, de câte ori soarele strălucește la Florența, mai pune în evidență o comoară. Nu-mi mai amintesc cine a spus asta, dar așa e. Te mai simți prizonieră în casă?

– Nu.

Îi zâmbi, iar el o privi, fără să zâmbească, dar cu acea intensitate care o vrăjea întotdeauna. Pentru o clipă, ochii lui o învăluiră plini de dorință, făcând-o să se simtă vulnerabilă și fericită, după care Jake se întoarse imediat.

– Să mergem, spuse el pe un ton sever. Va dura luni de zile până când jumătate din acest plan să fie pus în aplicare.

Emma tăcu tot drumul la întoarcere. Se gândea la cuvintele lui și nu le înțelegea exact sensul: oare ea va mai fi acolo, sau răbdarea lui n-avea să mai dureze până atunci? Spre disperarea ei, și Jake revenise la atitudinea lui obișnuită: încruntat, îngândurat, întunecat la chip.

Se așteptase ca, a doua zi, Jake să fi renunțat la acel capriciu de a-i cere să pozeze, dar, imediat ce termină micul dejun, acesta își aruncă șervetul deoparte cu un gest nerăbdător și se ridică de la masă.

– Ia-ți halatul și vino în atelier.

Fără să se grăbească, Emma se duse, totuși, luând halatul pe braț, căci nu îndrăznise să se dezbrace în camera ei.

– Te poți schimba după paravan.

Ciudat, dar își simțea mâinile ca de gheață. Dacă ședința ar fi continuat ieri, ar fi putut sta complet relaxată, dar acum, ziua, nu mai începuse cu mângâierile lui tandre, ceea ce o făcea îngrozitor de crispată. Când apăru din spatele paravanului, nu putu nici măcar să-l privească, iar halatul era bine strâns cu cordonul.

– La fel ca ieri.

Emma se străduia, dar îi era imposibil să-și reia poza languroasă atâta vreme cât nervii îi erau încordați la maximum.

– Nu e bine, remarcă el, ridicând privirea. Va trebui să te așez eu.

Fusese destul de rău când, îmbrăcată fiind, el nu făcuse altceva decât să-i descheie doi nasturi de la rochie, dar senzația pe care i-o dădea acum atingerea mâinii lui era imposibil de descris; îi îndoi ușor piciorul, îi răvăși puțin părul și-i mișcă puțin capul într-o poziție mai puțin rigidă.

– Așa ...

Respira greu, sacadat, dar mișcările lui fuseseră impersonale.

– Nu te mișca.

Vom face o ședință foarte scurtă.

– Mi-aș dori să termini într-o singură ședință.

Nota de ușoară disperare din glasul ei îl făcu să se oprească o clipă, privind-o intens.

– Ar dura toată ziua și toată noaptea. N-ai rezista atât... și nici eu...

Treptat, pe măsură ce-l privea, Emma începu să se relaxeze și, după un timp, nu-i mai păsa dacă tumultul de senzații și sentimente dinăuntrul ei devenise prea transparent pentru el; prezența lui îi umplea fiecare fibră de-o dorință aproape febrilă, un val uriaș care ștergea orice altceva în calea lui.

Jake ridică ochii spre ea, la început critic, apoi continuă să se uite fix până ce ea, susținându-i privirea, se îmbujoră. Se așternu între ei o tăcere aproape materială, ca o cortină pe care miile de steluțe ale dorinței lor o făceau să sclipească. Jake puse pensula jos și, cu mișcări lente, ca în transă, se apropie de ea.

De data aceasta Emma nu făcu nicio mișcare de eschivare, nici măcar nu intenționase, în timp ce, livid la față și încordat, cu privirea pierdută în ochii ei mari, Jake își plimbă mâna ușor de-a lungul gâtului ei.

– Acum, Emma! Ah, Doamne, acum!

O ridică imediat în brațe și porni cu ea spre dormitor, în timp ce

Emma, cuibărită la pieptul lui, fără niciun pic de teamă, era toată numai dorința de a-l avea și a i se dărui.

O așeză pe pat și o privi câteva secunde, apoi se întinse lângă ea, depărtând-o doar cât să-i permită s-o elibereze de halat și ținând-o din nou strâns în brațe.

– Dumnezeule, de când te doresc... Cred că dintotdeauna. Emma, nu mă abandona, căci ar însemna sfârșitul meu. Lasă-mă să te iubesc, acum!

Era exact ce dorea și ea, căci nevoia dureroasă de a fi aproape de el ștersese orice coșmar din gândurile ei. Cu buzele lipite de ale lui, îi murmura bucuria fără margini pe care i-o dăruiau clipele acelea, în timp ce pielea ei delicată primea cu toți porii fremătând, atingerea trupului lui puternic.

– A trecut atâta timp de când am simțit gustul minunat al pielii tale ... Cum ai putut să crezi că doream individa pe care o pictam? Ochii mei o priveau, degetele mele îi pictau asemănarea, dar mintea mea era plină de gândul la tine, imaginația mea te urmărea peste tot. Ești frumoasă ... perfectă ... delicată și pură ca o petală trandafirie.

Degetele și buzele lui desenau pe trupul ei linii de foc, dar când îi mângâie cicatricea mică, albă, de la genunchi, Emma avu o ușoară tresărire, ca un impuls de a se retrage.

– Doar nu-ți închipui că mă deranjează, șopti el. Câteodată vreau să rămâi așa, să nu revii la normal; știu că e egoist din partea mea, egoismul meu tipic... dar nu vreau să poți dansa cu altcineva. Vreau să fii lipsită de apărare, vulnerabilă, având nevoie de mine, vreau să te știu a mea.

Departe de a se simți lipsită de apărare, Emma conștientiza mai degrabă puterea pe care o avea asupra lui.

– Jake... Te rog, Jake...

Aproape nici nu-și dădea seama că-l implora să facă dragoste cu ea,

iar el, aproape sufocând-o sub trupul lui, știu exact momentul în care, într-o explozie de lumină și culoare, să-i dăruiască lumea îmbogățită cu acea dimensiune cu totul nouă pentru ea. De fapt, pășiră amândoi în acea lume cu un fel de disperare, înlănțuiți într-un sărut ce părea fără sfârșit. Emma nu mai știu nimic altceva decât că n-ar mai fi vrut să plece niciodată de acolo, dar când în cele din urmă deschise ochii, Jake o privea cu chipul strălucind de o bucurie fără margini.

– Ah, Jake, nu mai voiam să...

– Știu, știu, pentru că nici eu nu mai voiam să plec de-acolo... Dar mă bucur că am revenit pe pământ, pentru că, privindu-te, știu că totul a fost real, nu o închipuire. Ne vom întoarce în punctul acela de nenumărate ori, Emma.

Posesiv, pasional și tandru, Jake nu părea dispus s-o mai lase să plece din brațele lui. Discutară tot felul de lucruri mărunte, râsetele lor răsunară conspirativ sau fericit iar într-un târziu, plimbându-și privirea prin camera albă, inundată de soare, camera lui, Emma avu deodată o revelație.

– Jake, unde ai dormit până acum?

– Cât mai departe de tine, mormăi el, strângând-o și mai tare în brațe. Există o cămăruță lângă atelier. Vrei s-o vezi?

– Când locuiai aici... înainte... unde...?

Îi cuprinse fața cu palmele, forțând-o să-l privească în ochi.

– Dormi în patul meu. Esti prima femeie care a dormit aici. Asta nu înseamnă că n-au fost și alte femei în viața mea, Emma... Nu mai sunt un băiat... Dar niciuna nu a fost în camera aceasta, jur. Altminteri, nu te-aș fi putut aduce aici; ești deosebită, diferită, minunată!

Niciodată cuvintele lui nu sunaseră mai solemn și privindu-l tăcută, Emma realiză încă o dată ce însemna el pentru ea: însăși forța lui vitală. Totodată, conștientiză dureros disperarea de a-l pierde vreodată și ochii i se umplură de lacrimi.

– Emma, nu pot să-mi șterg trecutul!

– Nici n-aș vrea s-o faci, spuse ea cu un zâmbet tremurându-i printre lacrimi. Îmi este doar îngrozitor de frică să fiu departe de tine.

– Nu vei fi niciodată departe de mine, nici nu vreau să te gândești la așa ceva! Iar eu nu te voi pierde nicio clipă din ochi.

Exact așa se-ntâmplă în următoarele săptămâni. Jake termină pictura; era foarte frumoasă, desi nu era ceva ce Emma ar fi îngăduit cuiva să vadă și asta nu pentru că ar fi avut o notă erotică, dimpotrivă, era ceea ce ea numea o descriere delicată a sufletului ei, ceva ce numai ea putea înțelege. La rândul lui, și Jake privi îndelung tabloul, apoi îl acoperi.

– Va sta la fermă, atunci când aceasta va fi gata, anunță el calm.

– Când eu nu voi mai fi aici, îl vei privi?

Întrebase cu un aer melancolic, căci, în definitiv, el nu spusese niciodată că relația lor avea să fie permanentă, ci rostise doar cuvinte pline de pasiune când făcea dragoste cu ea. Totuși, reacția lui violentă o luă prin surprindere.

– Cum adică nu vei mai fi aici?! Vei fi aici! Emma, dacă mă părăsești...

– Nici n-aș avea cum s-o fac, încercă ea să glumească, mângâindu-i obrazul brusc încordat.

– Și nici nu vei avea vreodată ocazia! Nu te voi lăsa niciodată la o distanță mai mare de câțiva pași de mine.

Firește, nu putea să stea tot timpul doar cu ea. Deja se strânseseră comenzi de când fusese plecat în Anglia și de multe ori Emma trebuia să-l aștepte până termina de discutat afaceri cu diferite persoane. Într-o dimineață, își dădu seama, spre groaza ei, că uitase de programarea la medic, cu două luni în urmă.

– Nici măcar n-am avut un minimum de politețe să-i scriu și să-i explic situația, spuse ea, îngrozită.

– Probabil că Skelton te-o fi șters din carnetul lui, amintindu-și de tine doar ca unul din cele mai frumoase lucruri ce i s-au întâmplat în viață.

– Jake, problema e serioasă! Trebuie să-l văd. Ar fi trebuit, de asemenea, să fi făcut mai mult progres în ceea ce privește piciorul.

– Chiar vrei aceasta? Știi care e părerea mea.

– Vreau să fiu normală, Jake. Vreau să pot dansa cu tine, să pot ține pasul cu tine.

Jake o privi gânditor o vreme, apoi buzele lui le atinseră ușor pe ale ei.

– Bine. Scrie-i o scrisoare de scuze în dimineața asta, roagă-l să te programeze și te duc la el.

– Vai, Jake, adevărat?

– Din moment ce dorești acest lucru, sigur. La întoarcere, am o surpriză pentru tine; de fapt, două surprize.

– Spune-mi, Jake!

Era încântată, dar el scutură din cap, râzând.

– Măcar una...

Jake refuză în continuare, dar o lăsă cu zâmbetul pe buze, așa cum o lăsa mereu, mai ales când o privea așa, de parc-ar fi iubit-o.

Îi veni destul de greu să scrie, pentru că nu știa ce scuză să invoce. În cele din urmă, alese adevărul și-i spuse, pur și simplu, că locuia acum în Italia, rugându-l s-o primească la consultație în scurta vizită pe care avea s-o facă în țară.

Tocmai se pregătea să-i dea scrisoarea lui Antonio, rugându-l s-o ducă la poștă, când auzi zgomot de pași pe scări, Antonia cu cineva. Apoi, spre surprinderea ei, Antonia bătu la ușă și, cu un aer dezolat, încercă să-i explice despre ce era vorba. În spatele ei era o blondă înaltă.

– Un oaspete, signorina. De fapt, îl caută pe signor Garrani, dar

n-a vrut să aştepte.

– Doar n-ai fi vrut s-aştept, spuse femeia, împingând-o pe Antonia şi intrând, după care închise uşa în faţa acesteia.

Abia atunci Emma îşi dădu seama unde o mai văzuse. Era femeia din pictura pe care Jake o vânduse la licitaţie, pictură despre care spusese că dorise să scape, tabloul intitulat Extaz. Femeia părea acum mai în vârstă, mai dură, rece, dar era fără îndoială aceeaşi. De asemenea, îşi aminti că Jake îi spusese că şi el fugise. Să fi fugit de această femeie?

Toată încrederea ei începu să se clatine, iar individa păru să-şi dea seama imediat. Cu un aer sigur, începu să se poarte de parcă ar fi cunoscut bine camera.

– Camera aceasta nu e pentru o singură persoană, după cum văd. De fapt, aşa a fost întotdeauna, doar am locuit şi eu destul timp aici, după cum ticăloasa aia de jos ştie foarte bine. Dacă ar fi putut, nici nu m-ar fi primit.

Figura Emmei se crispă la gândul cum fusese împinsă Antonia.

– Dacă ai venit să-l vezi pe Jake, ai aflat deja că e plecat. Dacă vrei să aştepţi, normal este să fii condusă în una din încăperile de jos, nu să vii în dormitor.

– Este normal, atâta vreme cât e dormitorul soţului meu. Poate ar fi trebuit să mă prezint: sunt Linda Garrani, soţia lui Jake. Presupun că tu eşti cea mai recentă iubită a lui.

Emma rămase încremenită, cu senzaţia că degete reci ca gheaţa i se plimbă pe tot corpul.

– Nu este adevărat! Nu, Jake n-ar face una ca asta…

– Ba da, cum a şi făcut-o de multe ori.

Femeia merse, enervată, la fereastră şi privi.

– Ah, curtea asta blestemată! Am urât întotdeauna locul ăsta! Dacă nu mă crezi, întreabă-i pe Antonia şi pe Enrico. Sau, mai bine,

întreabă-l pe Jake.

Nu mai era nevoie. Își dădea bine seama că, altfel, individa n-ar fi putut intra. Era clar că Antonia o displăcea, dar se văzuse nevoită s-o primească. Și în primul rând, cum altfel ar fi putut trece de Enrico, dacă ce spunea ea nu era adevărat ...

– Ce dorești? întrebă ea, resemnată.

– Ce doresc? Asta-i bună, draga mea. Jake e soțul meu! Poate te-ai întrebat unde am fost. Ei bine, nu e ușor de suportat o serie de amante, deși îți voi spune ceva care cu siguranță îți va ridica moralul: în mod normal, nu-și aduce amantele aici, ceea ce înseamnă că pe tine te-a considerat ceva deosebit.

Emma o privea fără s-o mai vadă, dar realitatea acelui ton sigur, plictisit și furios nu lăsa nicio urmă de îndoială.

– Nu e pentru prima oară când îl părăsesc pe Jake, dar mă întorc de fiecare dată. Totuși, până acum n-am mai găsit o amantă instalată deja în casa mea.

În sinea Emmei, fiecare fibră striga că nu-i adevărat, dar realitatea acelei femei era de netăgăduit. Acum, multe din lucrurile pe care le spusese Jake căpătau un alt înțeles. Îi repetase că n-o va lăsa niciodată să plece, dar nu amintise niciodată de căsătorie. Normal, era deja însurat, tot atât de însurat ca Gareth.

Ce va spune când se va întoarce? Dar cum avea să-i mai vorbească? Știa bine că n-o va mai putea face. Dacă recunoștea, ridicând pur și simplu din umeri, indiferent? Așa ceva ar ucide-o. Și dacă tot nu va voi s-o lase să plece?

Se așeză pe pat, apoi sări imediat, copleșită de amintirile scenelor de dragoste trăite acolo.

– Ești șchioapă? Ca o vrabie zdrobită! La naiba, e noul capriciu al lui Jake...

Cuvintele Lindei erau pline de dezgust și de milă.

– Poți dovedi că ești soția lui Jake? se agăță ea de ultimul fir de speranță.

– Am mai fost întrebată asta de multe ori. Niciodată nu sunt crezută, draga mea. Jake se pricepe grozav să convingă oamenii.

Deschise poșeta și scoase o copie a certificatului de căsătorie: certificatul de căsătorie al lui Jake.

– Poate ți se pare ciudat că-l port la mine, dar niciodată nu sunt crezută când trebuie să mă debarasez de iubitele lui Jake, așa că e mai simplu să-l las în poșetă.

– Va trebui să plec înainte ca Jake să se întoarcă, pentru că altfel nu mă va lăsa niciodată.

– Ba da, draga mea, se va plictisi de tine, șchioapă cum ești. Te scot eu, dar va trebui să te miști repede. Dacă-ți strângi repede lucrurile, te duc la aeroport. Ai bani?

– Da.

– Asta e o veste bună, căci de obicei trebuie să le plătesc eu si călătoria.

Cel puțin, avusese premoniția de a-și lua banii la ea, pentru orice eventualitate. „De obicei, trebuie să le plătesc eu și călătoria". De câte ori? Câte amante ale lui Jake fuseseră umilite astfel?

– Îmi voi face bagajele.

Crezu, mai întâi, că Enrico o va opri, după cum stătea în vestibul cu Antonia, privindu-le furios cum coboară.

– Signorina! Nu puteți pleca. Trebuie să am grijă de dumneavoastră când signor Garrani e plecat. Femeia aceasta ...

Linda interveni în italiană și șuvoiul de cuvinte îl reduse la tăcere.

Ieșiră și urcară într-o mașină care aștepta pe stradă, iar Emma nu îndrăzni să privească înapoi, temându-se că dac-ar fi făcut-o, nimic n-ar fi putut-o opri să se întoarcă la Jake.

Abia când ajunse la Londra simți, ca după o anestezie, un val de

deznădejde și nici măcar nu putea, de data aceasta, s-ascundă acest sentiment în adâncul sufletului, căci tânjea după Jake și-l striga cu toată ființa.

Era exclus să stea la Londra și nici în Devon nu se putea întoarce, căci n-ar fi rezistat într-o casă în care locuise cu Jake. Luă pentru o noapte o cameră la un hotel ieftin, încuie ușa și încercă să se gândească. Va trebui să-și găsească un serviciu și să încerce să-și refacă viața. Nu era calificată decât pe jumătate, dar se putea baza pe aptitudinile și cunoștințele ei. Ieși să cumpere ziare și să înceapă să caute. Cel puțin, așa nu se mai gândea la Jake. Vor rămâne doar noptile când va avea de înfruntat chinul absenței lui.

Era ciudat; acum nu se mai temea de nimic, căci fără Jake, nimic nu mai părea să conteze. Trebuia doar să-și stabilească prioritățile și prima părea să fie să supraviețuiască fără Jake. Poate că, odată, va putea să-i citească numele și să nu simtă nimic decât furie, dar era sigură că avea să mai dureze mult până să ajungă la o astfel de performanță.

Încercă să se angajeze la un azil de bătrâni privat. Era un loc plăcut, înconjurat de grădini și, dacă înainte ar fi avut emoții, acum avea deplină încredere în capacitatea ei. Sora-șefă era o femeie plăcută, care se arătă interesată de pregătirea ei, chiar parțială.

– Este un bărbat care vine aici o dată pe săptămână să le aline durerile, dar uneori au nevoie de asistență imediată. Ai putea să lucrezi cu el pentru a te perfecționa. De ce ai întrerupt pregătirea?

– Am avut un accident. Ați observat că șchiopătez.

– Da, dar lucrul acesta n-are de ce să fie un impediment aici. Totul este pe un singur nivel, pentru că este mai comod pentru bătrâni. Doar pentru a ajunge la camera ta sunt niște scări.

– Voi locui aici?

Era ca un dar de la Dumnezeu; rezolva astfel și problema casei și a serviciului.

– Oh, da, am prefera.

– Şi mie îmi convine.

Fusese nesperat de simplu. Tot ce avea acum de făcut era să învețe, puțin câte puțin în fiecare zi, să trăiască fără Jake. Cu siguranță, acolo va fi ocupată cu problemele altor oameni și poate că astfel a ei se va estompa în timp. În orice caz, trebuia să încerce să trăiască într-un fel sau altul, căci, cu siguranță, pe Jake n-avea să-l mai vadă niciodată.

Capitolul 10

Emma se instalase la sfârșitul săptămânii. Avea o cameră mică, dar foarte plăcută. Mai erau câteva persoane care lucrau și locuiau acolo, la fel ca ea, dar deocamdată trebuia să fie prudentă și retrasă. Durerea ei era încă prea vie. Intrase brusc în viața lui Jake și tot așa ieșise, dar cât a fost împreună cu el a fost perioada cea mai fericită a vieții ei. Acum, trebuia să ia viața de la capăt, fără el.

Durase trei săptămâni până să obțină o programare la doctorul Skelton. Acesta o privi cercetător, ca de obicei și chiar dacă observă că pe chipul ei nu mai era nici urmă din strălucirea de la ultima vizită, nu comentă nimic. Cel puțin, starea piciorului nu se înrăutățise.

La următoarea programare, trebui să aștepte la un rând nesfârșit. Dădu bonul și, cât aștepta să fie strigată, răsfoi niște reviste. Chiar se întreba cine cumpărase acea revistă scumpă, plină cu știri mondene, probabil, soția unuia dintre medici. Răsfoia cu un aer absent, nefiind interesată de ultimele cancanuri, cine la ce serate mai participă, cine-a venit, unde-a plecat…

Deodată, din paginile revistei chipul lui Jake o privea încruntat, cu sprâncenele formând o linie neagră amenințătoare, iar comentariul de sub imagine era la fel de acid ca și celelalte:

Jake Garrani a revenit de la New York aseară, aflându-se, printr-un joc ciudat al sorții, la bordul aceluiași avion cu fosta lui soție, Linda. Se pare că în cei cinci ani de la divorțul lor, atitudinea lui față de ea nu a devenit cu nimic mai blândă. Inutil de a mai menționa, cei doi nici măcar nu au stat unul lângă celălalt!

Emma privi ca în transă fotografia femeii care, deși debarcând din același avion, se afla la distanță considerabilă de Jake, femeia care o convinsese de trădarea lui Jake. Nici nu mai îndrăzni să se uite la data revistei; în general, asemenea reviste din sălile de așteptare de la cabinetele medicale erau vechi de peste un an. Jake nu era căsătorit, ci divorțat de mai bine de șase ani. Rămase privind în gol spre fotografie, fără să mai vadă de fapt nimic.

– Domnișoară Shaw! Domnișoară Shaw!

Își dădu seama, într-un târziu, că fata de la recepție striga numele său.

– Este rândul dumneavoastră, anunță ea, văzând-o că în sfârșit reacționează, apoi veni repede lângă ea. Vă simțiți bine? Să chem asistenta domnului Skelton?

– Nu, mă simt .. bine.

Bine! Își distrusese viața! Îngăduise unei necunoscute să șteargă într-o clipă, tot ce fusese între ea și Jake. Chiar dacă ar fi alergat înapoi la el, la Florența, cu siguranță nici n-ar fi vrut s-o vadă. Doar o rugase să aibă încredere în el! Rămase un timp ca în stare de șoc, apoi ieși din clinică.

La câțiva pași în spatele ei, Derek Murray o privea pe Linda lucrând, lăudând-o. Se obișnuise să lucreze cu el, redobândindu-și abilitățile, pe măsură ce exersa. Discuta cu oamenii și se bucura când le putea alina durerea.

– Este bună, nu-i așa, domnule Murray? comentă doamna Jameson, strângându-se puțin de durere în timp ce Emma îi masa umerii.

Uneori, pe moment nu e chiar foarte plăcut, dar mai târziu, este o adevărată binecuvântare.

– E un noroc că a fost angajată, doamnă Jameson. În curând, eu voi fi disponibilizat.

Emma îi zâmbi. Îi făcea plăcere să lucreze cu pensionarii azilului, ajunsese să-i cunoască pe toți, cu problemele și cu grijile lor. Derek Murray o ajutase mult în ultimele două luni. Trecuseră aproape trei luni de când plecase de la Jake și iată că încă funcționa, străduindu-se să învețe să trăiască fără el. Ziua se implica tot mai mult în muncă, dar rămâneau nopțile, pline de imaginea chipului lui, trupul dorindu-i dureros atingerea.

– Ar trebui să-ți reiei cursurile, Emma, o sfătui Derek Murray când, puțin mai târziu, ieșiră pe coridor. Obține-ți calificarea și vino să lucrezi la clinica mea.

– Puțin mai târziu, nu încă. Deocamdată, sunt fericită aici.

– Asta e cea mai mare minciună pe care-am auzit-o vreodată. Cred că mai degrabă te ascunzi aici. Cred că ți s-a făcut un rău îngrozitor.

– Nu, nu el m-ar rănit, eu singură mi-am făcut răul: n-am avut încredere.

– Întoarce-te. Nu înțeleg o astfel de atitudine.

– Nu mai există cale de întoarcere.

Într-adevăr, nu mai exista cale de întoarcere cu un om ca Jake. Îl părăsise, nu avusese încredere în el, îl pusese într-o situație neplăcută față de Antonia și de Enrico, arătându-se de partea unei străine. Așa înfiorător de greu cum era, trebuia să-și continue viața fără el.

Când termină orele de program, se retrase în camera ei. Făcu un duș și deschise televizorul. Avea pensiune completă: i se pregătea masa și era asigurată curățenia camerei. Aproape era ea însăși un pacient. Își privi cicatricea din care nu mai rămăsese decât o ușoară urmă și, categoric, își putea mișca piciorul mai ușor.

Derek Murray îi povestise despre unul din pacienții săi care fusese implicat într-un accident similar. După trei ani, încă mai șchiopăta ușor, dar erau siguri că avea să-și revină complet. Și domnul Skelton îi spusese același lucru. Îi mai spusese că, în stadiul acesta, o intervenție chirurgicală putea rezolva problema imediat. Avea să se mai gândească la aceasta.

Își făcu un ceai și se așeză în fața televizorului. Era weekendul ei lung, perioada când îi era cel mai greu să lupte cu amintirile. Aproape adormise când vocea aceea, pe care o cunoștea atât de bine, o făcu să tresară.

Jake! Era acolo, chiar în fața ei, la televizor. Stătea confortabil, discutând cu moderatorul talk-show-ului care invita celebrități la emisiunea sa, de două ori pe săptămână. Dădu disperată sonorul mai tare și lăsă vocea lui să-i umple urechile și sufletul, în timp ce-i privea, cu ochii în lacrimi, chipul frumos.

"Nu", spunea el, "nu organizez nicio expoziție. Așa intenționasem, dar am anulat-o. Am acum ceva mai important de făcut."

Ce făcea în Anglia? Oare se mai gândea la ea? Cine era cu el acum?

– Îmi spuneai, Jake, că ai realizat cel mai bun portret de până acum. Acesta e?

– Da. Chiar dacă ar fi să nu mai pictez de-acum încolo, ar fi exact același lucru, căci nu voi face niciodată altul mai bun.

– Îl putem vedea?

Jake se aplecă și descoperi un tablou înrămat. Camerele de televiziune se concentrară asupra lui și Emma își văzu propriul chip privind-o de pe ecranul televizorului. Textura rochiei de un albastru-cenușiu părea reală, contrastând puternic cu eșarfa roșie. Dar nu erau nici cei doi nasturi desfăcuți, nici genunchiul îndoit și chiar dacă ar fi apărut în tablou, oricum ar fi fost amănunte nesemnificative, căci întreaga atenție era captată de expresia chipului: delicatețe și

dulce mirare în fața minunii dragostei pe care abia atunci începea s-o descifreze.

Jake intuise cum sufletul i se deschidea ca o floare, pentru a primi și a dărui dragoste și se folosise de toate acele mici trucuri doar pentru a-i câștiga încrederea. Acum știa de ce n-o lăsase să vadă pictura; ar fi fost ca o carte deschisă a ceea ce se petrecea în sufletul ei și poate ar fi speriat-o.

– De obicei, îți intitulezi tablourile, continuă moderatorul, când camerele de televiziune îl readuseră în prim-plan. Poartă și acesta un nume?

– Da, poartă numele fetei care a pozat. A apărut în viața mea parcă din neant, ca apoi să dispară tot așa. Portretul se numește Emma.

Jake își ridică privirea spre camera de luat vederi și Emma avu senzația că o privea pe ea, de acolo din studio.

– Emma! repetă el încet, atât de tandru, încât ochii ei se umplură de lacrimi.

Emisiunea se termină imediat și în momentul când apăru sigla canalului, Emma coborî disperată în biroul unde se afla telefonul și formă numărul studioului unde avusese loc transmisiunea. Inima îi spunea că și Jake dorea s-o mai vadă, chiar și pentru o ultimă oară, iar ea simțea că nu mai putea continua să trăiască fără să-i mai vadă o dată chipul și să-i mai audă vocea, fie și să-l audă țipând la ea, într-un acces de furie.

Mintea nu-i funcționa normal, habar n-avea cui să se adreseze și ce anume să spună.

– Trebuie să vorbesc cu domnul Garrani, vă rog. Trebuie să-l prind înainte de a părăsi studioul.

– Domnul Garrani? Un moment, vă rog.

Urmă o tăcere. Mai dură până când vocea cu modulații plăcute reveni.

– Îmi pare rău, doamnă, dar programul pe care l-ati urmărit a fost înregistrat, acum două săptămâni.

– Dar trebuie să vorbesc cu el! Poate știți unde este! Cum ați luat legătura cu el? Trebuie să mă ajutați. Vă rog!

Disperarea din glasul ei nu tulbură cu nimic calmul interlocutorului. Erau probabil obișnuiți cu tot felul de nebuni care sunau.

– Vă rog să mai așteptați puțin, doamnă.

Cele câteva minute de așteptare i se păruseră ore.

– Am discutat cu producătorul, spuse vocea, anunțând aceasta ca pe ceva absolut extraordinar, care n-avea să se mai repete vreodată. Nu avem voie să dăm adresele celor care vin la emisiunile noastre, dar producătorul a spus că puteți lăsa numărul dumneavoastră de telefon, iar el va lua legătura cu domnul Garrani. Îmi puteti da numărul, vă rog?

Emma citi de două ori numărul afișat pe telefonul din birou.

– Și numele dumneavoastră, doamnă?

– Emma. Spuneți-i că l-a căutat Emma.

Dacă Jake voia s-o vadă, acest nume îi era suficient. Cu mâinile tremurânde, puse receptorul în furcă, apoi se așeză în fața telefonului. Era în halat, dar nu-i păsa dacă trecea cineva și o vedea așa. Jake era probabil undeva în Londra. În mod normal, ura emisiunile de genul acesta, așa că, probabil, voia s-o vadă pe ea. Spera să fie așa...

Când telefonul sună, aproape smulse receptorul. La celălalt capăt al firului era Jake.

– Emma?

O clipă, nu fu în stare să scoată un sunet, sufocată de ritmul nebunesc al bătăilor inimii.

– Emma? Emma, te rog, răspunde-mi!

– Jake! Ah, Jake ...

Vocea i se pierdu printre lacrimi, iar el începu să vorbească repede,

cu disperare.

– Nu închide. Spune-mi unde ești. Vorbește, Emma, spune-mi unde ești.

Ștergându-și lacrimile, reuși să-i dea adresa.

– Jake ...!

– Nu, nu-mi spune nimic. Stai acolo unde ești, nu te mișca. Voi fi acolo în câteva minute. Promite-mi că nu pleci.

– Voi fi aici, Jake.

Coborâse din nou cu mult înainte de a veni el, așteptând pe scări, privind în întuneric.

Știu că era el chiar înainte ca mașina să apară, în viteză pe alee. Farurile trimiseră spre ea o izbucnire de lumină, Jake frână puternic, și, într-o clipă, coborî, rămânând în picioare în fața ei, paloarea chipului lui fiind vizibilă chiar și în lumina destul de slabă din pragul ușii. Emma ar fi vrut să se arunce în brațele lui, dar nu îndrăzni și nici el nu schiță gestul de a veni spre ea.

– Poți să pleci, pur și simplu, de aici?

– E weekendul meu lung. Nu trebuie să mă întorc decât marți.

O luă de braț și o conduse spre mașină, apoi porni imediat. Abia când ajunseră pe șoseaua principală, Jake mai încetini puțin. Chiar și așa, după viteza cu care mergea, riscau să-și petreacă noaptea într-o secție de poliție, dar nimic nu mai conta atâta vreme cât era alături de el. Știa că e furios, dar dorise s-o vadă și altceva nu mai conta pentru ea.

– Jake ...

– Nu! Dacă vrei să-mi spui că-ți pare rău, nu vreau să aud. Dacă vrei explicații, va trebui să mai aștepți.

Tonul cu care vorbise o făcu să se înfioare. Recunoștea furia aceea mocnită. Era foarte posibil să fi dorit s-o vadă doar ca să-și reverse furia asupra ei, căci nu era genul care să accepte modul cum se comportase.

Jake opri pe străduța unde își avea apartamentul. Aceiași oameni discutau afară, dar nimeni nu-l mai opri de data aceasta, expresia încordată de pe chipul lui făcându-i probabil să fie atât de reținuți.

Intrară repede în apartament, în atmosfera plăcută de care ea își amintea atât de bine, apoi el rămase timp de câteva clipe privind-o, în timp ce ea, tremurând, aștepta dezlănțuirea furiei lui, dar totuși, fericită că-l poate vedea din nou.

Deodată, expresia încrâncenată de pe chipul lui se destinse într-un zâmbet si ochii i se luminară de bucurie.

– Emma, iubito!

Își deschise larg brațele și ea veni la pieptul lui, nebună de fericire și parcă încă nevenindu-i să creadă.

– Jake...

Își ridică privirea spre el, încercând să explice, dar el părea să nu dorească decât s-o țină strâns la piept.

– Nu, nu... mai târziu... Emma, Emma, cum te-ai descurcat, dragostea mea?

Îi săruta toată fața cu disperare, răsfirându-și degetele prin părul ei.

– Nu te-am putut găsi, gemu el. Nu te-ai întors la Eric și știam că n-ai în altă parte unde să mergi. Nu știam dacă ai bani, dacă ai unde să dormi... Dumnezeule, mi-a fost atât de teamă pentru tine! Cum te-ai descurcat?

– Am... găsit un serviciu. Am crezut că n-am să te mai văd niciodată.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar erau lacrimi de fericire, de data aceasta.

– Ah, lasă-mă să te privesc, să fiu sigur că ești aici.

Părea să nu se mai sature privind-o și sărutând-o și abia într-un târziu se așezară, încă strâns îmbrățișați, pe canapea.

– Te-am găsit în sfârșit, murmură el, cu buzele în părul ei. Credeam

că n-am să reușesc niciodată. Începusem să mă gândesc că te vei ascunde toată viața de mine. Am venit aici cu primul avion și, de atunci, te caut întruna. Spune-mi că nu mă vei mai părăsi niciodată... niciodată!

– Nu, nu te voi mai părăsi. Nici atunci n-am vrut, dar Linda a spus că...

– Pentru Dumnezeu, nu-i mai spune așa! Creatura aceea nici nu merită să i se dea un nume! Încă mai crezi că sunt căsătorit? întrebă el după câteva clipe de tăcere, privind-o în ochi.

– Nu. Am văzut întâmplător o revistă veche în care apăreați amândoi și scria că sunteți despărțiți de cinci ani. Ah, Jake, nici nu îndrăznesc să-ți spun cât de mult regret și, mai ales, cum să mă ierți că n-am avut suficientă încredere să rămân și să discut cu tine...

– Se pare că viața mea a atârnat de șansa de a citi o revistă veche. Și dacă n-ai fi dat de acea revistă? Dacă ai fi văzut doar emisiunea? Ai fi luat legătura cu mine?

– Da, spuse ea hotărât, privindu-l în ochi. Nu puteam să te văd din nou și să nu încerc să fiu din nou cu tine. Te iubesc... N-aș fi putut să stau departe știind că mă cauți.

– Cum ai știut că te caut?

– Te-am văzut și-am văzut pictura; am înțeles mult mai multe lucruri atunci. Păreai că mă privești, că vrei să vin la tine.

– Dumnezeule, a fost ca și cum m-aș fi rugat în public, mormăi el, strângând-o mai tare în brațe. Îl cunoșteam pe acel producător, tot încearcă să facă o emisiune cu mine de vreo patru ani, dar știi că genul acesta de publicitate nu e stilul meu. Mai întâi, am mers la toate spitalele, să văd dacă nu ți-ai reluat cursurile. Apoi, m-am închis în acest apartament și am încercat să gândesc. Mi-a venit ideea că poate te-ai angajat la o clinică particulară și am început cercetările. Trebuie să spun că am avut un ajutor serios, căci toată lumea de pe stradă a pornit

în căutarea ta: am bătut la ușa fiecărui fizioterapeut și am întrebat la fiecare clinică privată din Londra.

– Ah, Jake ...

– Ah, pacoste mică! Ne-ai dat o bătaie de cap îngrozitoare!

Înconjurându-i gâtul cu brațele, Emma îi acoperi fața cu sărutări, dar el o îndepărtă ușor.

– Nu, nu încă... imploră el cu o voce frântă. Vreau să scăpăm de povara explicațiilor mai întâi, apoi vei avea toată dragostea pe care o dorești, chiar mai mult decât vei putea duce, după cum simt...

O strânse în brațe și continuă să vorbească.

– După toate aceste căutări, rezultatul a fost zero. Apariția la televizor a fost ultima resursă. Am pus de la început condiția ca, dacă suni, să fiu anunțat imediat. Apoi, n-am făcut altceva decât să aștept... două săptămâni. Pesemne am tocit acest covor, plimbându-mă ca un leu în cușcă, zi și noapte. Dar chiar și-așa, nu puteam fi sigur că vezi emisiunea, sau că văzând-o, ai suficientă încredere în mine ca să vii.

– A fost atât de convingătoare, Jake... Mai ales că, undeva în mintea mea nu reușeam să cred că un bărbat ca tine mă poate dori cu adevărat lângă el ....

– Că te doresc lângă mine pentru totdeauna? Mi-am dorit acest lucru la foarte puțin timp după ce te-am văzut, draga mea, dar a trebuit să găsesc o cale de a te vindeca de vechile spaime. Nu puteam să mă căsătoresc cu tine și să trăim ca doi amici. Te doream trup și suflet. La Florența, toate speranțele mele au devenit realitate. Îți amintești, am spus că, la întoarcerea din Anglia, am două surprize pentru tine? Ei bine, una din ele era portretul tău, care urma să constituie piesa centrală a unei expoziții pe care voiam s-o organizez, iar cealaltă era căsătoria noastră.

– Iar eu n-am avut suficientă încredere ...

Ochii i se umplură de lacrimi, dar el îi ridică ușor bărbia, forțând-o

să-l privească.

– Fără niciun sentiment de vinovăție! Ai trăit prea mult sub povara vinovăției, fricii și durerii. Ar fi trebuit să mă comport ca orice om normal și să-ți vorbesc despre fosta mea soție, dar trebuia să mă asigur că ești pe deplin vindecată de trecut înainte de a-ți cere să te căsătorești cu mine. Știam că n-aș fi putut să stau cu tine fără să te ating. A face dragoste face parte din a iubi, este punctul culminant al iubirii, este ceea ce face din doi oameni unul singur. Te iubesc atât de mult... Ar fi trebuit să te cer în căsătorie imediat, în loc să mă port ca un sultan cu o captivă.

Zâmbetul care juca pe buzele ei se reflecta perfect în privirea lui.

– Acum, poți să-mi vorbesti despre fosta ta soție.

– Simt că explodez doar gândindu-mă la ea. Trebuie totuși să-ți povestesc, dar o voi face cât se poate de repede, după care nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre ea.

Emma încuviință din cap, așteptând.

– Bine... Am un apartament la New York. Stăteam deseori acolo, îmi place mult orașul. Acolo am cunoscut-o pe Linda, la o petrecere. A venit să pozeze pentru mine, era frumoasă și, ca mulți alți bărbați, am crezut că asta îmi doream. Numai că frumusețea ei e cât se poate de superficială. De la bun început, am fost ca doi dușmani. Ea își planificase viața asa cum un general gândeste un plan de bătaie, iar eu ocupam acolo un loc infim. Voia petreceri, călătorii, bani. Pesemne i-am părut la momentul respectiv o idee bună, dar nimic mai mult. Viața mea se transformase într-o luptă neplăcută. Mi-am dat seama imediat că relația nu putea dura. Eram plecat mult, lucram mult. Linda își continua viața de petreceri și zvonurile pe care le auzeam s-au dovedit, până la urmă, a nu fi doar simple bârfe... Avea pe altcineva, așa că am vrut să divorțez. Numai că ea n-a fost de acord, căci îi convenea situația; voia să mănânce din prăjitură, dar s-o aibă în

continuare întreagă. Aveam o situație foarte bună, iar ea nu vroia să renunțe la mine. A fost un adevărat război și, după ce am ieșit învingător, n-a încetat nicio clipă să mă hărțuiască. Apărea oriunde mă aflam, cu unicul scop să mă pună în situații penibile. Eram îngrozitor de furios împotriva ei. Atunci am vândut portretul, cred că am făcut-o din pură meschinărie, pentru că știam că ea nu voia să fie făcut public. După aceea, am venit în Devon, cu gândul de a sta un an întreg acolo, în speranța că va renunța să mă mai caute. Nu voiam să mai văd niciodată vreo femeie. Punct. Sfârșitul poveștii. Adică, ar fi fost sfârșitul poveștii, dacă într-o seară învăluită în ceață, o fată cu ochi albaștri enormi n-ar fi apărut în viața mea să mă învețe ce înseamnă să iubești... Te deranjează foarte mult, iubito?

– Linda? Nu... Ar fi trebuit să-mi dau seama că totul e o minciună. Enrico a încercat să mă oprească... Poate l-aș fi ascultat, dar Linda a intervenit și i-a spus ceva în italiană... nici acum nu știu ce...

– Da, mama Lindei era italiancă, așa că știe limba. I-a spus că tu voiai să pleci, pentru că te săturaseși să fii închisă acolo, iar ea te ajuta.

– Vai, Jake...

– Din fericire, n-am crezut niciun cuvânt. Aveam portretul acela a cărui expresie îmi spunea totul. Știam că fata aceea dulce mă iubește, în ciuda tuturor aparențelor. Știam că mă dorești. Și mi-am dat seama că minciuna Lindei trebuie să fi fost foarte convingătoare, așa că am presupus că ți-a spus că sunt căsătorit cu ea.

– Spunea că e casa ei, dormitorul ei... și că nu era pentru prima dată când era nevoită să dea afară amantele tale.

– N-a locuit niciodată în acea casă. A venit acolo de două ori, ca să facă scandal, de-aceea Antonia și Enrico o cunoșteau. Totuși, n-a urcat niciodată în dormitor. Cât despre alte femei, au existat câteva înainte de a mă căsători, dar ocazional. După despărțirea de Linda, am jurat că nu va mai exista nicio femeie în viața mea, începusem să urăsc această

specie.

– Nu-i de mirare că ți-am displăcut când m-ai găsit, în mașină. Ai fost cumplit, m-ai speriat.

– Nici pe departe atât cât m-ai speriat tu pe mine. M-ai pus în cea mai mare încurcătură din viață. Mi-am dat seama imediat că ești înspăimântată de bărbați și de ideea de a fi atinsă, și tot imediat mi-am dat seama că te doream cum nu mai dorisem nicio femeie înainte. Nici măcar nu puteam să mă gândesc la o strategie, trebuia să mă adaptez fiecărei zile. Mă înnebuneai când hoinăreai prin ceață și refuzai să vorbesti despre ceea ce ți se întâmplase. La petrecere, mi-am dat seama că mă dorești la fel cum te doream și eu, dar apoi ai ridicat din nou acea barieră între noi. L-aș fi omorât pe acel Garreth.

– Mă simțeam în siguranță cu el, Jake. Am crezut că poate voi putea să mă comport normal cu el... Când mi-a spus că e căsătorit, mi-am închipuit că sufăr... Apoi ai apărut tu și am aflat ce înseamnă să fiu distrusă doar când mi-ai spus că pleci în Italia, când mi-am dat seama că rămân fără tine.

– Trebuia să fac cumva să vii spre mine și să lași deoparte temerile. Apoi, a trebuit să te fac geloasă, apoi să...

– Să mă faci să te doresc prea mult ca să mai aștept.

– Regreți?

– N-am regretat nici chiar când am crezut că ești căsătorit. A fost cea mai fericită perioadă din viața mea. Vrei să mă duci din nou acolo, Jake?

– Încearcă numai să mă oprești!

– Îți amintești cămăruța cu picturi?

– N-am s-o uit niciodată. Apoi te-am adus aici și ai dormit pentru prima dată în patul meu. Aș fi stat toată noaptea să te privesc. O voi face în noaptea aceasta.

O luă în brațe și o duse în dormitor.

– Vrei să te căsătorești cu mine, iubita mea?

– Mâine ...?

– Nu, nu pot să-ți dau drumul din brațe așa de repede. Poate poimâine.

Îi acoperi buzele cu un sărut care deschidea drumul spre cele mai tainice minuni pe care numai el i le putea oferi.

– Ai mai fost la doctorul Skelton? întrebă el mai târziu.

– Da. Piciorul e mai bine și am de ales dacă să fac o operație, sau să aștept mai mult timp să revină la normal de la sine.

– Adevărat?

– Sunt șanse. Poate dura mult, totuși. Derek spune că...

– Cine naiba e Derek?

Se ridicase într-un cot, privind-o cu ochi scânteietori și înfigându-și degetele în umărul ei. Era o senzație foarte ciudată să vadă cum acel bărbat superb, puternic, aproape se crispează de gelozie doar la auzul numelui unui alt bărbat pe buzele ei.

– Vine să facă fizioterapie pentru pacienții azilului. Lucrez cu el. Mi-a propus să mă angajeze la clinica lui după ce-mi voi termina pregătirea.

– Nu zău? Și unde crezi că o să-ți termini cursul? Oricum, vei fi mult prea ocupată ca să mai ai timp și pentru acel curs.

– Ar trebui să am și eu un serviciu, îl tachină ea.

O clipă, Jake se încruntă, apoi, văzându-i zâmbetul din priviri, se liniști.

– Ai deja un angajament – pe viață. Vei fi soția lui Jake Garrani. Artiștii au nevoie de multă atenție, ca și copiii lor. Lumea va trebui să se descurce fără tine.

Mai târziu, Jake reluă subiectul operației.

– Ce intenționezi să faci în ceea ce privește piciorul? Oricare e hotărârea ta, nu mă deranjează.

– Aș putea aștepta... deși e foarte posibil să dureze mult...

– Ce pot eu să spun?

– Linda a spus că sunt ca o vrabie zdrobită.

– Te iubesc. Indiferent cum ești, te iubesc. Simt nevoia să te protejez nu pentru că ai această problemă, ci pentru că vreau să păstrez această delicatețe și fragilitate care te fac să fii atât de deosebită. Vreau să te scutesc de orice alte necazuri în viață. Decizia îți aparține.

– Atunci, voi face operația.

După trei luni, când Jake o aduse acasă, la Florența, Emma simțea că aproape putea dansa lângă el. Aceste trei luni o schimbaseră enorm. Operația reușise și dragostea și grija lui Jake șterseseră orice urmă de tristețe din ochii ei.

Când se trezise din anestezie, Jake era lângă ea, ținând-o de mână și privind-o îngrijorat, până când deschisese ochii și-i zâmbise. Camera era plină de flori: un buchet uriaș de trandafiri din partea lui Jake și o mulțime de flori de la ceilalți artiști de pe stradă, care îl ajutaseră s-o găsească și care asistaseră și la căsătoria lor.

Acum era din nou la Florența, dar de data aceasta Antonia și Enrico îi spuneau signora Garrani.

Nu mai sperase să revină vreodată acolo, iar acum revedea cu drag fiecare obiect, mergând repede și ușor dintr-o cameră în alta.

– Putem desființa liftul, dacă vrei, propuse Jake, pe chipul căruia se citea fericirea de a ști că poate merge din nou normal, fără dureri.

Enrico îi traducea Antoniei și, deodată, aceasta începu să-i vorbească lui Jake pe un ton alarmat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă repede Emma, temându-se ca nu cumva s-o fi jignit cu ceva tocmai pe acea femeie care o întâmpinase cu atâta căldură.

– Te roagă să nu desființezi liftul, pentru că sunt multe scări și ea este sigură că de-acum trebuie să fii deja însărcintă ...

– De unde știe? întrebă Emma, îmbujorată ca un trandafir și

coborând vocea, astfel ca doar Jake să audă, deși roșeața din obraji păru un motiv suficient pentru Antonia să se arate foarte mulțumită.

– O spunea în speranța realizării.

Apoi, când își dădu seama ce însemnau cuvintele ei, ridică din sprâncene, cu ochii mari.

– Intenționai să păstrezi secretul?

– Doar până ajungeam în camera noastră. Și tu ai avut două surprize pentru mine; acum, păstram și eu acest secret pentru tine, singurul.

Strâns îmbrățișați, începură să urce scările.

– Emma, dragostea mea!

Sfârșit